XXIII. évfolyam 38. szám Ára: 1 forint 1967. szeptember 21

Ludas Matyi

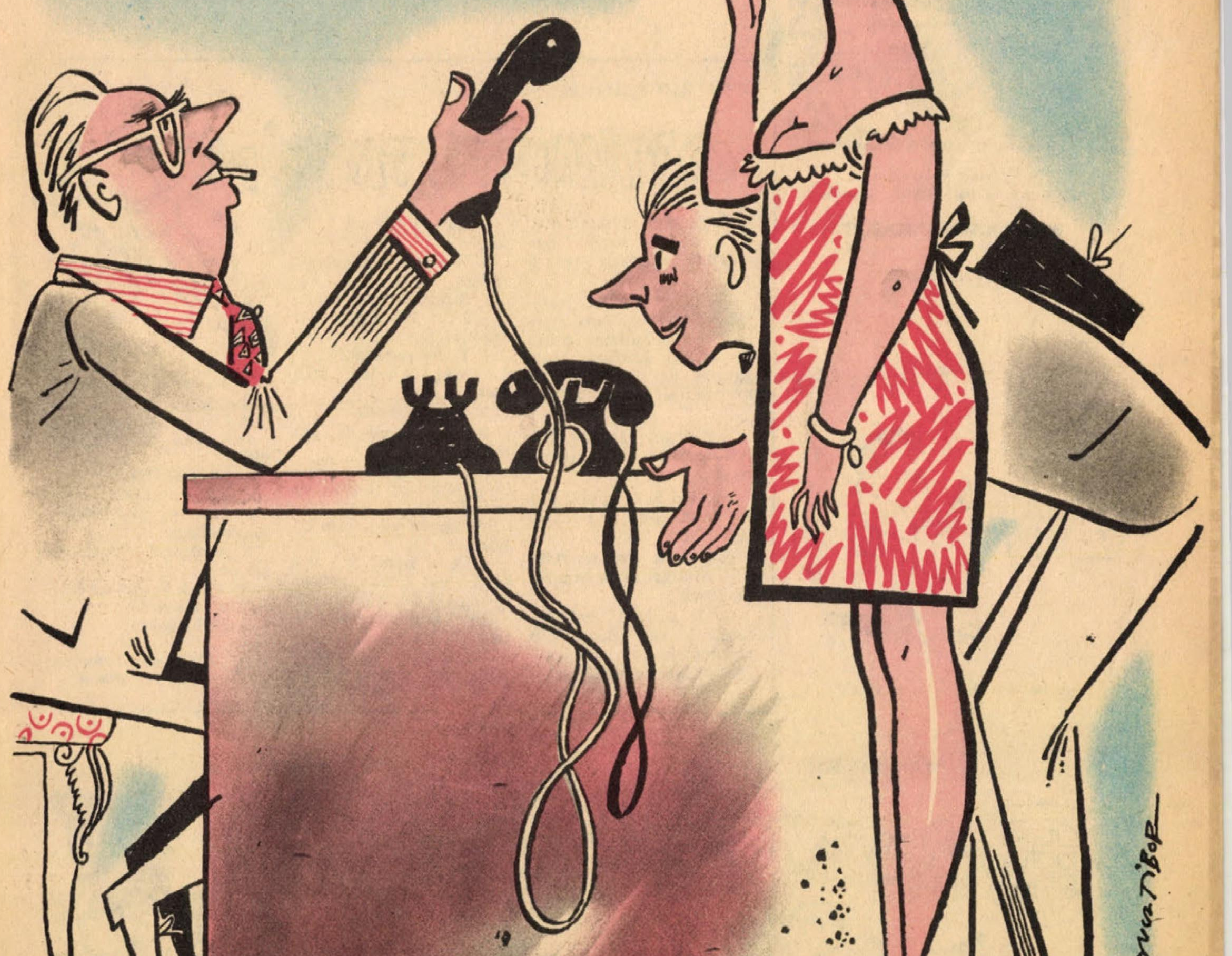

— Bemutatom az osztályvezető kartársnak Horvát Kati kolléganőt, holnaptól a vállalatnál dolgozik…

— Üdvözlöm, éppen keresi a vőlegénye!…

Toncz Tibor rajza

FOTÓZZON A LUDASNAK!

SOK BÉLYEGZŐ — EGY KÉZ

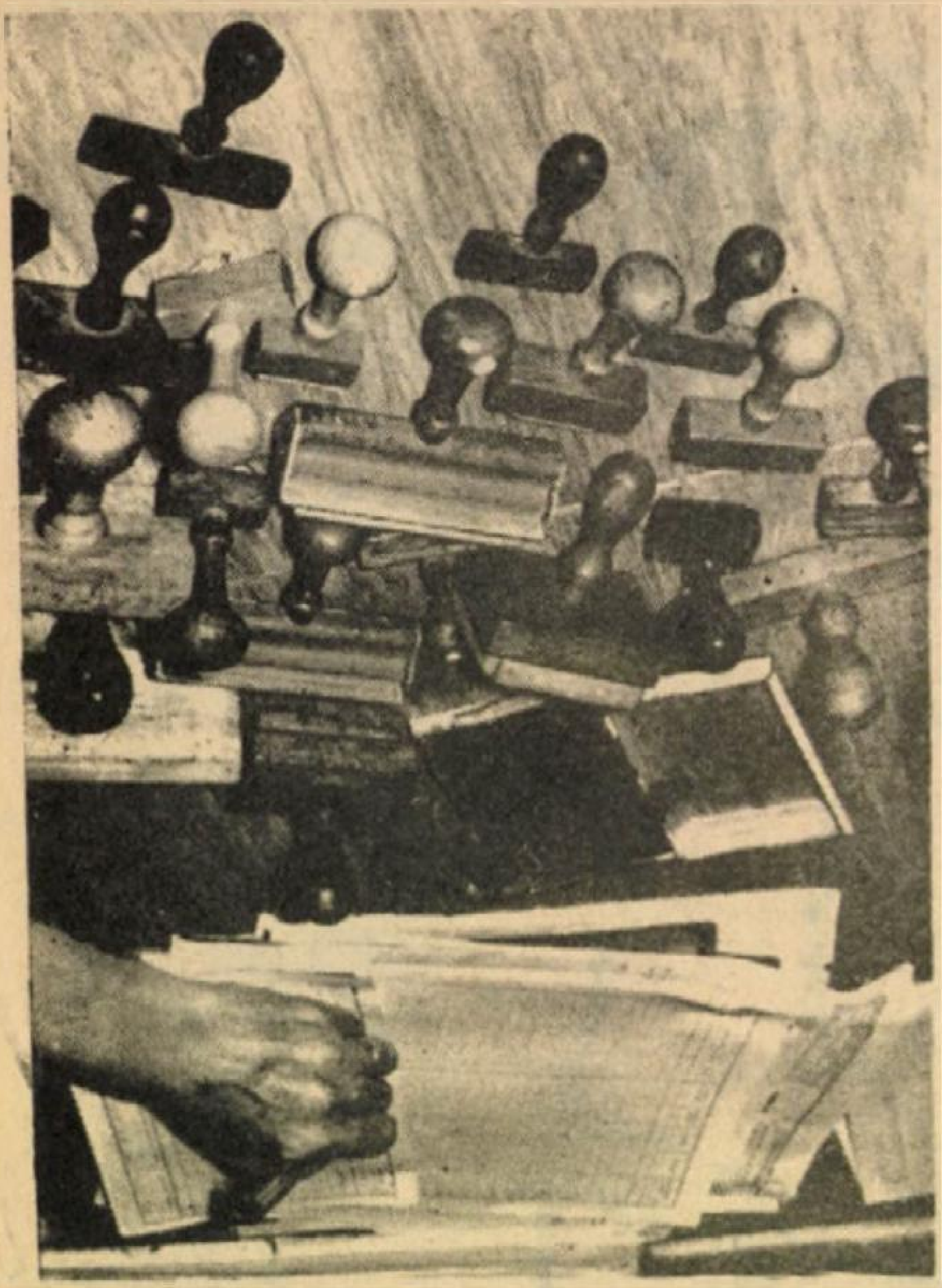

– Melyiket válasszam?
(Beküldte: Ernst István, Budapest)

Slágerszerző

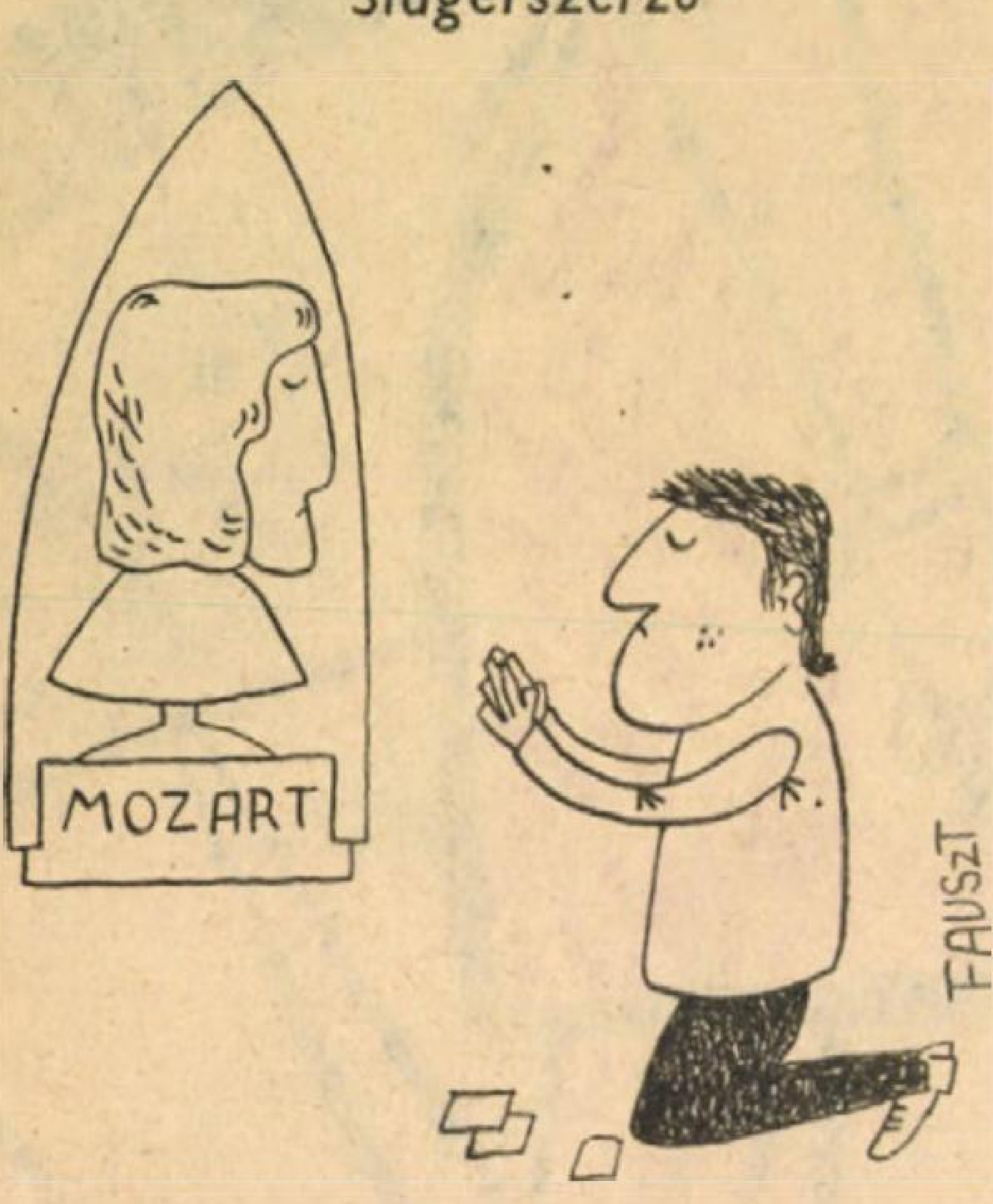

– ... és bocsásd meg a mi vétkeinket ...

Vasvári Anna rajza

Őszi sóhaj

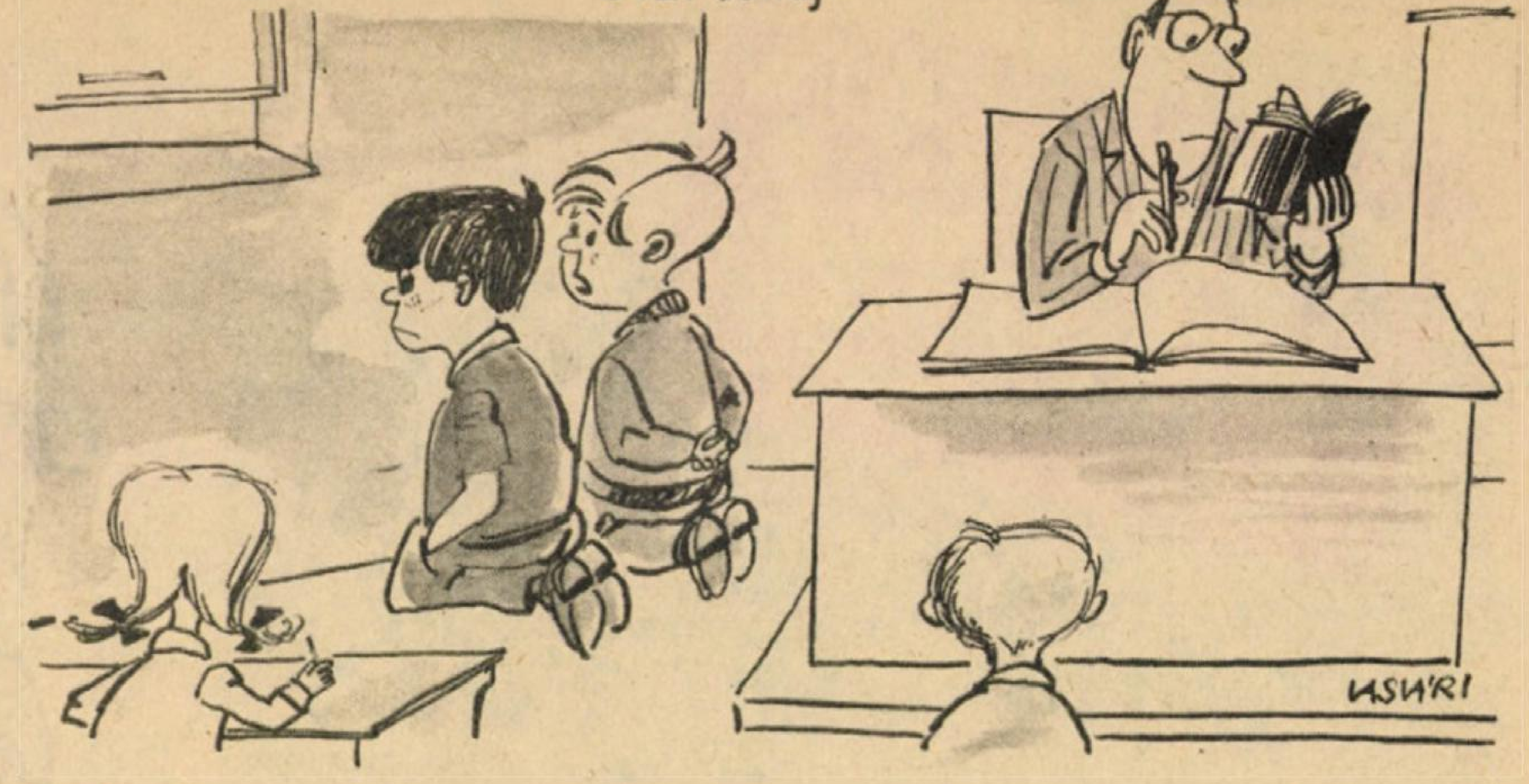

– Milyen hamar elmúlt a nyár!

NYIKOLAJ POLOTAJ:

OPTIMISTA TRAGÉDIA

Szigorú és elvszerű volt ez a vita. Az elnök felolvasta a határozati javaslatot:

„Rossz munka, szemfényvesztés és állami értékek eltulajdonítása miatt az állami gazdaság igazgatóját, Bezsebelin elvtársat tisztségétől megfosztjuk...”

Egyperces néma gyász. Aztán egy együttérző hang:

– Igen! Ez tragédia! Egy éve volt hátra a nyugdíjig...

Mások is csatlakoztak:

– Munkát kéne biztosítani neki!

– De milyen szakképzettsége van Bezsebelin elvtársnak?

– Milyen!... Milyen!...

– Agronómusnak jó lenne?

– Nem. Kevés hozzá a tudása.

– Brigádvezetőnek?

– Nem alkalmas. Túlságosan gőgös.

– Traktoristának?

– Még sohasem szántott.

– Számvivőnek?

– Még sohasem számolt.

– Akkor csak egy lehetőség maradt: legyen éjjeliőr!

Mindenki viharosan tiltakozott:

– Nem, nem! Szó sem lehet róla! Csak tisztességes ember lehet őr.

Egy hang az elnökségből:

– És ha... egy másik gazdaságba menne?...

– Minek? – kérdezték néhányan.

– Hát... igazgatónak...

Általános megkönnyebbülés:

– Helyes! Helyes!

– Ezt a munkát ismeri!

– Egy évig csak kihúzza valahogy...

Szavaztak: jóváhagyják-e?

Az elnök optimista hangon jelentette be:

– Egyhangúan!

(Oroszból fordította: Barabás Péter)

Önvizsgálat

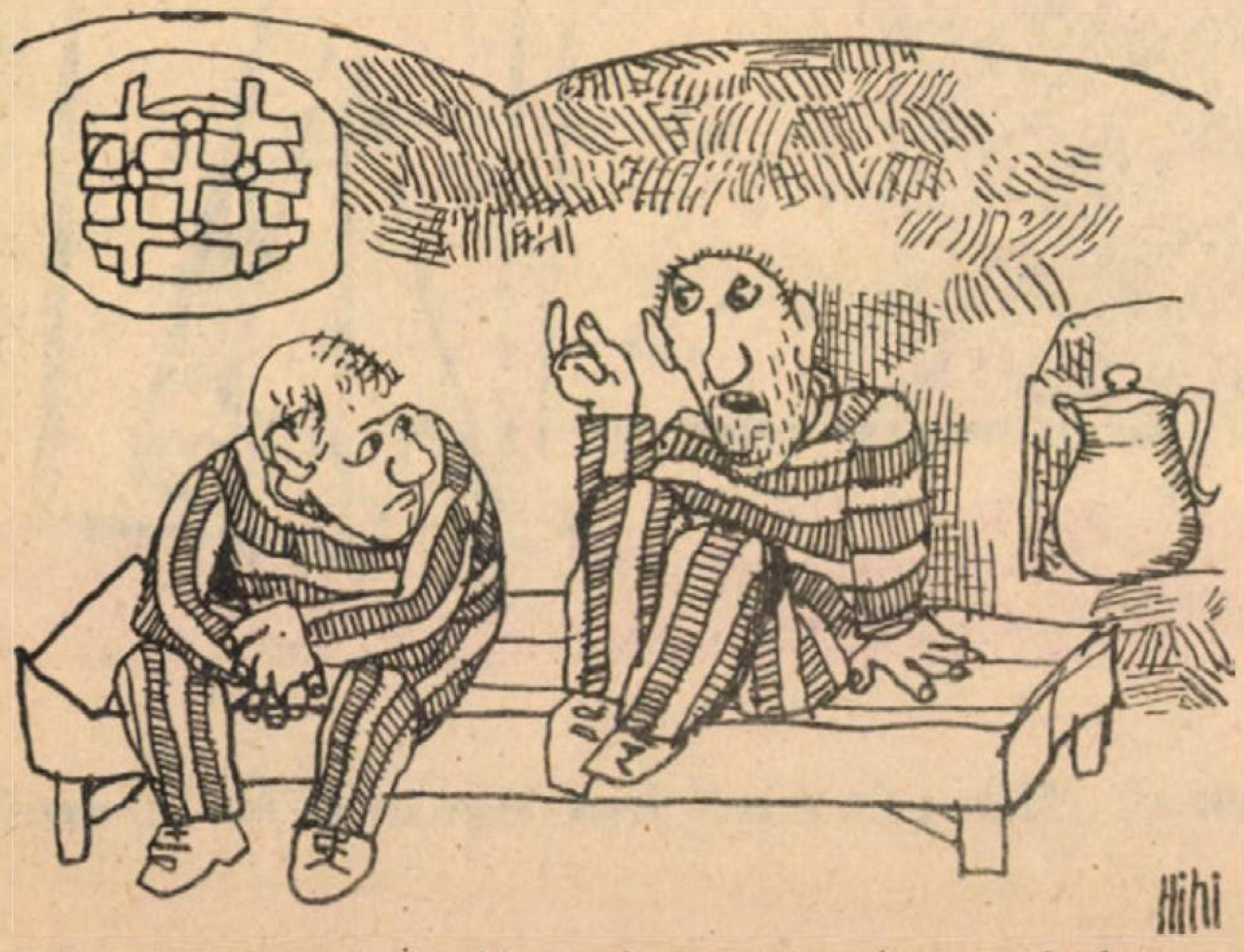

– Az a baj, hogy gyermekkoromban nem tanultam nyelveket...

Jó memória

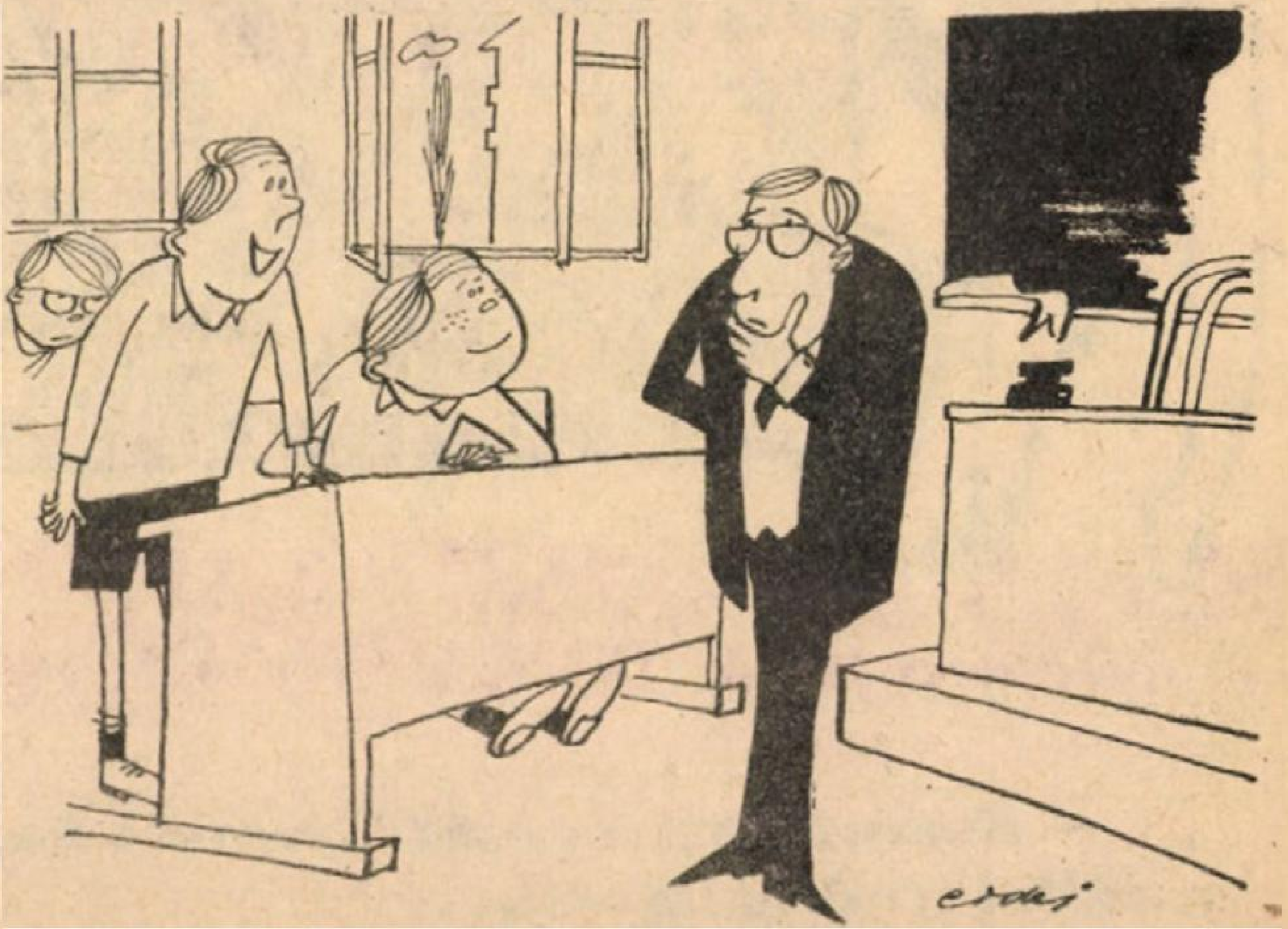

– Kovács, miről is volt szó az utolsó órán?
– Kellemes vakációt kívántunk egymásnak, tanár úr ...

HALLOTTUNK EGY ÚJ SKÓT VICCET

A skótnak nagyon tetszik egy híres filmszínésznő. Megvásárolja fényképét, maga elé teszi, ábrándozva nézi, iszik egy pohár szódavizet, azután felsóhajt:

— Ez így nem mehet tovább! Minden pénzemet nőre és italra költöm.

Vietnamban

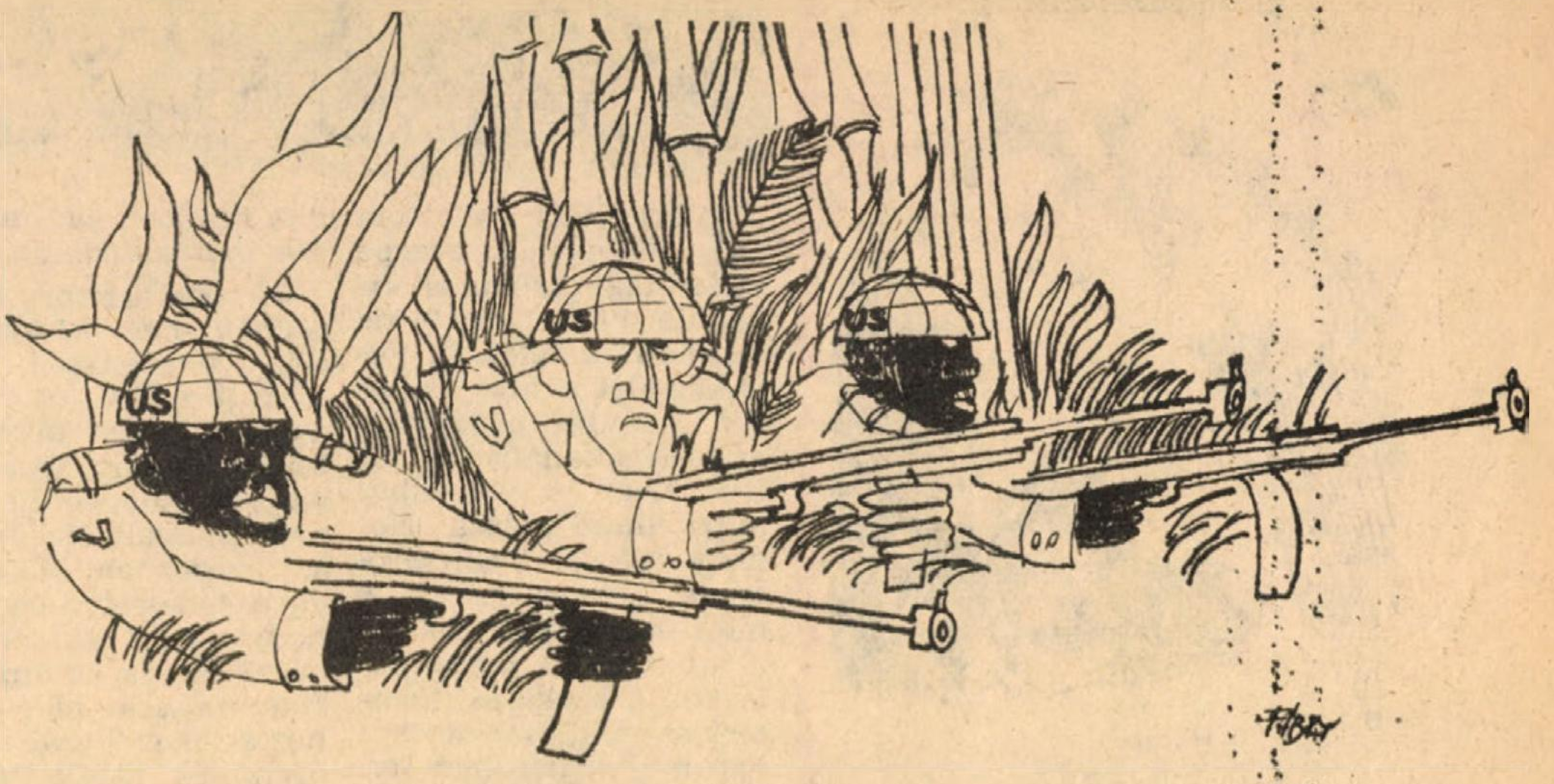

– Te jó ég! Be vagyok kerítve!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BOSSZÚSÁG, ZENÉVEL

Az 1950-es évek egyik slágerének befejezésekor léptünk be Sopronban a kertvárosi kisvendéglő, a népszerű „Nika" kerthelyiségébe. A zene elhallgatott, a zenekar pihenni tért. Alig ültünk le, megjelent egy fehér köpenyes férfi. Rendelni akartunk, de egy elutasító kézmozdulat és néhány elénk helyezett blokk után megtudtuk, hogy mielőtt bármivel is csillapíthatnánk szomjunkat, fizetnünk kell fejenként két forintot zenedíj címén. Méltatlankodásunkról talán a felszolgáló is tudomást szerzett, mert csak nagy sokára jelent meg. Felvette a megrendelést (hosszas huzavona után), aztán eltűnt. Újabb várakozás után hozta a megrendelt italt (nem a megrendelt mennyiségben), és fizetés közben megjegyzéseket tett a borravalót illetően, sőt egy korszerű javaslatot is tett, miszerint a pincérnek be kellene írni a panaszkönyvbe a „smucig" vendégek magatartását. Mi ennek ellenére nem írtunk semmit a panaszkönyvbe, nem írtuk be, hogy a konyaknak petróleum íze volt, a kékfrankossal pedig ételt lehetett volna savanyítani.

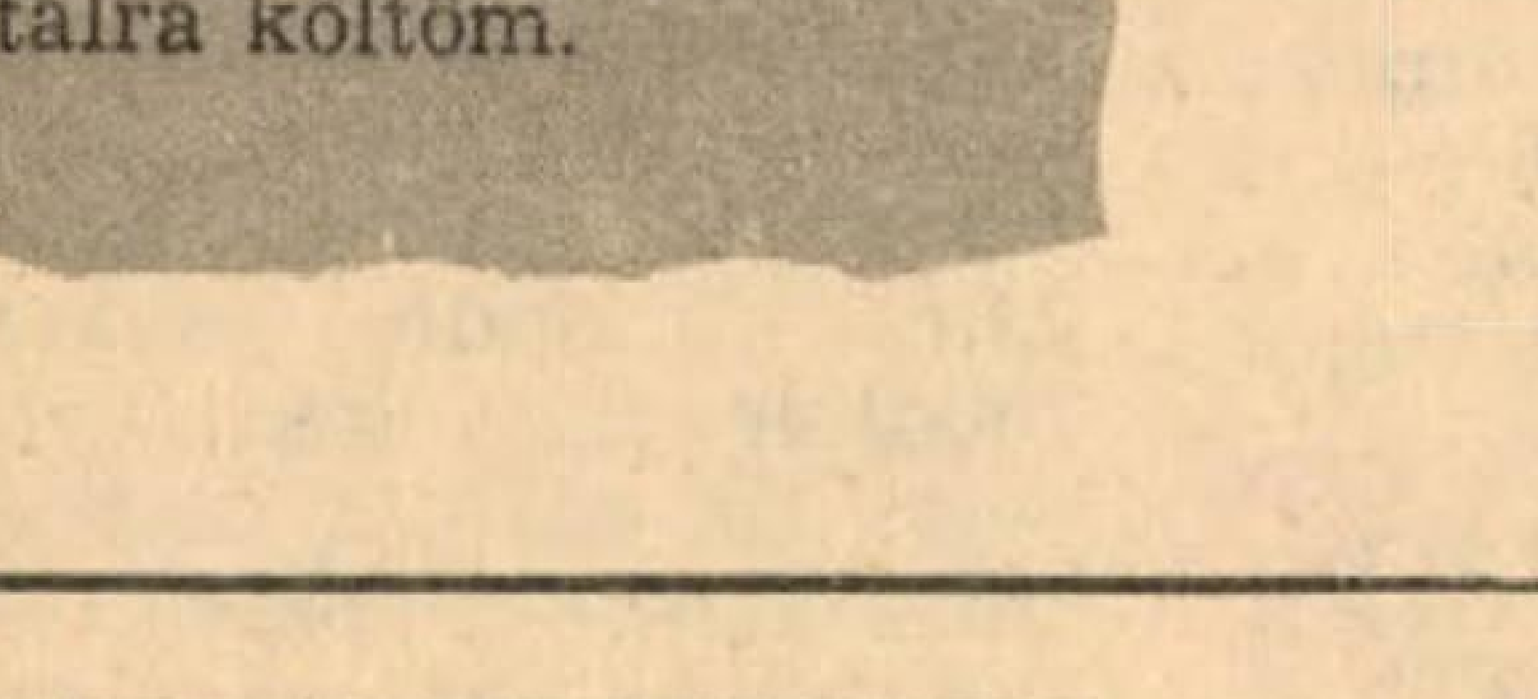

Felborzolt idegekkel távoztunk — zsebünkben a kétforintos „zenecédulákkal" —, és azon gondolkoztunk: lehet-e egy ilyen IV/z osztályú helyen, hiányos deszkapalánk tövében, kétes tisztaságú asztalok mellett, külön zenedíjat szedni?

(gyarmati)

BICSKÁZÁS taxiért

Ha a város és a falu közötti különbség régi népszokások segítségével a falu javára tűnik el, akkor a nagyvárost meghódító folklór nyilvánul meg abban a különös bicskázásban, amely taxivárás közben történt — lapjaink tudósítása szerint — a Királyi Pál utca és a Tolbuchin körút sarkán lévő taxiállomásnál. Az egyetlen beálló taxi birtoklásáért folyó versengés során heves szóváltás, majd verekedés tört ki, végül a túlfűtött szenvedélyek csúcspontján az egyik taxiigénylő bicskát rántott, és leszúrta két utasjelölt társát. Ezek után részint rendőr-, részint mentőautót voltak kénytelen igénybe venni.

Megmondom őszintén, nekem mégsem tetszik ez a népszínműbe illő pusztai dráma. Minden egyébtől eltekintve ugyanis stílustalannak tartom. Bicskázni a csárdában szoktak annak eldöntésére, hogy ki a legény a szóban forgó vendéglátóipari üzemegységben. Falusi lakodalomban is elképzelhető bicskázás, akár féltékenységből, akár merő virtuskodásból. Valamilyen mélységes tanyai sértésért, jányért vagy menyecskéért előhúzhatják a legények a csizmaszárból a bicskát, de taxiért... Hogy kerül a rámás csizma a kapcsolóasztalra? Atomreaktorban nem hizlalnak disznót! Mindent a maga helyén és idejében. Legalábbis nekem ez a véleményem.

Vagy tévednék? Túlságosan maradi vagyok, aki nem érti meg az új idők szavát? Lehetséges, hogy maholnap egy filozófiai vita hevében is bicskát ránt egy-egy bővérű akadémikus? Megérjük, hogy fütykössel védik meg disszertációjukat a duhaj doktorjelöltek? Senki sem csodálkozik azon, ha egy színházi ruhatár előtti kavarodásban előkerül a karikás ostor is? Vagy ha az üzletben valaki elénk tolakodik, meglendítjük fokosunkat? Esetleg szekercével támadunk arra, akinek más a véleménye a modern francia irodalomról?

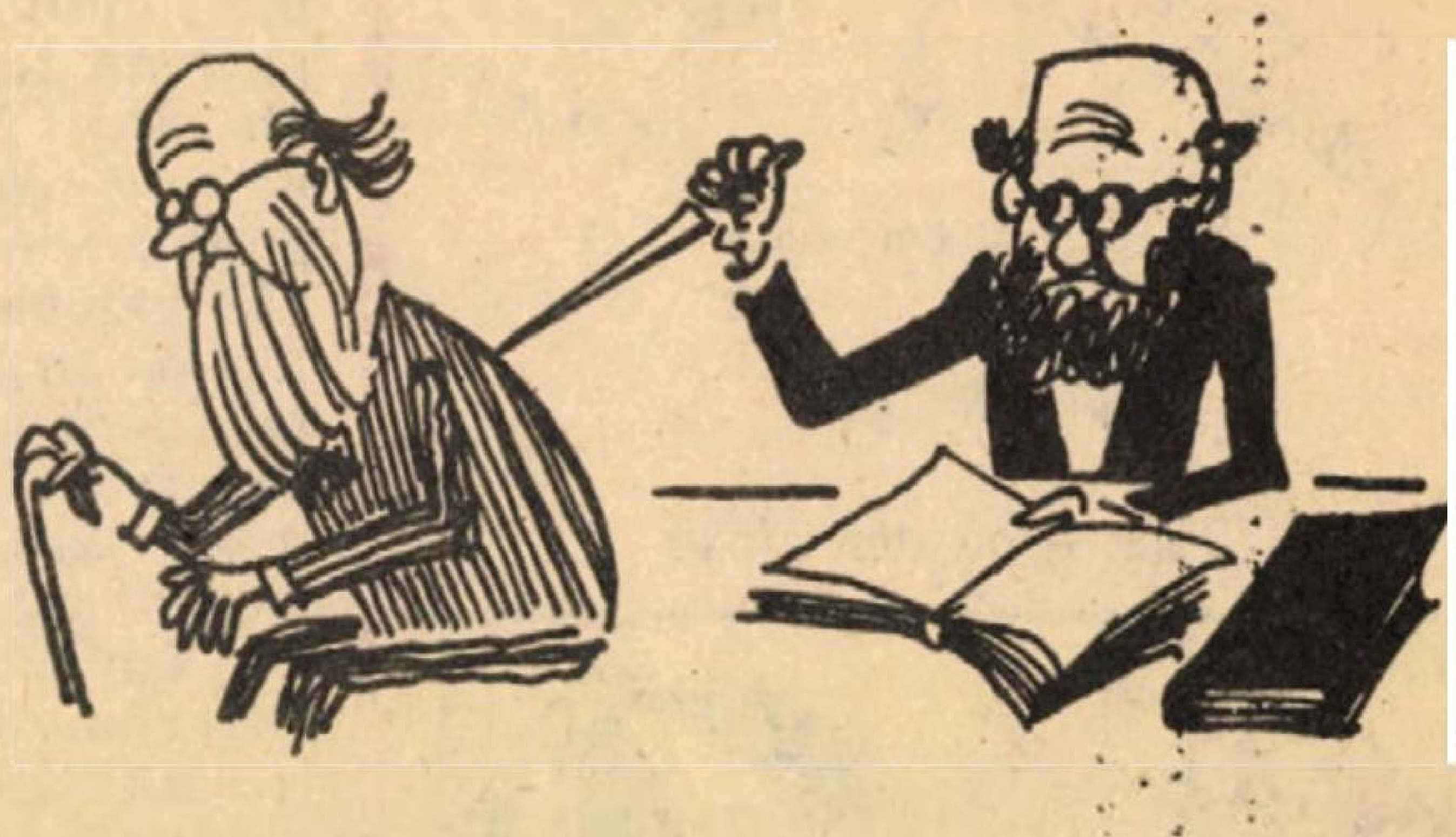

Vagy egyszerűen csak arról van szó, hogy a józan megfontolást és a társadalmi együttélés elveit elsöprő indulat országos jellegű modorban kér eget? És nem az eszköz a fontos, hanem a nemes indulat, amely annyi irodalmi és művészi remekművet ihletett? Hiszen valóban elképzelhető, hogy ha valakit felháborító igazságtalanság ért, nekimentek az utcán, ráléptek a lábára, felszálltak előtte a villamosra, langyos makarónit hozott neki a pincér, hangosan rádióztak a szomszédban, akkor az illető úgy érzi, hogy csak vér moshatja le a gyalázatot, s holmi könnyen pótolható emberéletnél fontosabb az erkölcsi világrend helyreállítása. Az őserdőben is csak az erő dönt, s még senki sem látott tigrist, amint békésen leült volna tárgyalni kisebb állattársaival a közbiztonság és a táplálkozás egyes kérdéseiről.

Hát, istenem, van, aki uralkodik az indulatain, s van akin az indulatai uralkodnak. Nem tehetek róla, de az utóbbi lehetőségre gondolva nekem kinyílik a bicska a zsebemben.

Feleki László

Elővigyázatosság

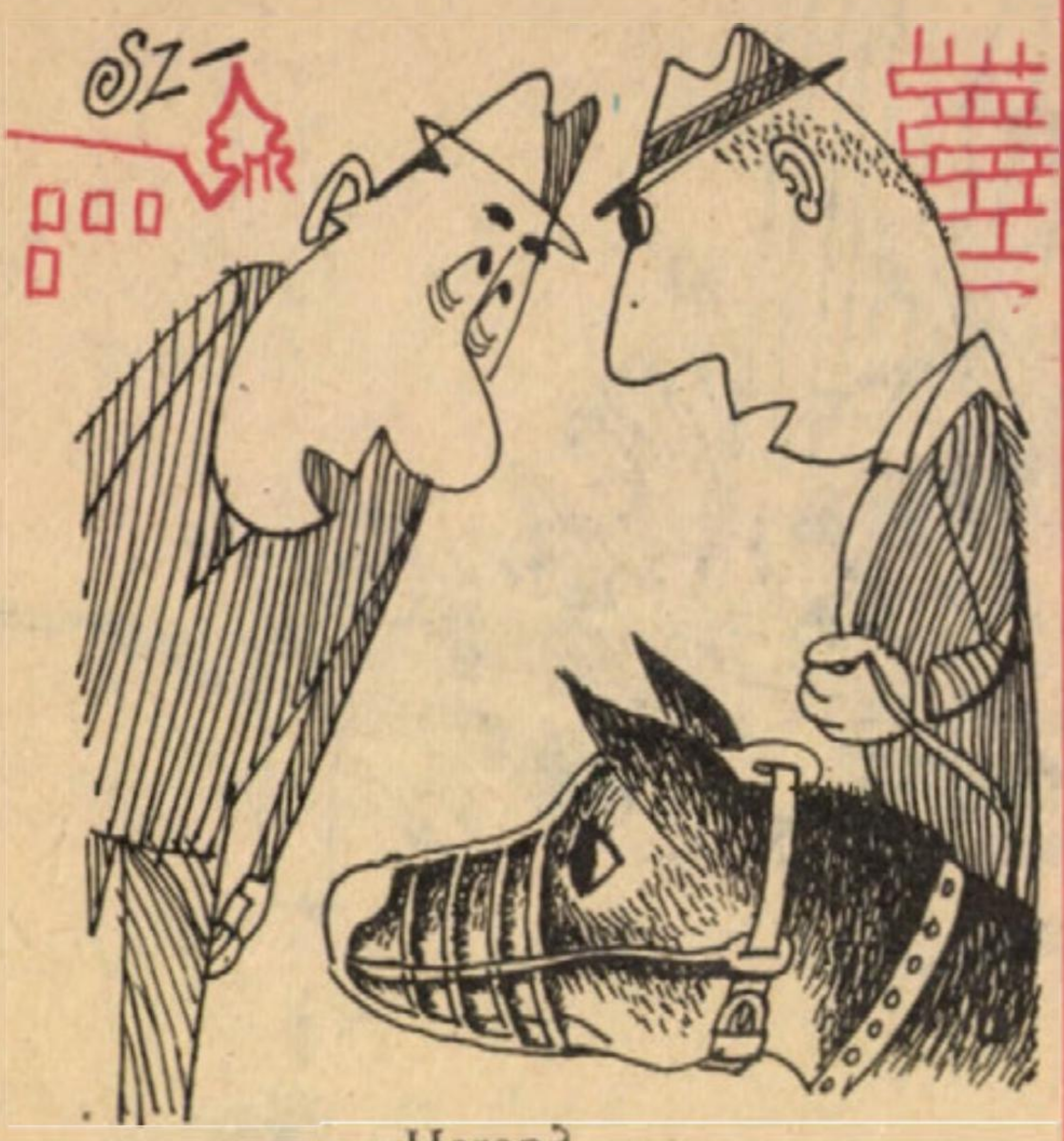

– Harap?
– Nem. Fecseg.

Önbizalomhiány

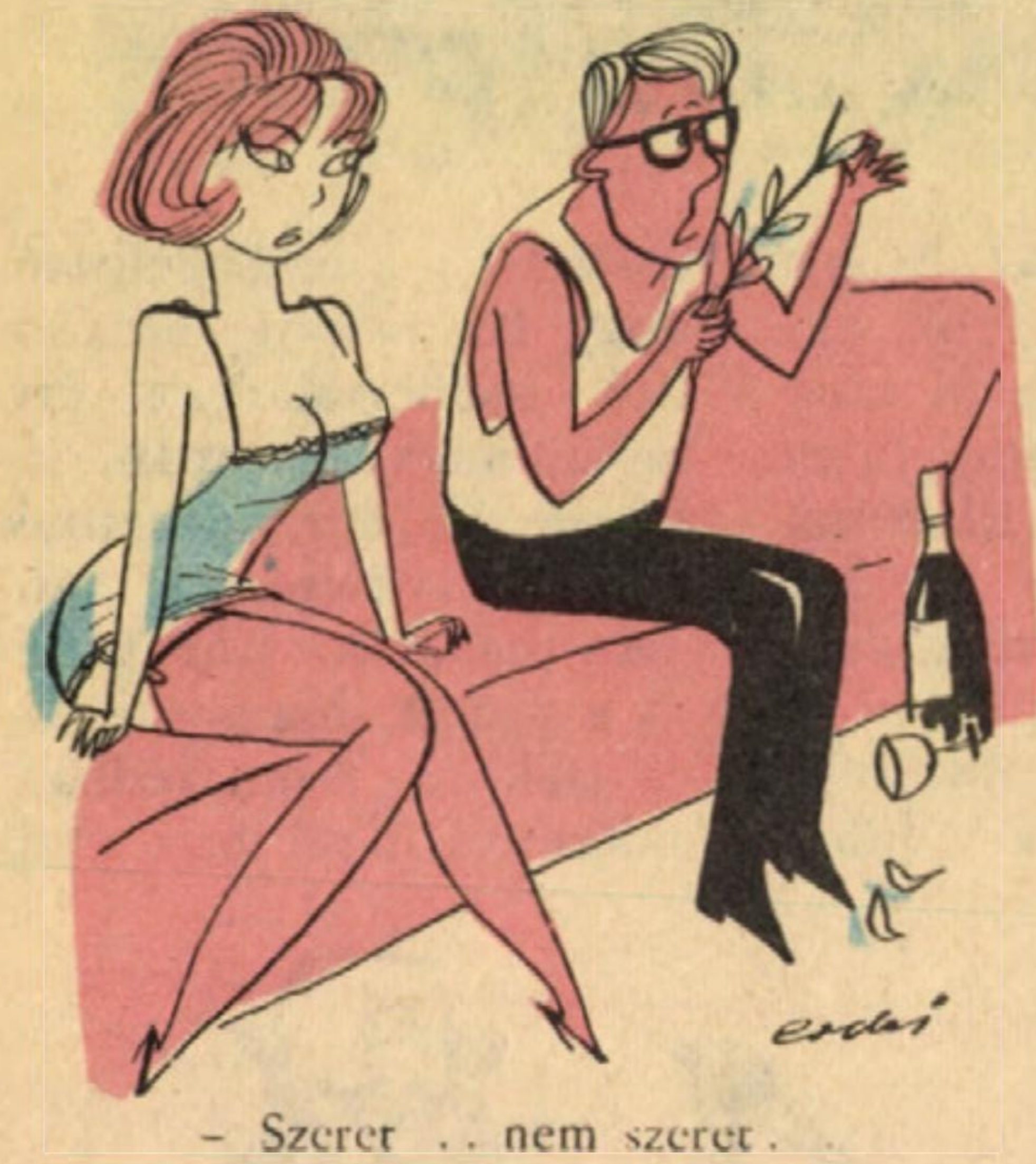

– Szeret . . nem szeret . . .

Piaci árak alakulása

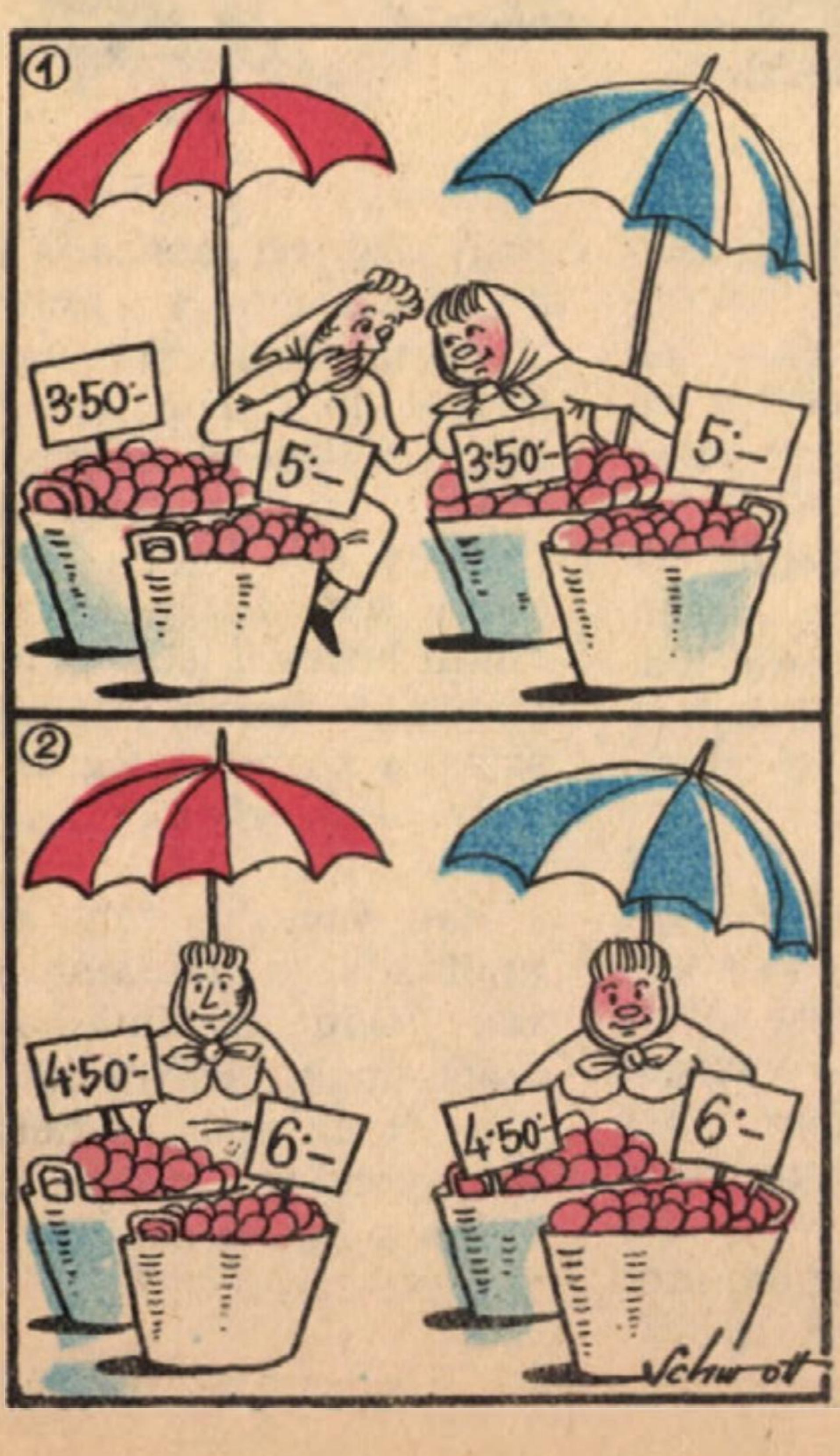

Technikus barátom augusztus közepe táján nagy örömmel újságolta, hogy szerény kis víkendháza felépült. *Valami* azért sajnos hiányzik, mondta bánatosan, ami megakadályozza abban, hogy a víkendház használható legyen. Néhány perces munkáról lenne szó csupán, de mint informálták, annak a *valaminek* a megcsinálására, a szokásos ütemterv szerint, csak egy hónap múlva kerülhet sor. Arra kért, hogy tegyek valamit, nekem ugyanis csak egy szavamba kerül, hogy ne egy hónap múlva, hanem mondjuk három nap múlva csinálják meg ezt az ötperces *valamit*. Ha már felépült a víkendháza, hadd élvezze a gyerek meg a nagymama a zöld övezetben a vakáció utolsó két hetét.

Az ötperces *valaminek* egyhónapos határidejét igazságtalannak és bürokratikusnak ítéltem, segíteni szerettem volna, de nem tehettem semmit. Arra illetékes ismerősöm, akit ez ügyben felhívtam, azt felelte: igaz, hogy az a *valami* csak ötperces munkát igényel, vagy még annyit sem, de a határidő valóban egy hónap. Ezt ők már így vezették be, nagyon sajnálja, de nem tehet kivételt. Technikus barátom szomorú szívvel vette ezt tudomásul, ám három nap múlva örömtől sugárzó arccal mesélte, hogy minden rendben van, működik már a víkendháza.

Olvasta ugyanis az újságban, hogy a kályhások, parkettások, villanyszerelők és más egyéb állami tatarozók külön pénzért, jó borravalóért, mindenféle maszek munkát elvégeznek a lakásokban. Egy kis ügyeskedéssel megtudta, hogy kit küldenének hozzá annak az ötperces *valaminek* az elvégzéséhez a víkendházába. Felhívta az illetőt telefonon, és száz forintot ígért neki, ha a határidőt harminc napról egy napra lerövidíti. „Rendben van — mondta a partner —, jöjjön el hozzám, és adja ide előre a százast." A barátom keresztülvillamosozta Pestet, lefizette a száz forintot, és másnap reggel már szuperált is az a kis *valami* a víkendházban.

Megértem az olvasó kíváncsiságát, ha azt kérdi, mi az az ötperces *valami*, amit egy hónap alatt lehet csak elintézni, de száz forintért azonnal. El is árulnám szívesen, de nem akarom magam bajba sodorni. Amikor ugyanis hasonló esetben közreadtam egy ilyen százforintos borravaló-történetet, pontosan megírtam, hol, mikor, kivel és mi történt. Az intézmény vezetője, aki eddig szemet hunyt az ilyenféle csalafintaságok láttán, fegyelmi úton azonnali hatállyal elbocsátotta visszaélést elkövető beosztottját. Ezután elküldte hozzám, hogy keressek neki állást. Mint elmondta, cikkem megjelenése kényszerítette őt erre a szigorú intézkedésre, tehát én vagyok az oka, hogy egy családos ember az utcára került. Bár a köztünk lezajlott éles vitában kárörömmel jegyezte meg, hogy megérdemlem a sorsomat, és egyem meg, amit főztem, megértő volt hozzám: visszavonta a felmondást, pusztán alacsonyabb munkakörbe helyezte megtévedt beosztottját. Még arra kért, hogy máskor ne okozzak ilyen kellemetlenséget se neki, se magamnak, mire én köszönetet mondtam a jóságáért, és örültem, hogy ilyen olcsón megúsztam az ügyet.

Ezért nem árulom most el, hol, mikor és kivel történt az a kis *valami* a víkendházban; igaz, hogy ez némi opportunizmusra vall, de elég sok bosszúságot okoznak nekem a száz forinton felüli visszaélések is . . .

Földes György

Érzékeny művész

Balázs-Piri Balázs rajza

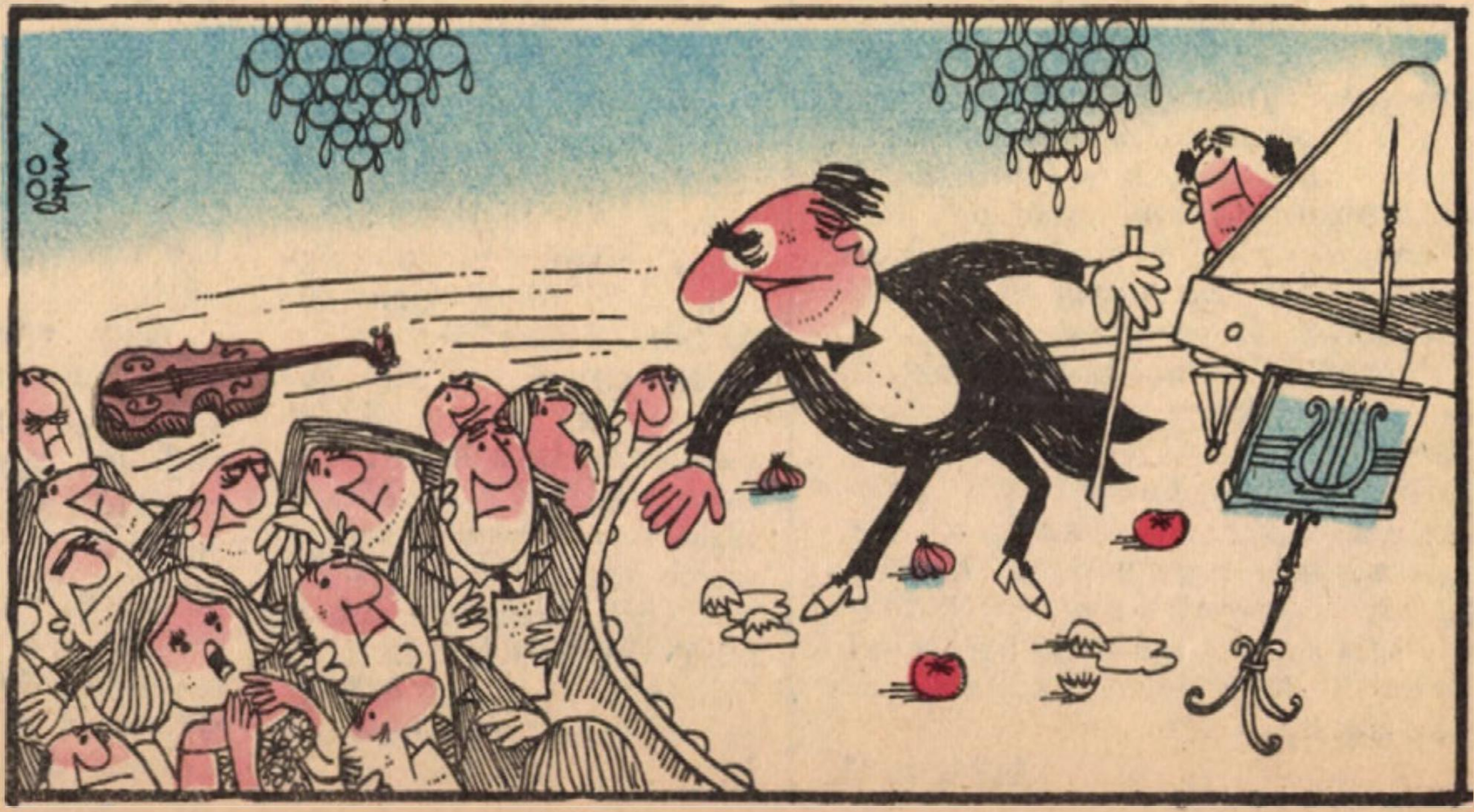

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Reklám" címmel cikk jelent meg a lap augusztus 3-i számában, amelyben a szerző azt kifogásolta, hogy Bástya éttermünkben lassú és figyelmetlen a kiszolgálás. Egyetértünk a cikkíróval abban, hogy 30–35°-os melegben kellemetlen várni az ebédre – amiért elnézését kérjük –, de ilyen nagy forgalom mellett néha előfordul, hogy a 60°-os melegben a konyhai dolgozó megfeledkezik a rendelt étel tálalásáról. A „langyos" hideg meggylevesre és a meleg sörre vonatkozóan, részben vétlenek vagyunk, mert köztudott, hogy a nyári kánikulában a Jégértékesítő Vállalat nem tudja minden esetben a vendéglátó üzleteket jéggel ellátni. Ezen a napon 12–15 óra között 10 500 forintos forgalmat bonyolítottunk le 10–12 felszolgálóval. Az üzlet minden dolgozója a helyén volt és igyekeztek a vendégeket kiszolgálni. Erről tanúskodik egyik vendégünknek a cikk nyomán a szerkesztőséghez írott levele is. *(Ilyen levelet nem kaptunk!* – Szerk.) A nyári idényben 18 szakképzett éttermi felszolgálót adtunk kölcsön a Balatonra, akiket csak nyugdíjasokkal tudtunk pótolni.

(Két aláírás)
VIII. ker. Vendéglátóipari Vállalat

A válaszlevélből világosan kitűnik, hogy a cikkben emelt kifogások jogosak. Sajnálatos, hogy a Vendéglátóipari Vállalat illetékesei nem azt írták meg, hogy mit akarnak tenni a jogos panaszok orvoslására, hanem megelégszenek az általános és nem is mindig helytálló „kimagyarázkodással". A választ éppen ezért nem fogadjuk el. Továbbra is várjuk és sürgetjük, hogy a VIII. ker. Vendéglátó tegyen hathatós intézkedést annak érdekében, hogy a Bástya étteremben a vendégek minden körülmények között gyors és gondos kiszolgálást kapjanak.

Szerenád

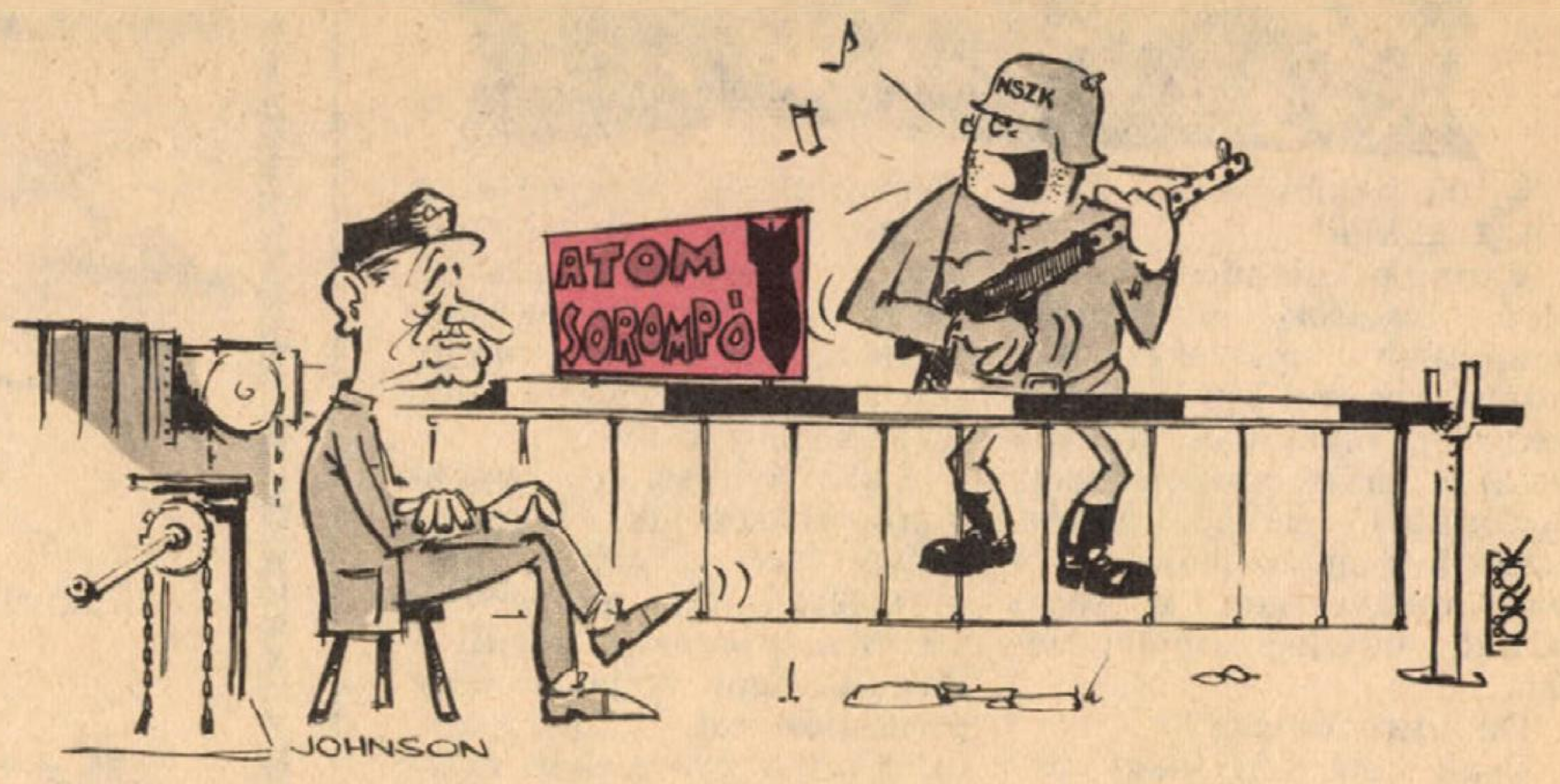

– Drága bakter úr, a sorompót miért nem nyitja fel? . . .

Széplélek 3967-ből

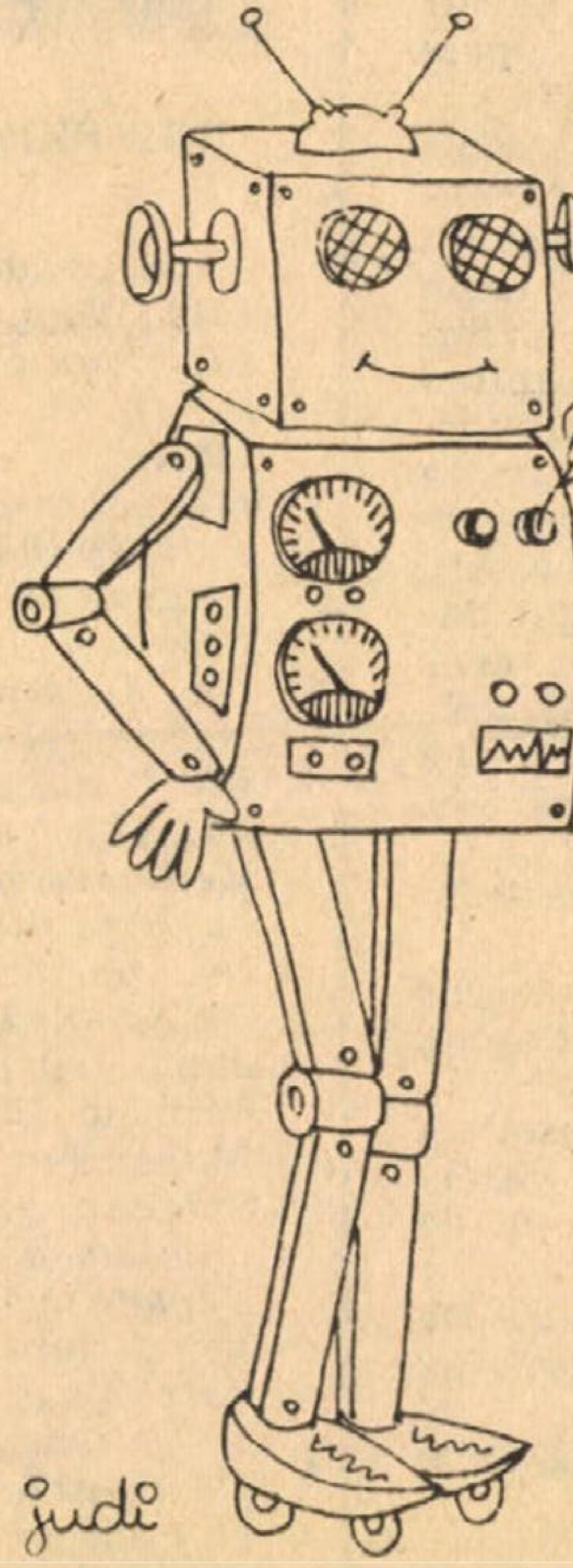

A gyárkapunál

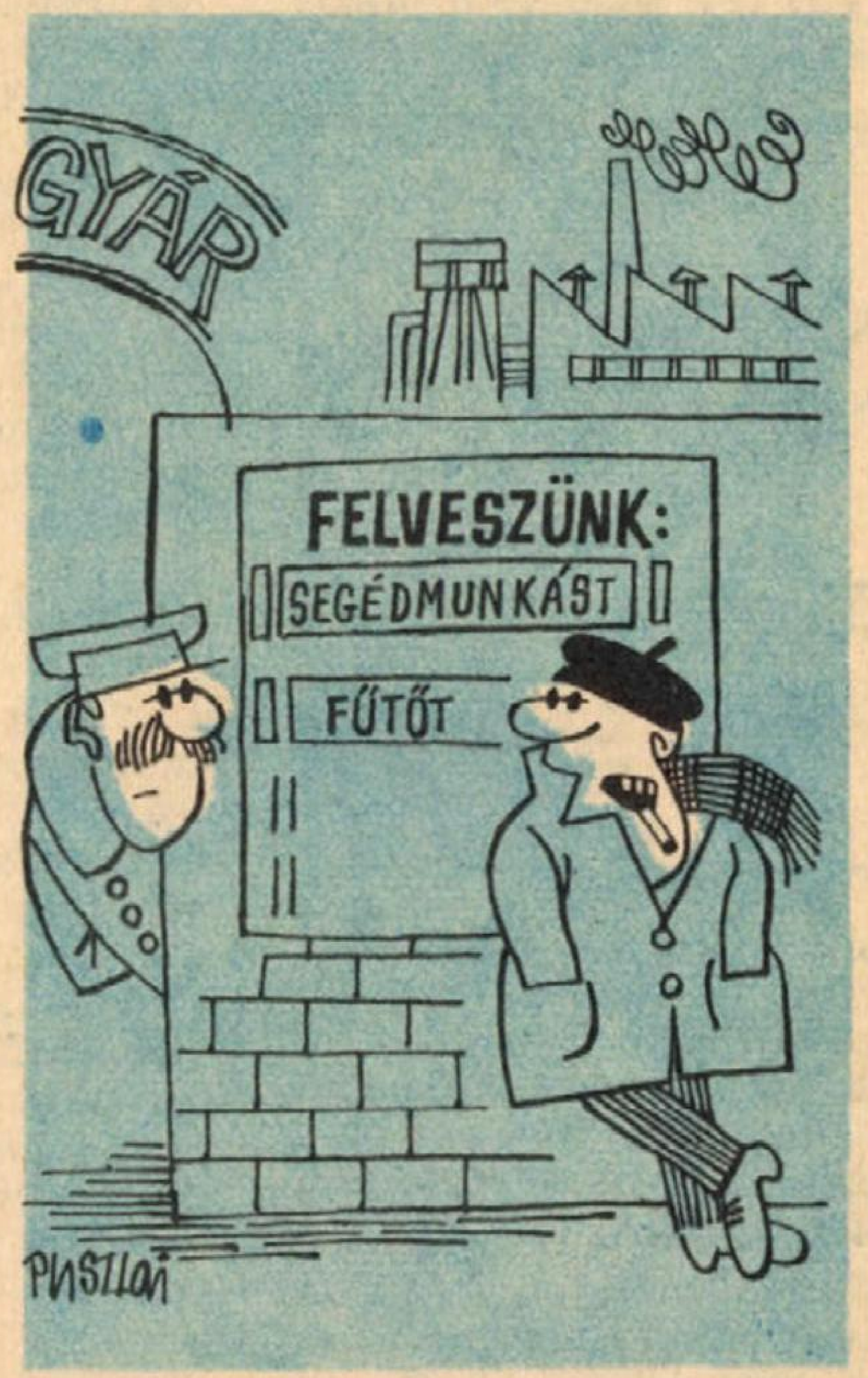

– Valami reprezentatív állásuk nincs?

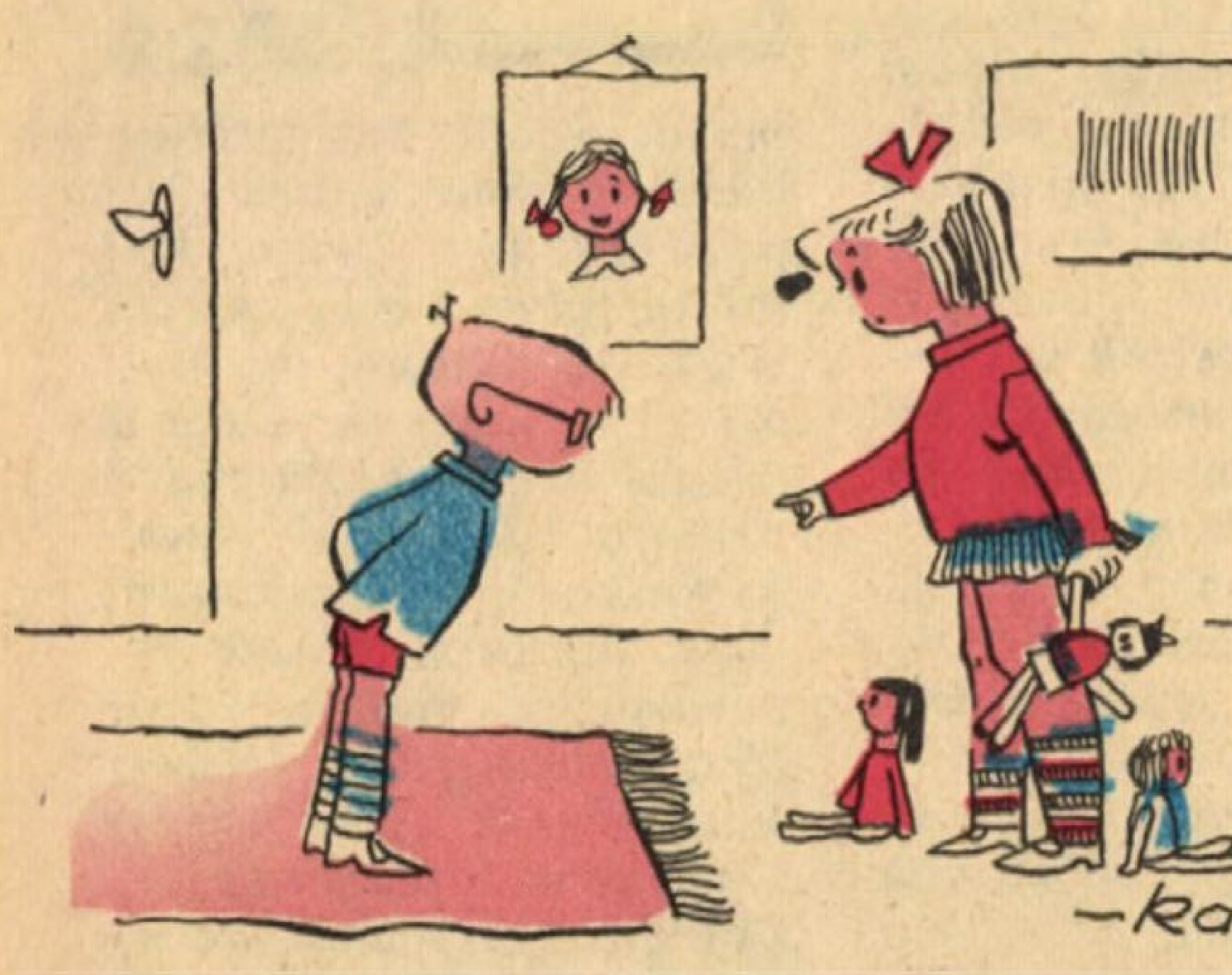

Gyerekszáj

– Te akarsz engem feleségül venni? El tudsz te tartani egy nőt három gyerekkel?

Szerény vásárló

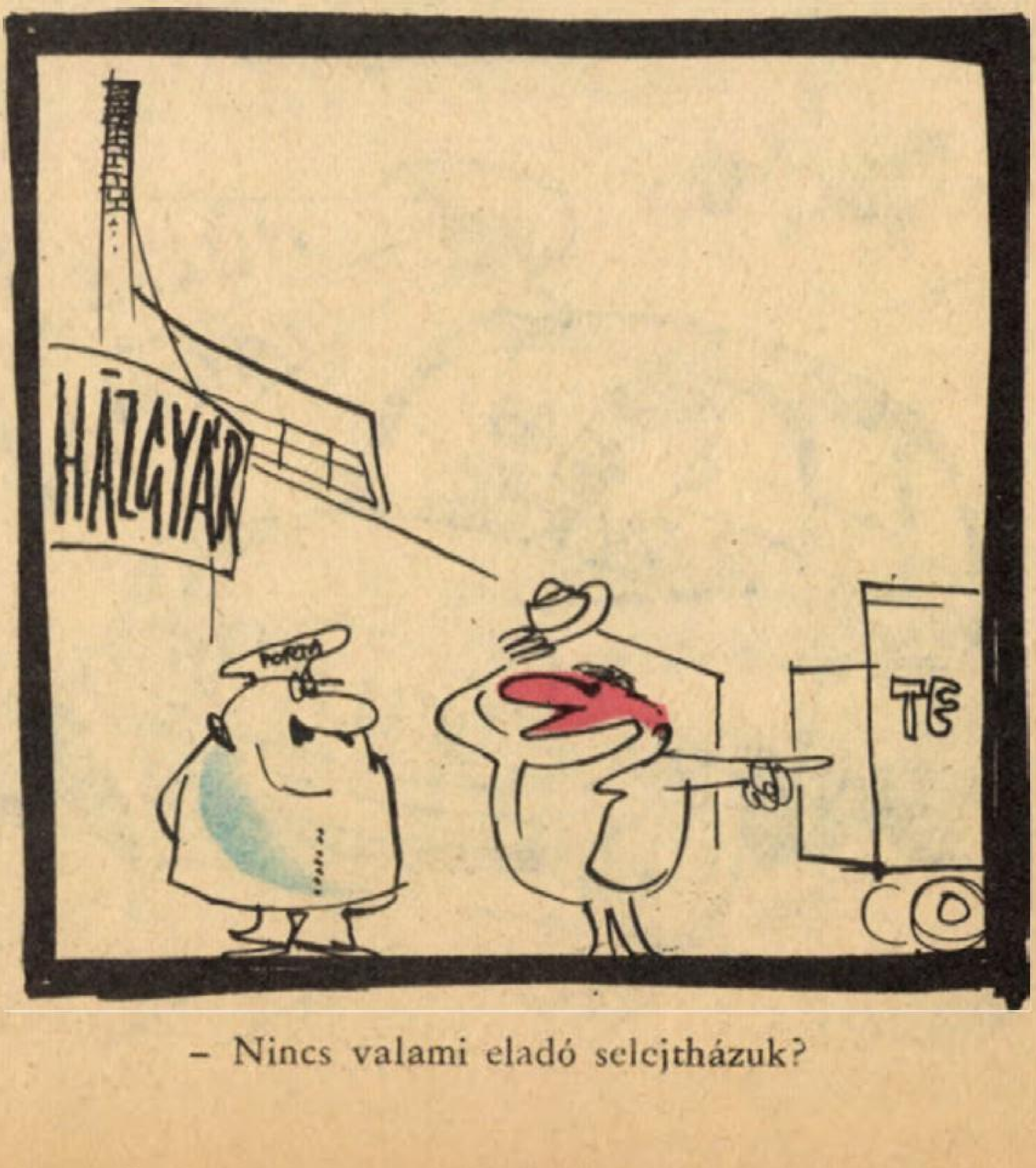

– Nincs valami eladó selejtházuk?

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Így írunk mi

Sok bajom van az újságokkal.

Vannak állandó, visszatérő frázisok, nyomasztó közhelyek, amelyeket úgy tálalnak a mit sem sejtő és védtelen olvasónak, mintha valami friss szellemesség, vadonatúj csemege lenne. Látszik, hogy az írója titokban megveregeti a saját vállát, büszke, amiért leírta.

De mire büszke?

Csak nem arra, hogy valakit sikerült *„lencsevégre kapni”*? Mondhatta volna, hogy lefényképezte, és már tompán fáj a seb.

Az is fáj, hogy az üzemek tolvaját *„szarkának”* írják.

Minek becézik? Nem egyszerűbb tolvajnak nevezni a tolvajt?

Ez is kedvenc undoraim közé tartozik:

„Elfogták az elvetemült rablógyilkost.”

Mint ismeretes, van a kedves, szelíd, légynek sem vétő, csupa szív, bűbájos, jó modorú, csinos, okos és szép rablógyilkos, akit nem szabad összetéveszteni ezzel az elvetemülttel, szégyellje is magát, hogy ilyen pályára lépett. Miért vetemült el, miért nem maradt meg kedvesnek, szelídnek, ahogy egy rendes, becsületes rablógyilkoshoz illik?

Hadijelentésekben gyakran olvashatjuk, hogy a másik fél *„sikeres hadműveletet hajt végre”* — szelíden, vigyázva, kerüli a lármát, nem bírja a nagy pukkanásokat, óvatosan, mint anya gyermekét, dobja le a bombákat, vigyázva arra, nehogy valamiben, vagy valakiben kárt tegyen.

Ez is gyakori:

„A felhőszakadásra csak dél után négy órakor került sor. Az évszakhoz képest szokatlan meleg volt.”

Képzelem, milyen izgatott lehetett szegény felhőszakadás, talán sírt is, hogy egész nap várnia kellett, mert előbb jött a napsütés, aztán a szokatlan meleg (minden esztendőben nyáron szokatlan meleg van, télen pedig szokatlan hideg, megszokhattuk volna ennyi év alatt), aztán kis szellő nyugat felől, aztán felhős ég, ezer minden történt, és csak délután négy órakor jött el az ideje. Akkor került rá sor. De mit csinált addig?

Ez is naponta olvasható kedvenc lapjainkban:

„...és X. Y. olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy a helyszínen meghalt.”

Minek ide, a halálesethez a súlyos sebesülés? Miért ilyen tapintatos velem az újság?

Van még sok ilyen. De most csak ezek jutottak az eszembe...

Királyhegyi Pál

Praktikus megoldás

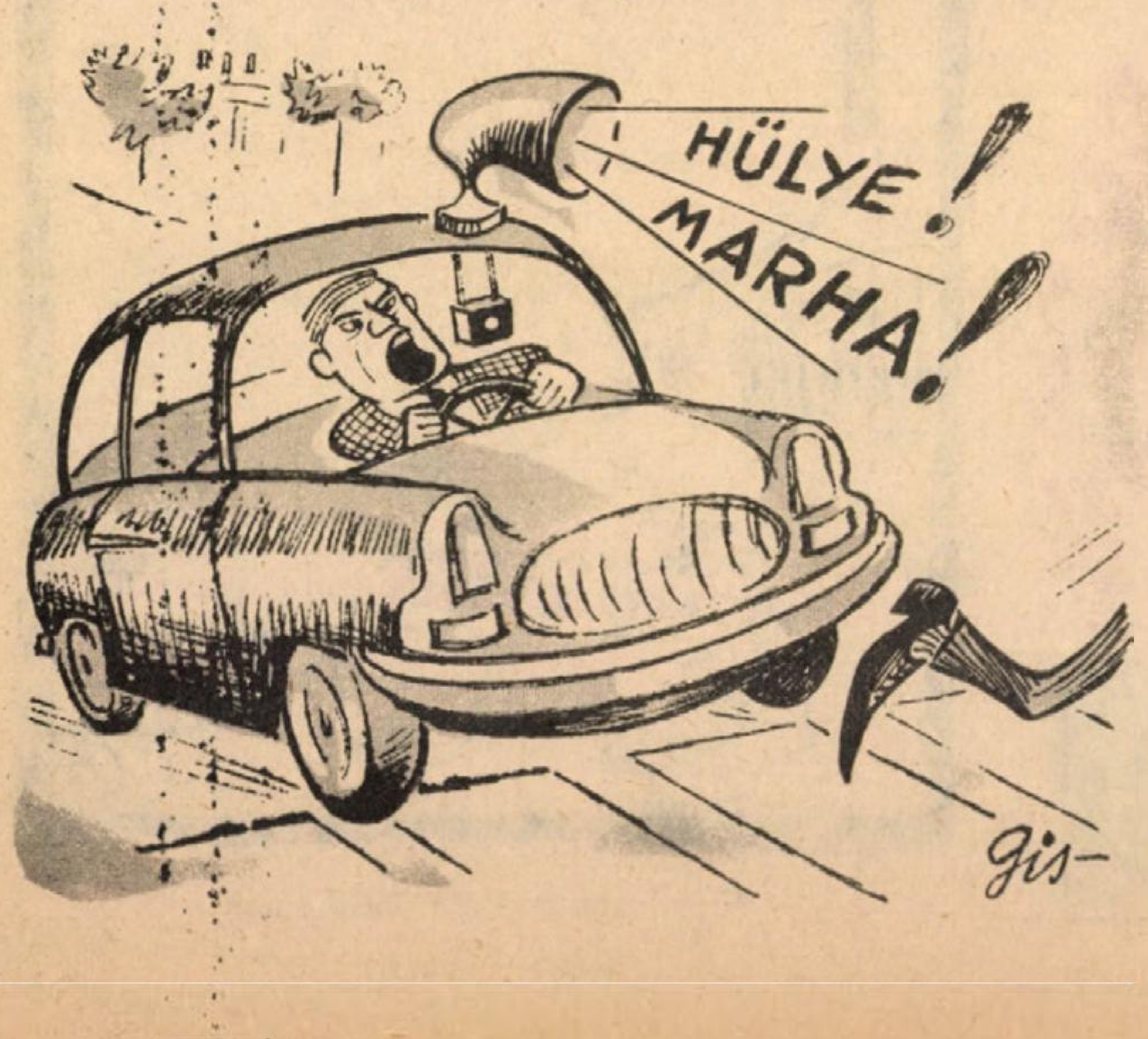
HÜLYE!
MARHA!
Gis-

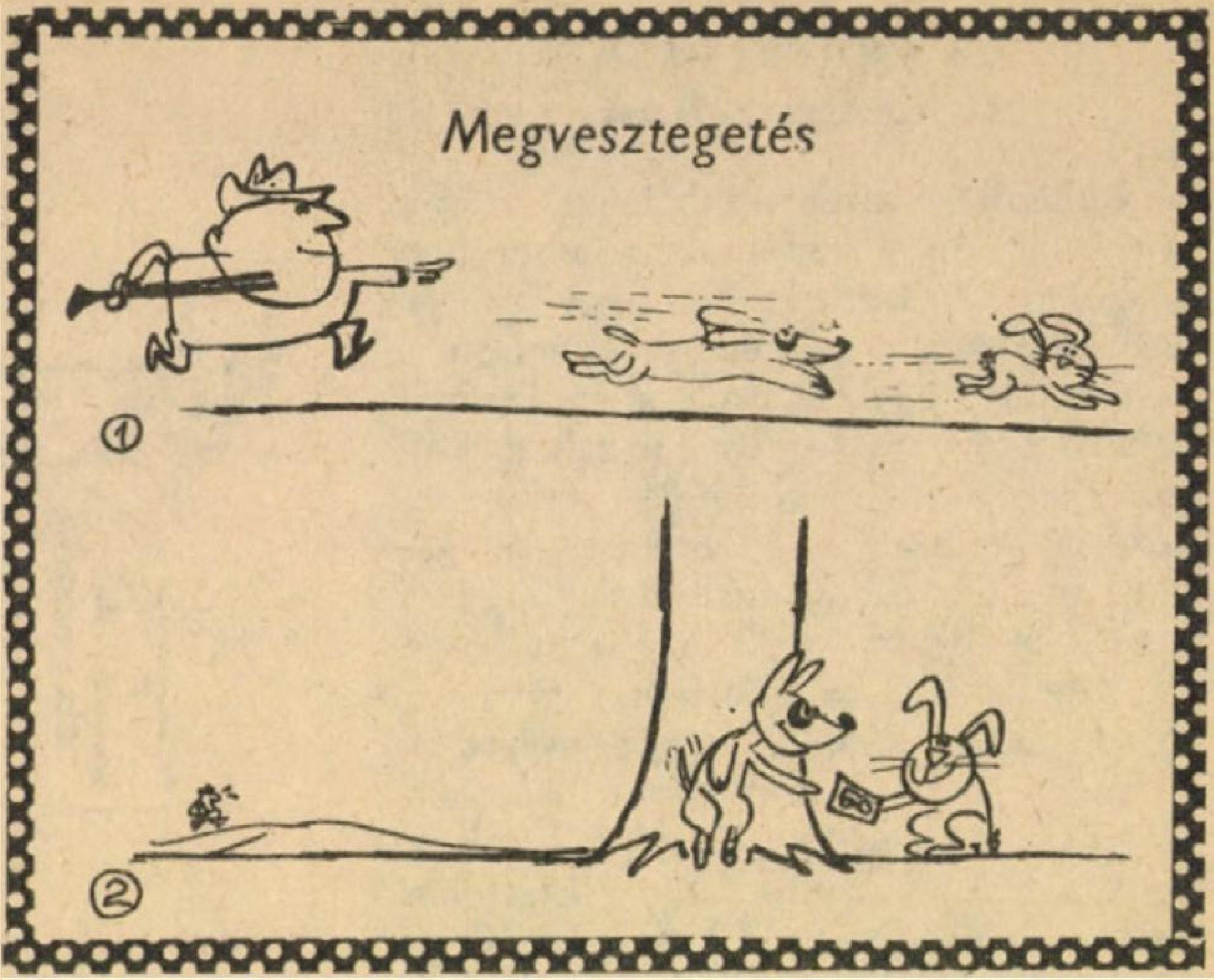
Megvesztegetés

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY SZEGÉNY KIS KÖNYVTÁROS PANASZAI

Iparvállalat könyvtárosa vagyok. Könyvtárunk nemcsak szakkönyveket, de bel- és külföldi katalógusokat, prospektusokat is gyűjt. Szükségünk volt a Csavarárugyár szakkatalógusára is, ezért egy rövid, de szívhez szóló levélben felkértem a gyárat, hogy utánvéttel küldjék el címünkre. Kellemesen csengő férfihang felhívott és közölte, boltjukban, a VI., Bajcsy-Zsilinszky út 53. alatt 110 forintért kapható a kért katalógus. Magamhoz véve a 110 kemény forintokat, elmentem a jelzett boltba. Tagadó válasz fogadott, nem, nem adhatnak el katalógust. Szívem verése is megállt — talán elfogyott? Nem fogyott el, csak az a tömb, amibe a katalógus eladását jegyezték fel, az telt be. Új tömb pedig nincs. Nem tesz semmit, vidultam — írják rá egy akármilyen papírra, hogy átvették a katalógusért a pénzt, pecsételjék le, nekem az pontosan elég lesz az elszámoláshoz. És ők hogy könyveljék?.. Várjanak addig, míg lesz tömb, s akkor írják bele utólag, tanácsoltam. Nem, azt nem lehet, akkor nem tudnak elszámolni, még börtönbe kerülhetnének. Akkor küldjék el címünkre utánvéttel, kértem. Nem, azt sem lehet. Ekkor érkezett meg a részleg vezetője, szerencsémre hozott új tömböt. Álljak sorba a pénztárnál, ott majd kiírják. Pecsét! — hangzott a lakonikus felszólítás. Elhűltem, s rebegtem, hogy készpénzt hoztam. Az nem elég, pecsét is kell! Szegény pénztárosnak már az idegeire mentem, mert nem akartam megérteni, ha készpénzzel fizetek, akkor minek a vállalati pecsét is — hogy szentesítse?

Számtalanszor írtunk már külföldi cégeknek, prospektusért, katalógusért. A kapitalista cégek postafordultával, udvarias levél kíséretében küldték meg színes, képeskönyvnek beillő katalógusukat díjtalanul. Jó, tudom, mi még ott nem tartunk. De mit képzel a Csavarárugyár? Szerető édesanyák gyermekeiknek karácsonyi vagy névnapi ajándékul vásárolják meg a katalógusukat? Attól félnek, kiadványuk bestseller lesz? S az utcán így fordulnak egymáshoz az ismerősök: „Olvastad már a Csavarárugyár legújabb gyártmányismertetőjét? Ccc... abban vannak aztán dolgok... Szenzációs!...”

Dános Tamásné
Bp., XII., Tusnádi u. 8.

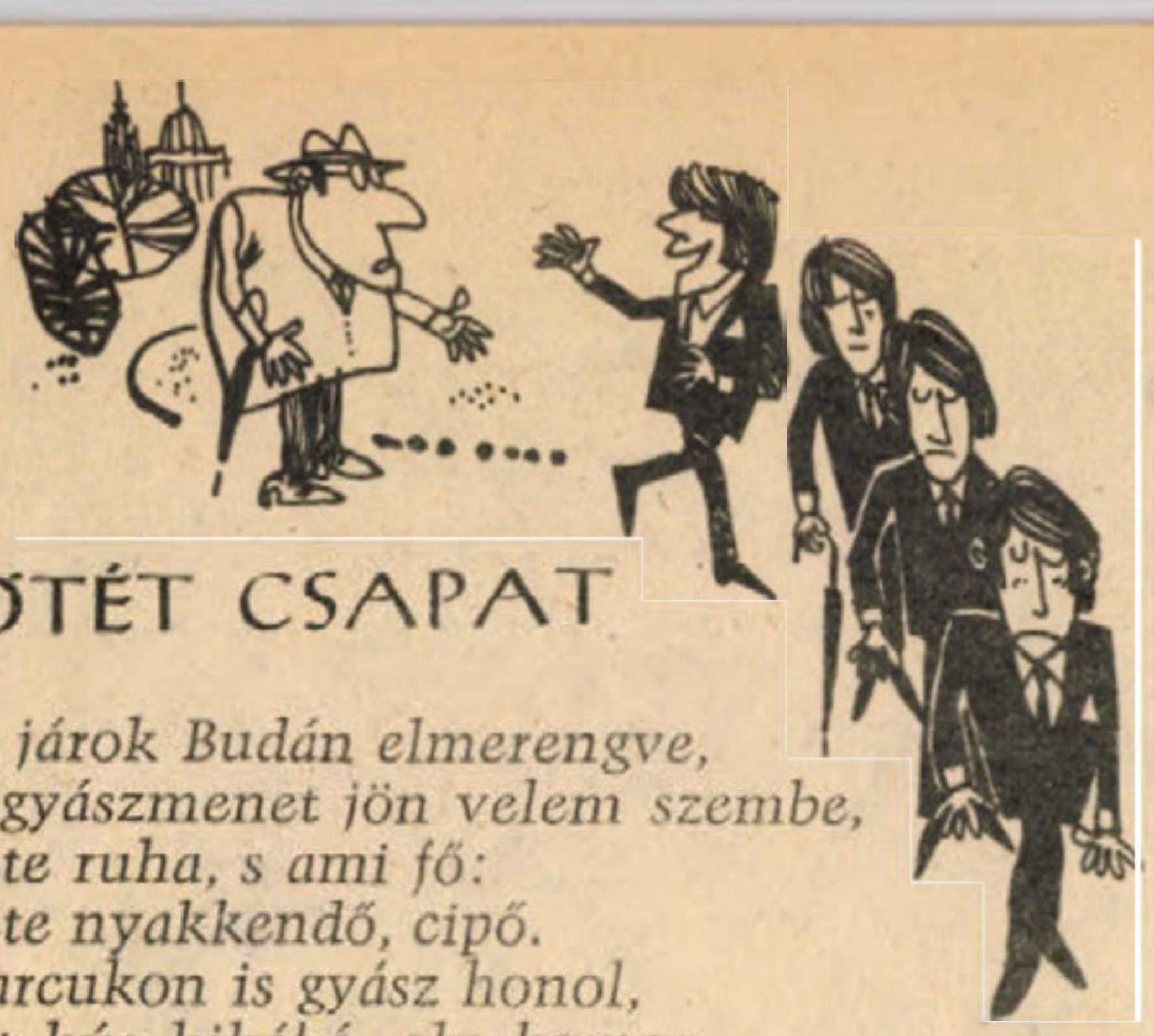

SÖTÉT CSAPAT

Míg járok Budán elmerengve,
egy gyászmenet jön velem szembe,
fekete ruha, s ami fő:
fekete nyakkendő, cipő.
Az arcukon is gyász honol,
mint bús bikáké, oly komor.
Fiatalember mind a hat,
idősebb köztük nem akad,
sőt legtöbbjük még félig gyermek.
Vajon – sóhajtom – kit temetnek?
De egyiküket ismerem.
– Csókolom! – mondja s int nekem.
– Szervusz! – Megállok s kérdem én:
– Hová siettek, kis legény?
– Ó! – feleli ő ekkor felvillanva –
hát táncolni, az Ifjúsági Parkba!

Lovászy Márton

Utazó nagykövet

Barát József rajza

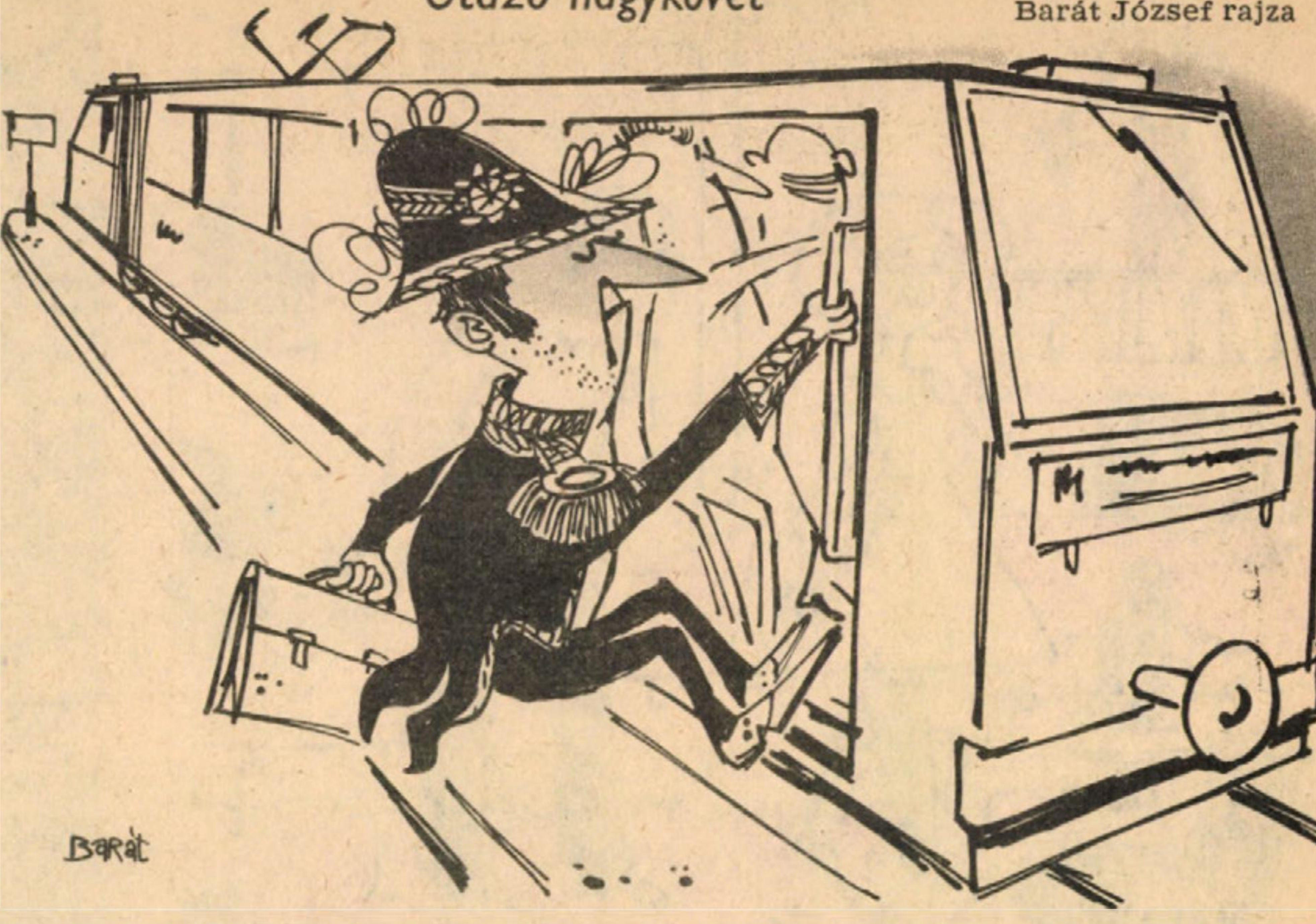

MATUZSÁLEM

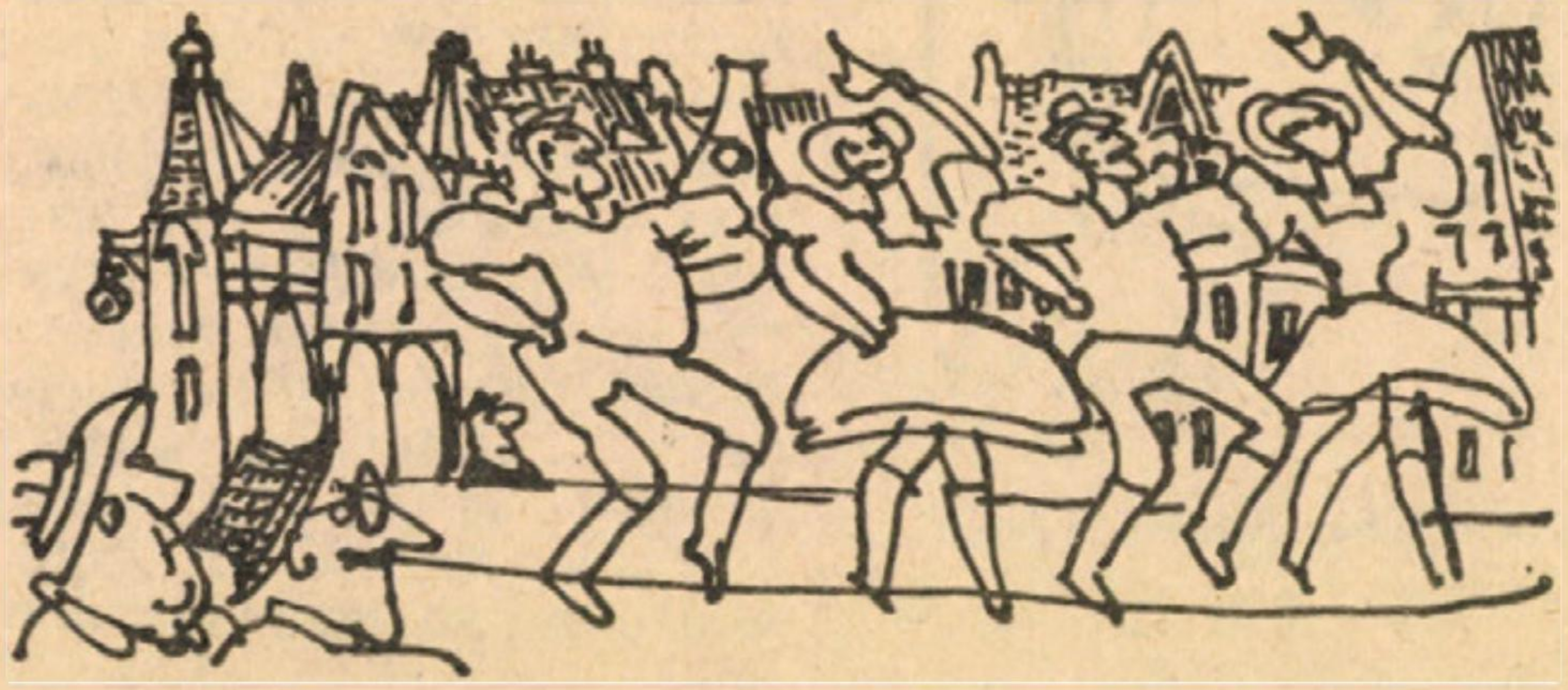

Az idén végre megvalósíthattam régi, dédelgetett tervemet, és elutaztam Matuzsálembe, ebbe a parányi, csupa-hegy országba, amely arról nevezetes, hogy minden lakója száz éven felüli, de szép számmal akadnak köztük száznyolcvan-kétszáz évesek is. A tudósok már régóta kutatják, miért élnek ilyen sokáig a matuzsálemiek, de mind ez idáig nem tudtak rájönni.

Már a határállomáson, Matuzsnál ámulatba estem, amikor az útleveleket vizsgáló, magas, atlétatermetű, szőke hajú fiatalemberről kiderült, hogy 130 esztendős. Nem is akartam elhinni neki, egészen addig, amíg meg nem mutatta személyazonossági igazolványát. A határőr 1837-ben született, tehát 1848-ban 11 esztendős volt, a kiegyezés évében, 1867-ben pedig 30. Fantasztikus!

A következő állomáson egy csinos, fiatal nő nyitott be a fülkénkbe. Amikor leült, közszemlére tette kerek, húsos térdét és csokoládébarna, ropogós combjait. Muszáj volt odanézni, de aztán elfordítottam a fejemet, és azt mondtam magamnak: mit akarsz tőle? Hiszen az öreganyád lehetne! Ez a nő minden valószínűség szerint még látta Viktória királynőt, látta Bismarckot és III. Napóleont.

Első estémet, Matuzsálem hasonnevű fővárosában, sétálással töltöttem. Nem messze a szállodámtól szabadtéri színpadra bukkantam, ahol éppen népi táncosok léptek fel. A főleg külföldiekből álló közönség véresre tapsolta a tenyerét, amikor a fiatalnak látszó, de valójában 140–150 éves férfiak és nők ropni kezdték a „fergeteges" nevű táncot. Ez abból állt, hogy a férfiak dobbantottak egyet a bal lábukkal, aztán tíz percet pihentek. De ez a tíz perc sem telt el unalmasan, mert ez alatt az idő alatt a matuzsálemi menyecskék meglobogtatták a keszkenőjüket. Dobbantás, lobogtatás. Ez így ment órák hosszat. A külföldi turisták irigykedve nézték. Egy francia férfi azt mondta mellettem: „Bár én tudnék így dobbantani 150 éves koromban!"

Hazafelé menet találkoztam egy régi pesti ismerősömmel, Kováccsal – most matuzsálemi állampolgár –, aki elárulta nekem, miért élnek ilyen sokáig a matuzsálemiek. Hosszú életüket egy kormányrendeletnek köszönhetik, amely előírja, hogy mindenki köteles száz esztendőt hozzátenni a valódi korához. Ezt a rendeletet akkor hozták, amikor az ország a csőd szélén állt. Attól kezdve dőlni kezdett hozzájuk a pénz: a turisták százezrei keresték fel a száz éven felüliek országát. A rendelet természetesen azt is kimondta: aki ezt az államtitkot kifecsegi, az halálfia.

Ebben a kis országban nincs többé nemzedéki ellentét, és nincs többé probléma a fiatalokkal: mindenki öreg. A fizetést nyugdíjnak nevezik, és a statisztika szerint itt fizetik a legnagyobb nyugdíjakat az egész világon. A közellátás nem a legjobb, de a kormány azt tartja: az öregek úgyis kevesebbet esznek, az öregek úgyis csak csipegetnek... A dolgozókat itt mégmindigdolgozóknak nevezik, és ha valaki bemegy az üzembe vagy a hivatalába, csak azért megy be, mert még mindig nem tud elszakadni a munkahelyétől, a szíve még mindig visszahúzza. A termelés mégszép eredményeket mutat fel, vagyis még szép, hogy ilyen öreg emberekkel egyáltalán eredményeket tudnak elérni. A legjobb úszó negyedóra alatt ússza a száz métert, de ez egy 120 esztendőstől gyönyörű teljesítmény. Itt mindenki fiatalabbnak látszik a koránál. Az anyák már nem mai gyerekeket hoznak a világra, a csecsemők jól tartják magukat, a kisdedek pedig hajlott koruk ellenére vidáman rázzák a csörgőjüket. Az állam már a karon ülő gyerekeknek is nyugodt öregséget biztosít, és a sportpályán életerős fiatalok morzsolgatják hátralévő napjaikat. Az egészségügyi minisztérium büszke arra, milyen egészségesek a matuzsálemi Matuzsálemek. Ami nálunk természetes, az ott csodálatra méltó. A matuzsálemi írók két felkiáltójelet tesznek a legegyszerűbb cselekvést kifejező szavak után. Megy!! Lát!! Ül!! Feláll!! Minden állampolgárnak megvan a maga hivatalosan engedélyezett emléke, amelyet akkor kell elmondania, ha a külföldiekkel beszél. „Én még láttam Lincoln Ábrahámot...", „Én még beszéltem Garibaldival"... Ha valaki bírálni merészeli a kormány politikáját, arról azt mondják: „Nem kell törődni vele, *már* szenilis." Ha viszonylag fiatalról van szó, például egy száztíz évesről, akkor azt mondják: „Nem kell törődni vele, *még* infantilis..."

Miközben Kovács elbeszélését hallgattam – bevallom őszintén –, megfordult a fejemben, hogy kinn maradok. Százharminckilenc évesnek lenni nagyon csábító dolog, pláne, ha abból nem kell száz évet végigélni. De aztán mégis hazajöttem. Ezért nem érdemes disszidálni, hiszen idehaza is száz éven felül vagyok már.

A háborús évek ugyanis duplán, a békés évek triplán, és a házasságban eltöltött évek ötszörösen számítanak.

Mikes György

Papírruha

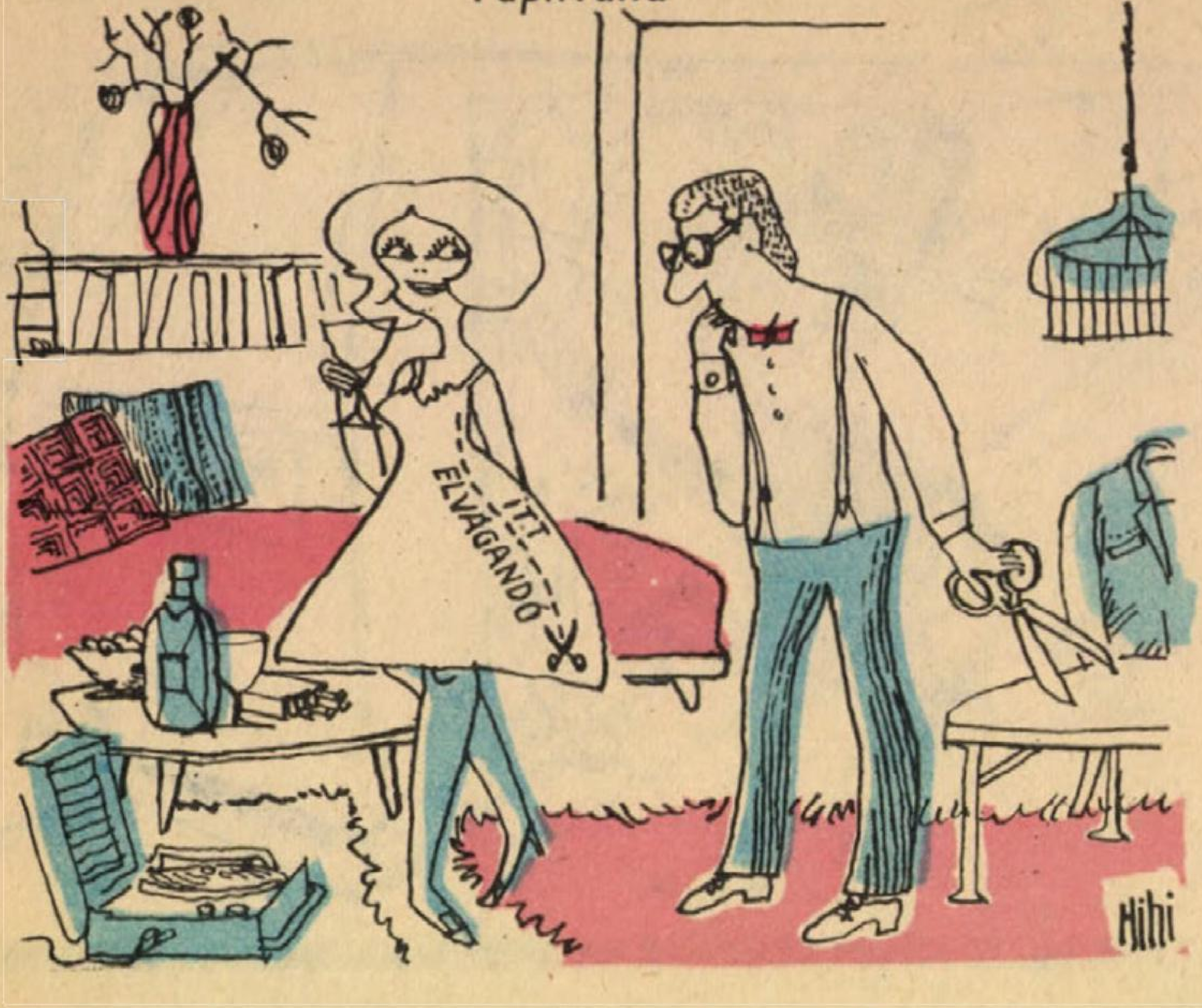

Okos tyúk

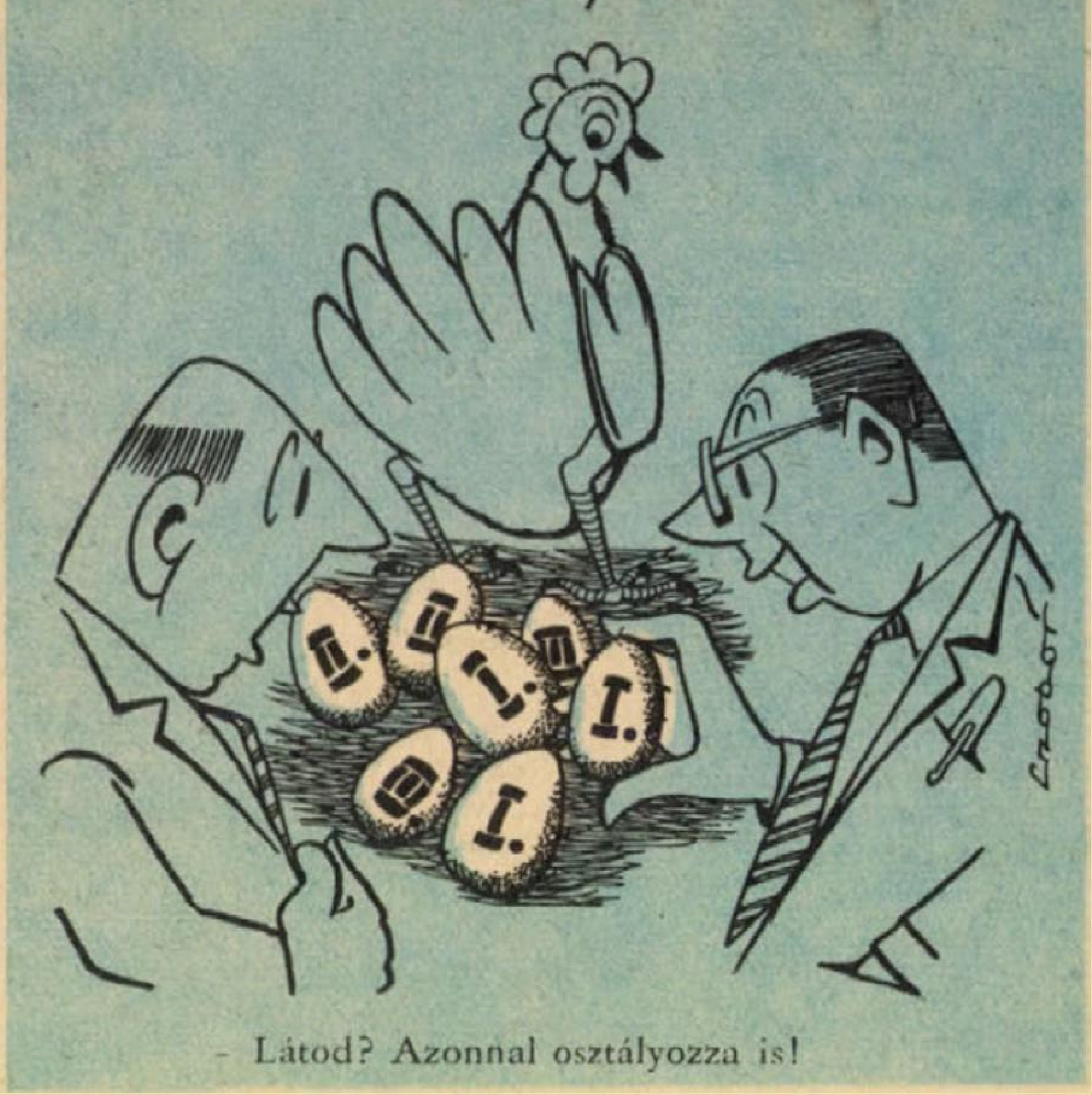

– Látod? Azonnal osztályozza is!

Külföldiek a Balatonnál

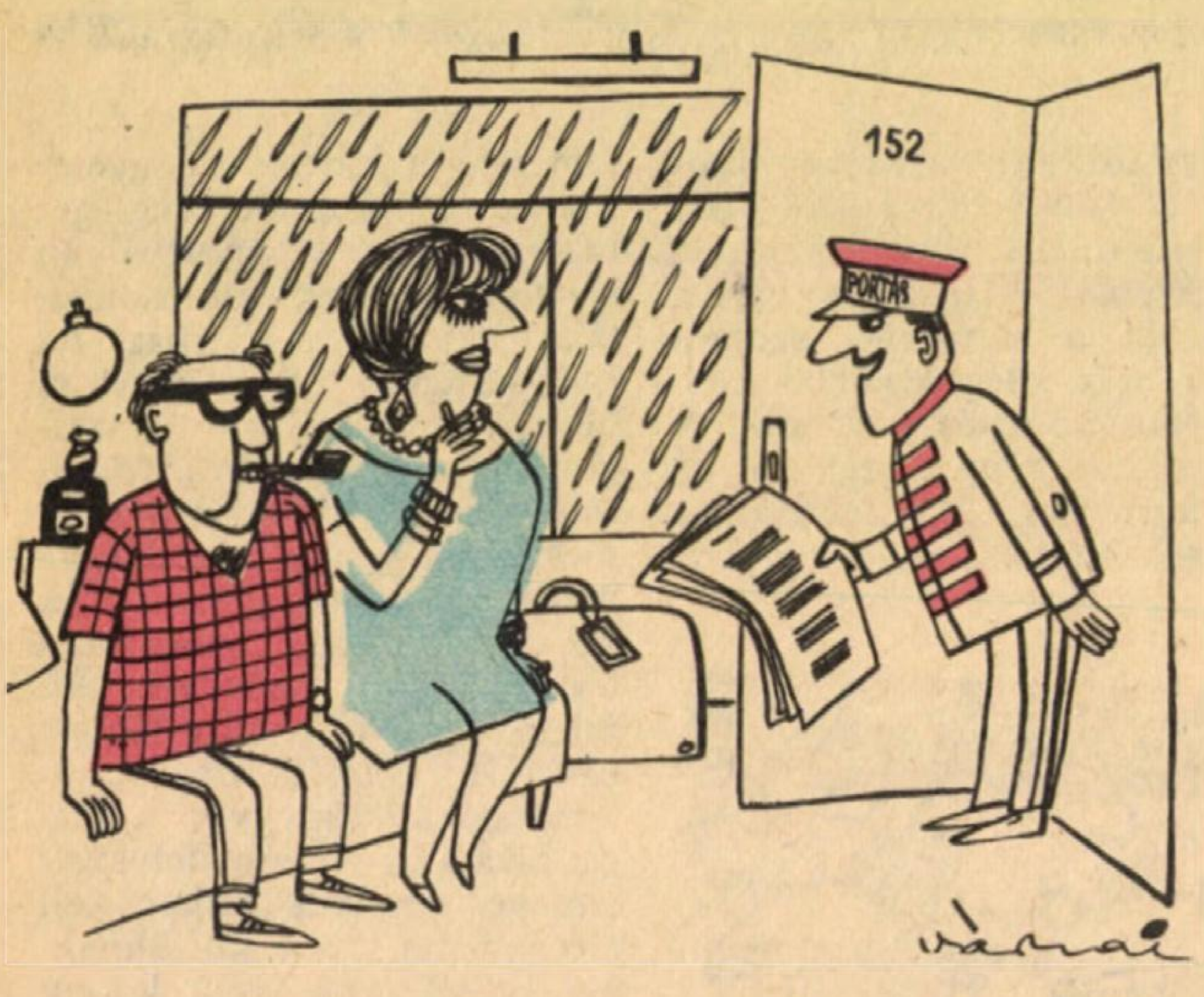

– Az igazgató küldött, hogy amig nem lehet fürdeni, verseimmel szórakoztassam önöket!

AZ ÉLETKOR

Nyolcvanéves nagynéném már tíz éve hetvenéves.

– Minek kell mindenkinek az orrára kötni, hogy milyen öreg vagyok? – magyarázta. – Persze, jövőre, nyolcvanegy éves koromban már hetvenegyet mondok, tizenegyet nem mernék letagadni.

Nagynénémnek hetvenkét éves korában, amikor persze hatvankettőnek vallotta magát, egy apró, párhetes drótszőrű foxit vettem születésnapi ajándékul. A foxi nagyon okos, tanulékony állat volt, és nagynéném mindenre megtanította. Még „beszélni" is . . . „Dóra", így hívták a foxit, azt is meg tudta mondani, hogy hány éves. Amikor nagynéném látogatók előtt megkérdezte a kutyától a korát, Dóra „kiugatta" éveinek számát.

Pár nappal ezelőtt én is tanúja voltam ennek a produkciónak.

– Hány éves vagy? – kérdezte néném a kutyától.

„Dóra" hatot vakkantott.

– Milyen okos! – áradozott az egyik látogató. – Megmondta, hogy hatéves!

Én nem árultam el a titkot, hogy Dórát nyolc évvel ezelőtt vettem születésnapi ajándékul. Hiába, a kutya sokat tanult a nagynénémtől. Azt is megtanulta, hogy néhány évet le kell tagadnia a korából . . .

(sti)

Rémület az éjszakában

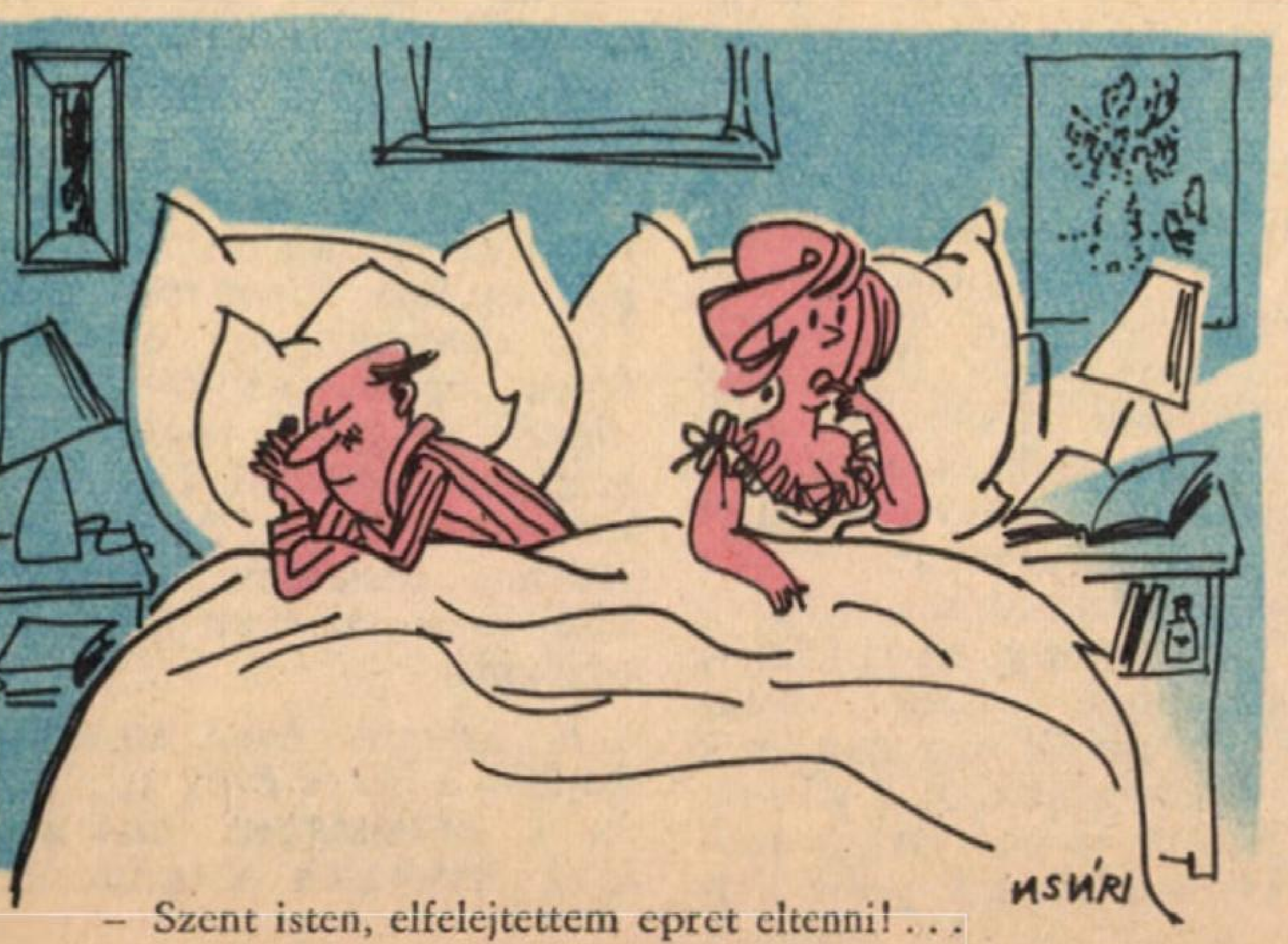

– Szent isten, elfelejtettem epret eltenni! . . .

Véget ért az idegenforgalmi évad

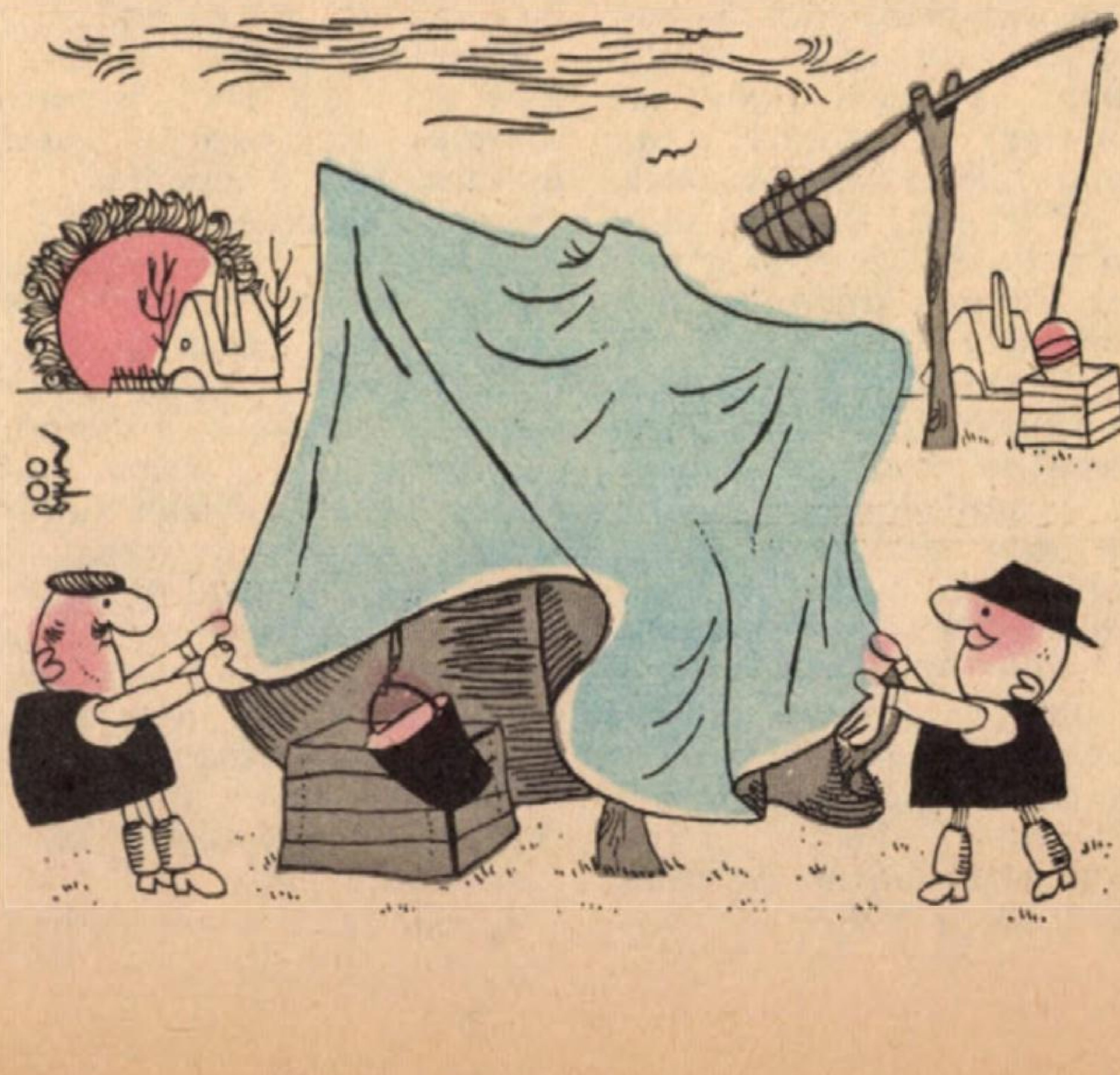

Mindenféle

Félelem erősíti a tiszteletet.

Mennyivel színvonalasabb lenne a történelem, ha történészek csinálnák.

X undorító ember, de nagy művész. Y csak undorító.

A legvéresebb ütközetekből is tananyag lesz.

X írónak nincs mondanivalója, csak sikere.

Sok szépet tehetne az ember, de nem ér rá.

F. L.

A választások mérlege

Erdei Sándor rajza

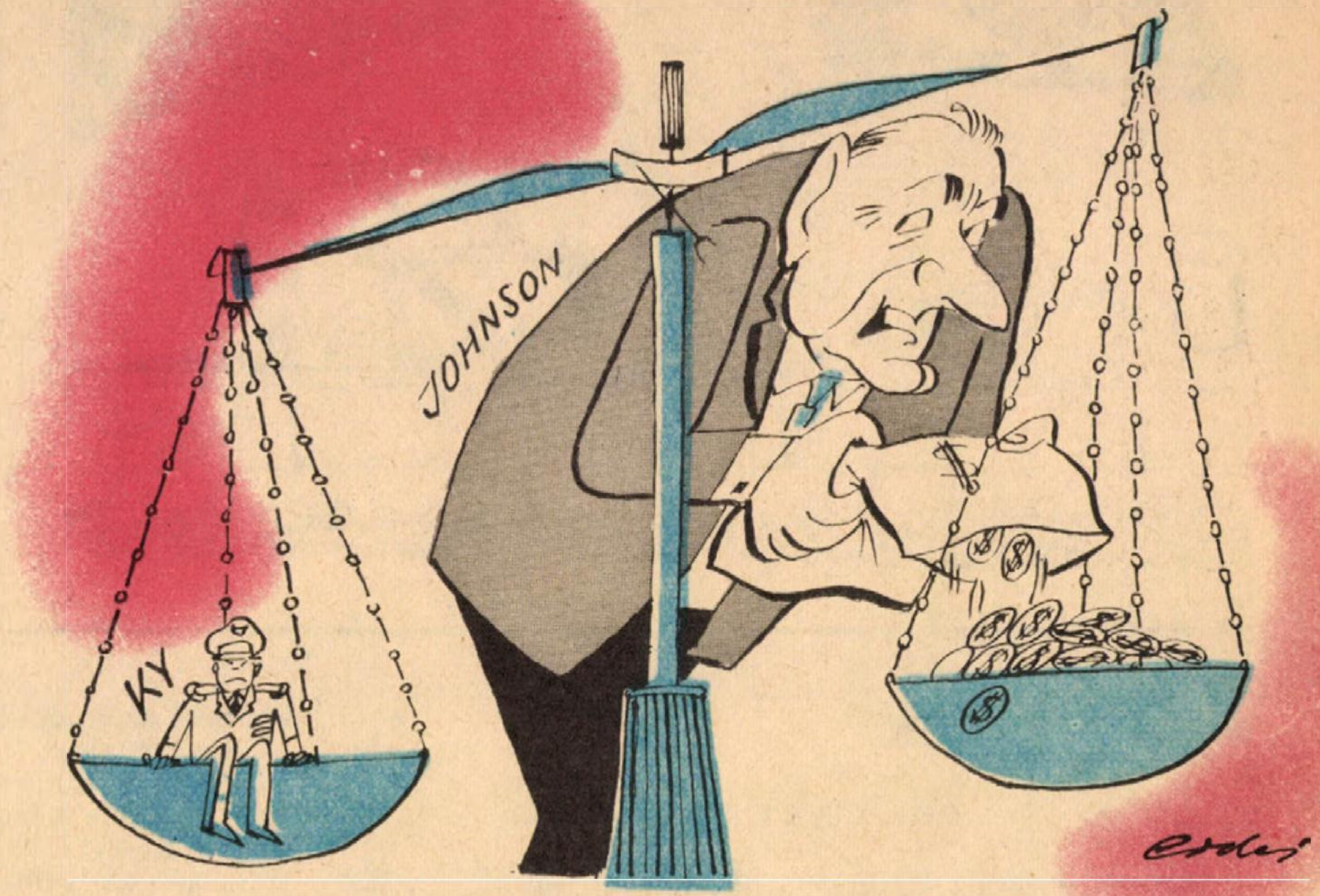

Infúzió

Barát József rajza

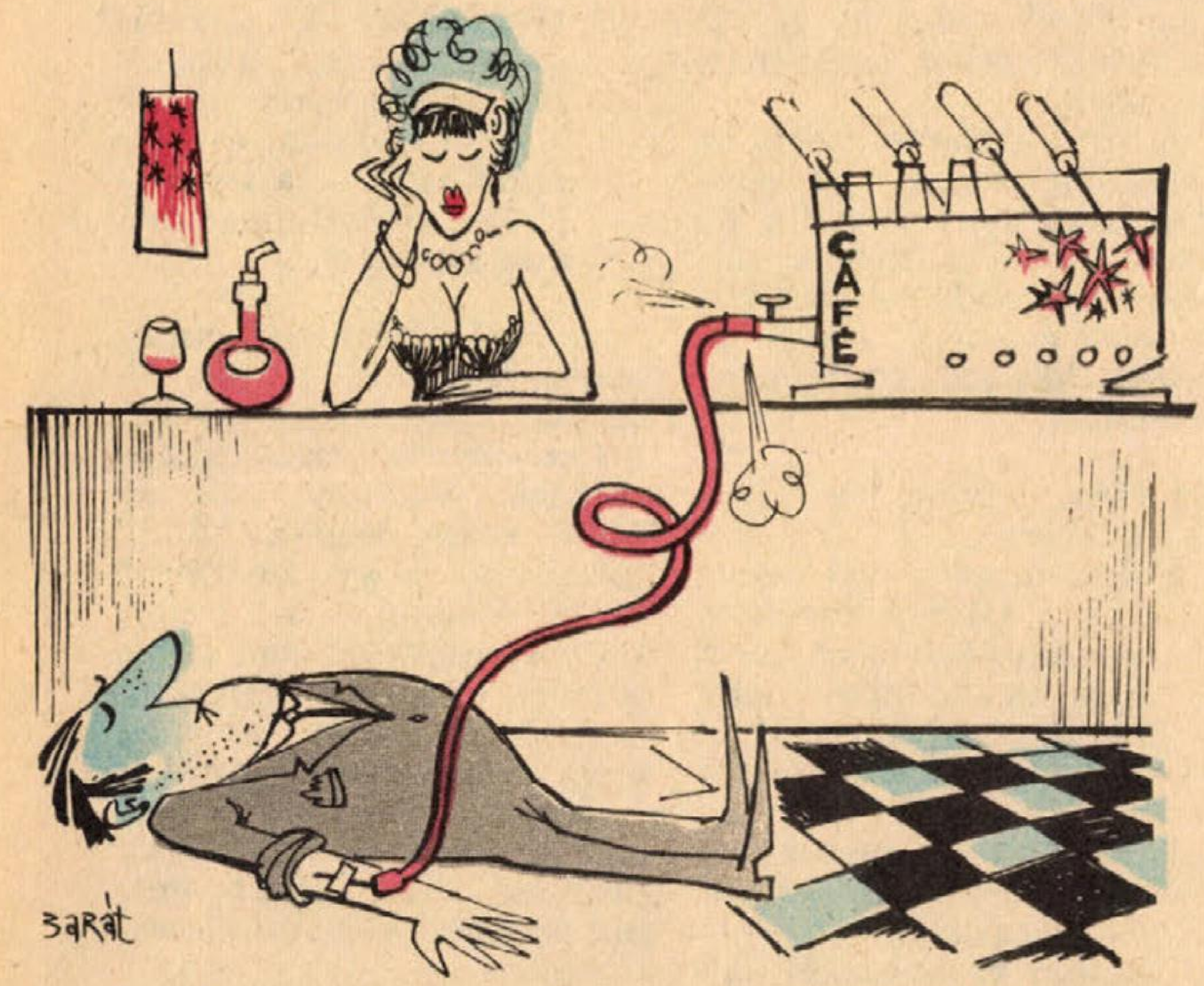

Döntsön a sors!

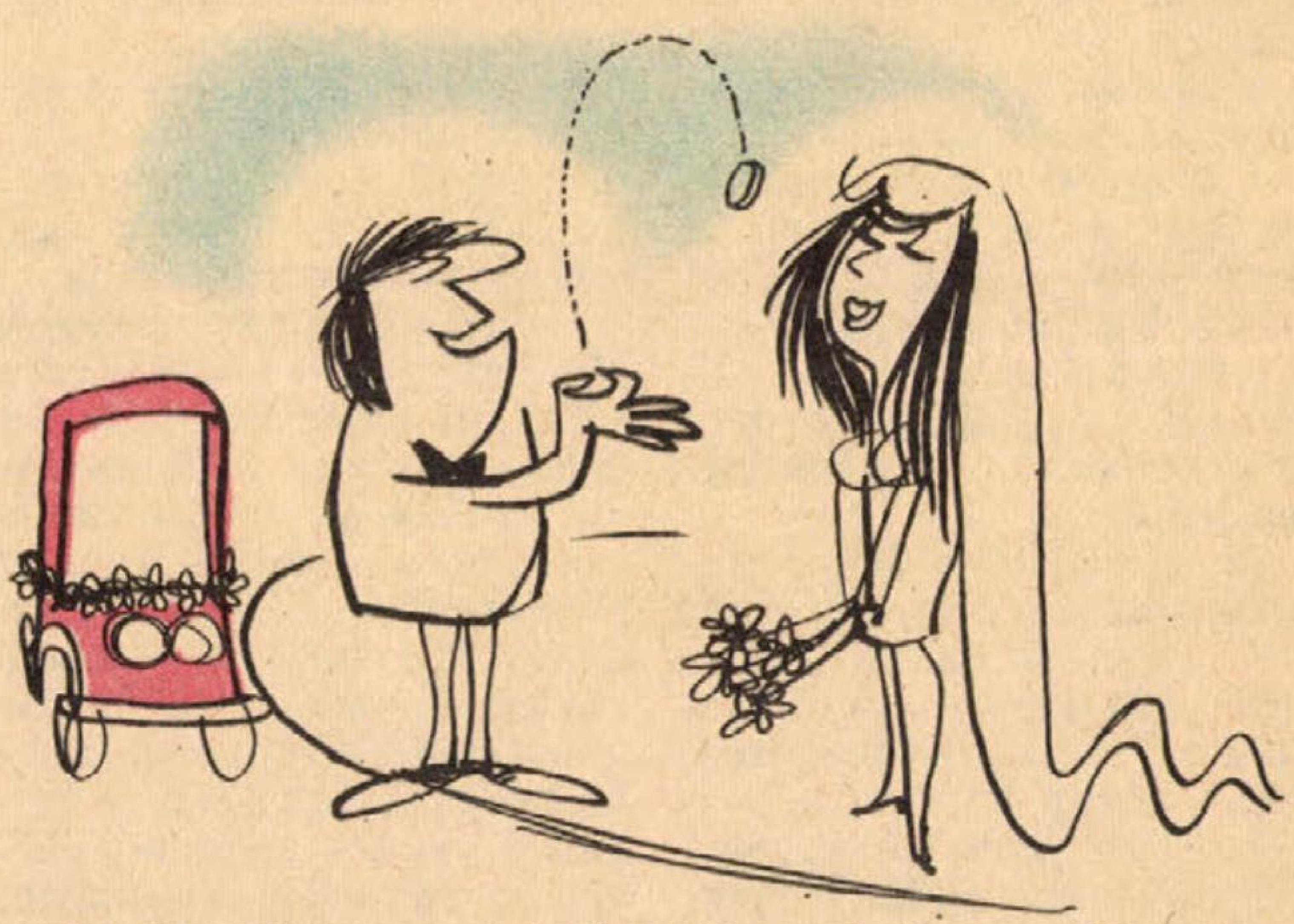

– Ha fej, akkor a te szüleidhez költözünk, ha írás, akkor az enyémhez!

Nagy szenzáció

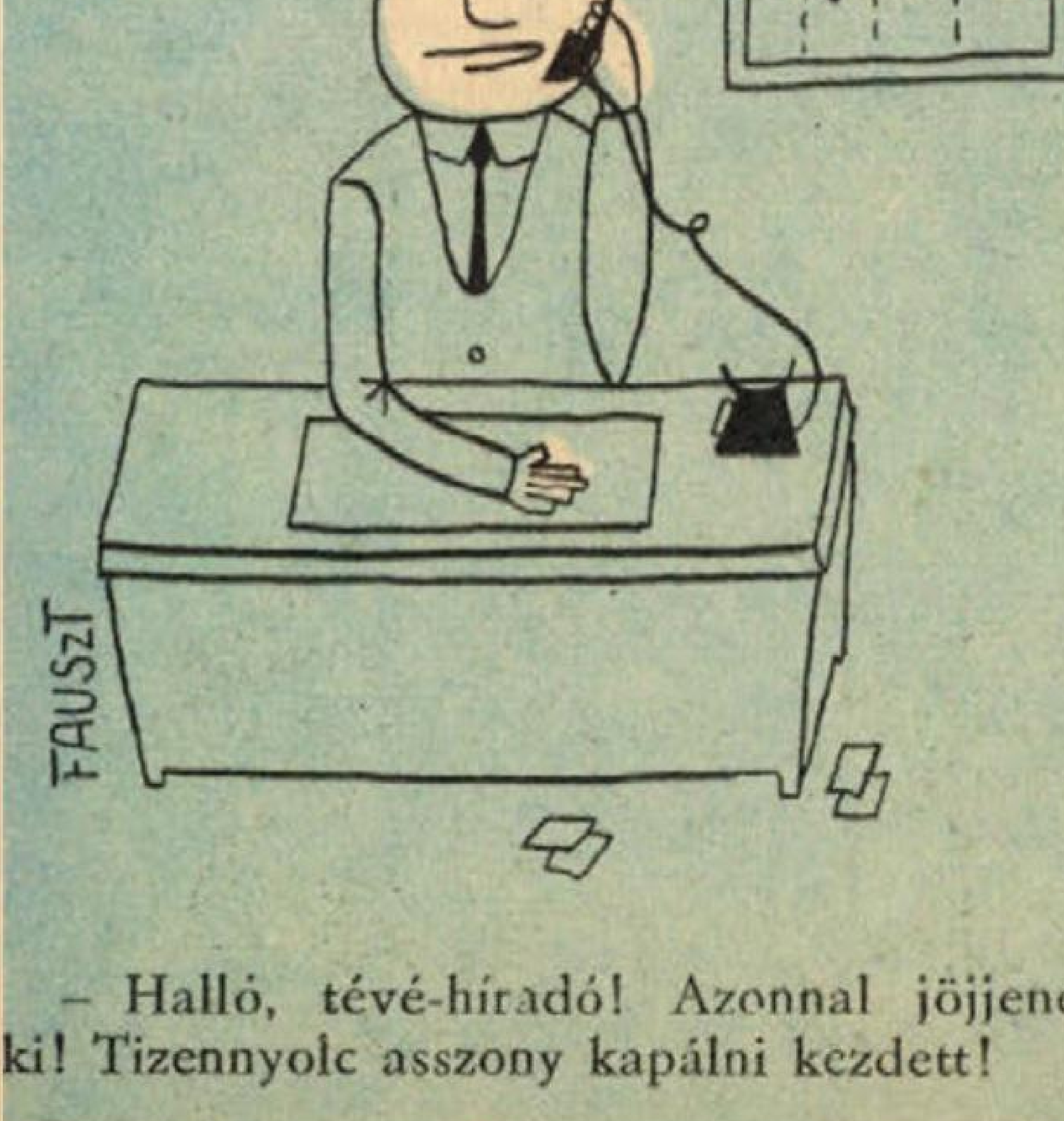

– Halló, tévé-híradó! Azonnal jöjjenek ki! Tizennyolc asszony kapálni kezdett!

Szarvasbőgés

Várnai György rajza

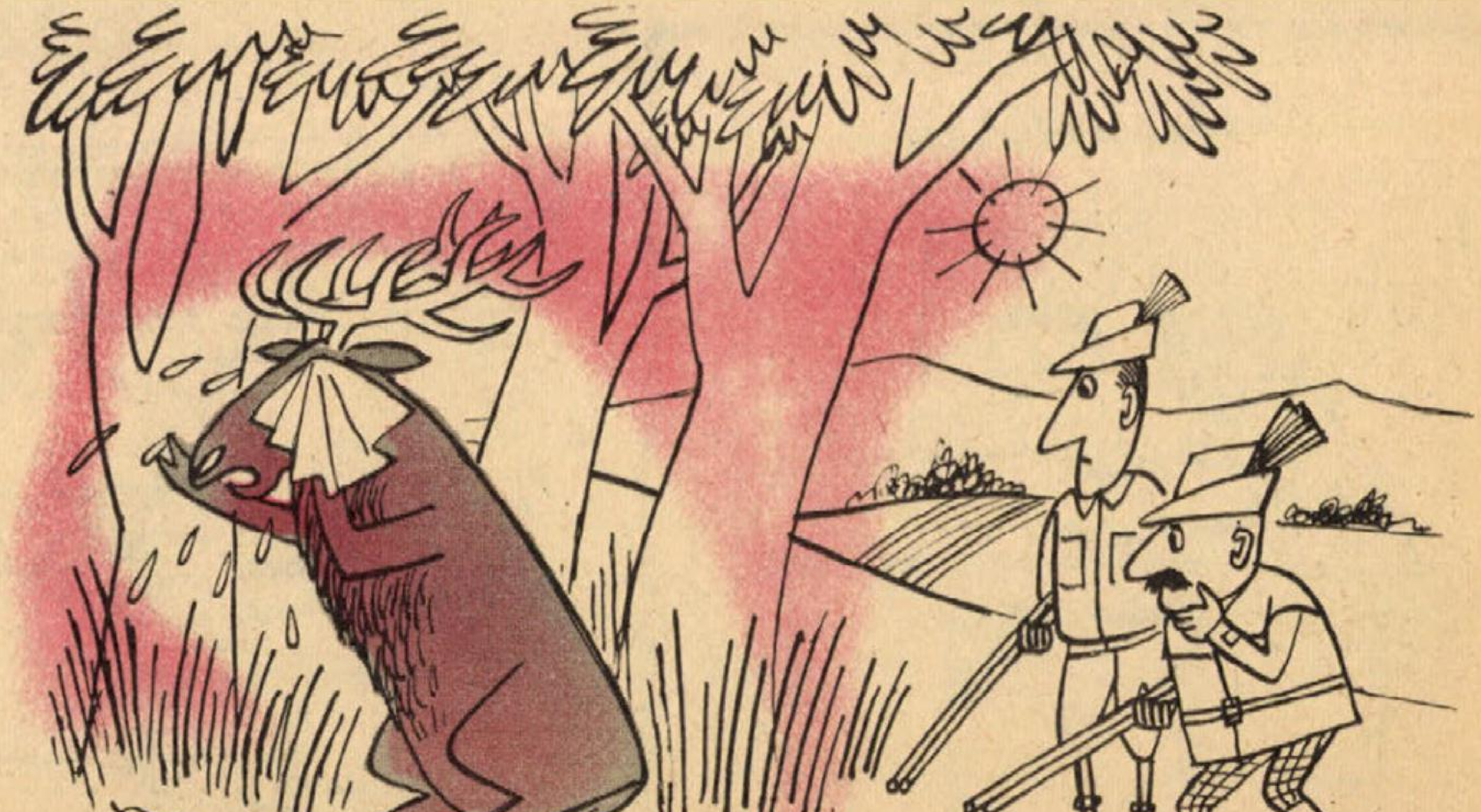

Szomorú vasárnap

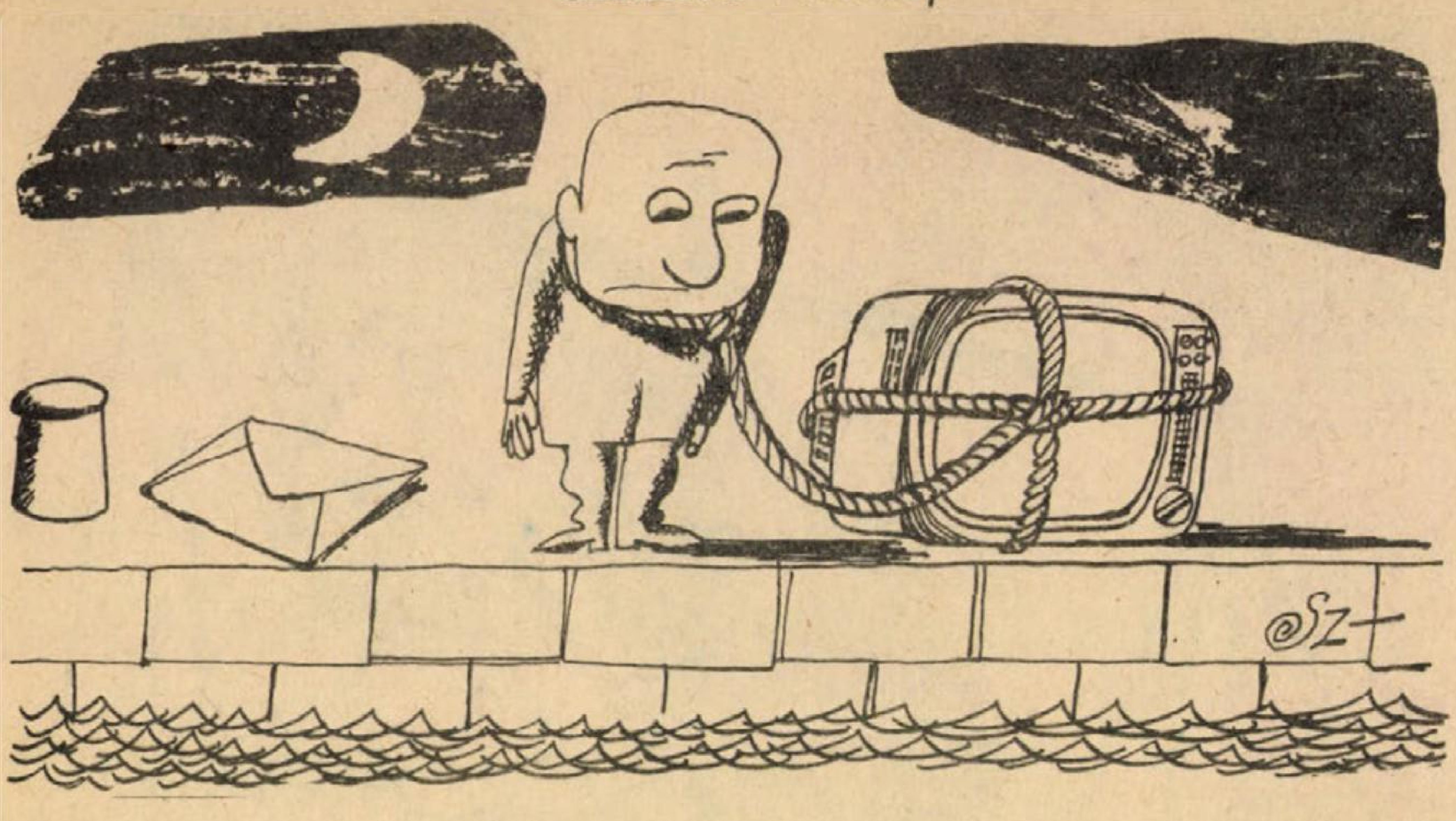

Jó hely

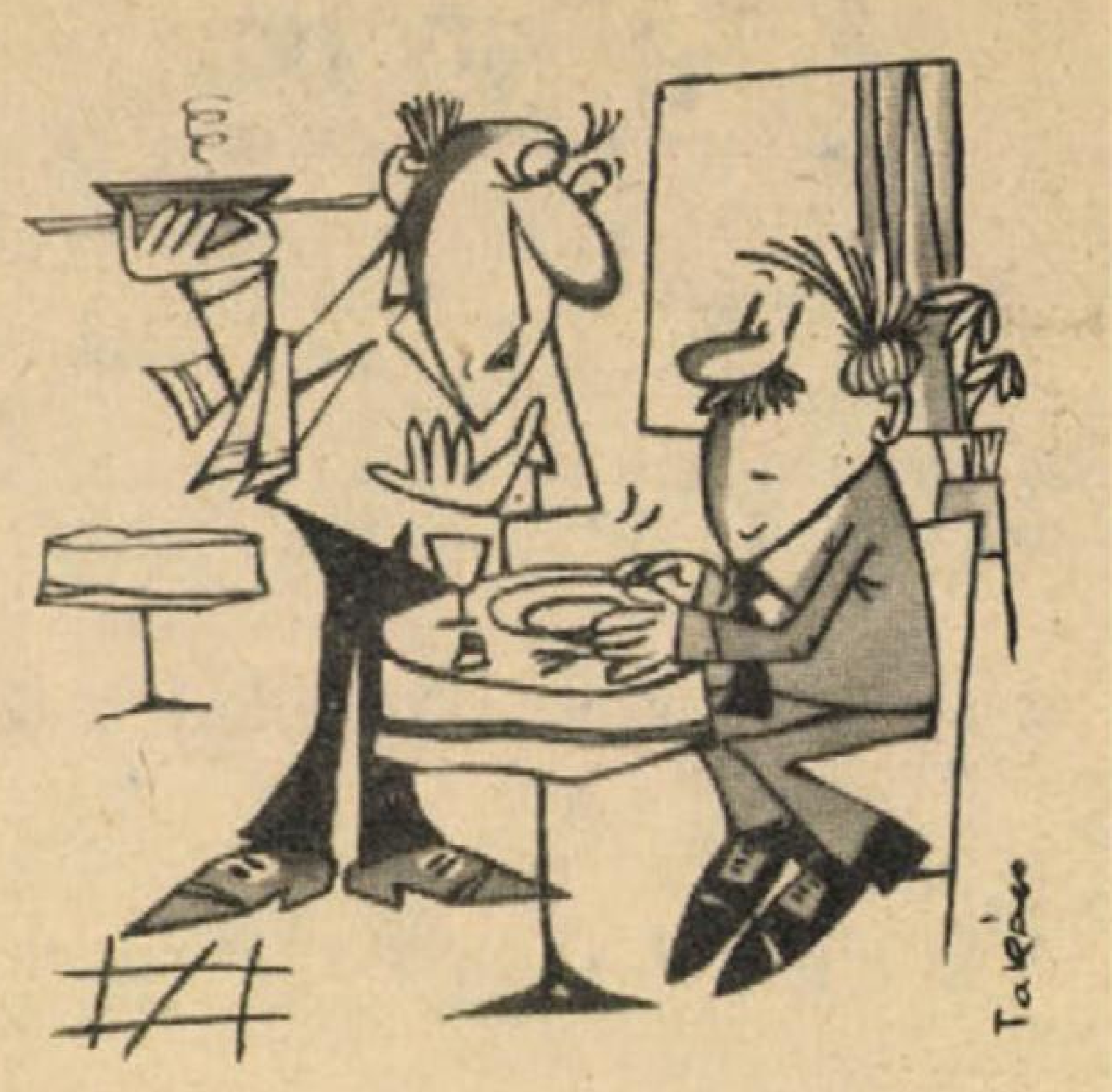

– Jé, hát maga nem kapott ételmérgezést a tegnapi pörkölttől?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TOLLASLABDA

Bement a vevő a Nyugati pályaudvarral szemben levő sportszerüzletbe, és az iránt érdeklődött, hogy mennyibe kerül a tollaslabda felszerelés.

— Kétszáztíz forint — felelte az elárusítónő.

— Legyen szíves, mutasson egy készletet — kérte a vevő, aki régóta áhítozott erre a kitűnő testedző, szórakoztató játékra, és a közelmúltban valami félreértés kapcsán nagyobb összeghez jutott.

Az elárusítónő készségesen kitett a pultra két ütőt.

A vevő óvatosan kézbe vette, kis ideig gusztálta a hosszú nyelű alkalmatosságokat, aztán így szólt:

— Teniszjátékokban nem vagyok abszolút szakember, mégis úgy tűnik nekem, hogy ezekről az ütőkről hiányzik valami. Nevezetesen: a húrozás! Márpedig húrozatlan ütőnél előfordulhat, hogy hiába célozom meg jól a labdát, átrepül a rámán, míg ha húrozva van, ennek a valószínűsége lényegesen kisebb.

— Tessék, a húr! — felelte erre az elárusítónő, és kitett a pultra két lapos nájlon tasakot, melyek egy-egy tekercs húrt tartalmaztak.

— Igazán nem akarok nyűgösködni — mondta erre zavartan a vevő —, de én olyan speciális ütőt szeretnék, amelynél együtt van a ráma és a húrozás. Sokkal élvezetesebb a játék, ha nem egy ilyen nájlon tasakkal csapkodom a labdát és utána jelképesen meg-meglengetem az üres rámát, hanem speciális, húrozott ütővel és egyetlen lendülettel végzem el mindezt.

— Sajnálom — tárta szét karját őszinte együttérzéssel az elárusítónő —, csak ilyennel szolgálhatok. Nagy tétel tollaslabda felszerelést kaptunk a minap, de az ütők mind húrozatlanok. Tessék megvenni a készletet, aztán átsétálni a Rosenberg házaspár utcába, egészen közel van, ott X. Y. húrozó kisiparos megcsinálja önnek.

A vevő elgondolkozott az ajánlaton, aztán úgy döntött, hogy nem fogadja el. Nem vásárolta meg a félkész tollaslabda felszerelést, köszönt, és sajgó szívvel távozott. Így kellett határoznia, mert:

1. Nem nagyon volt ideje a sétára.
2. Nem nagyon volt kedve sem a húrozó kisiparos meglátogatásához, mert nem tudta, hogy mibe kerülhet a húrozás, és hogy mikorra készülhet el.
3. Elvileg nem értett egyet azzal, hogy a tollaslabda felszereléseket gyártó ipar és az ezeket forgalomba hozó kereskedelem önkényesen beiktatja őt az ütő gyártási és értékesítési folyamatába szállítási, alvállalkozói és kooperációs ügyintézői megbízással.
4. Emlékezett rá, hogy tavaly húrozott állapotban látott ilyen ütőket a kirakatokban, és nem fogadhatta el a technológia visszafejlesztésének jogosságát.

A vevő bánatosan hazament, lefeküdt, és azt álmodta, hogy trombitát vásárolt egy üzletben, tömör sárgaréz öntvény volt az egész, élete végéig kellett futkosnia, hogy hozzáértő kisiparosokkal kifúrassa, hogy trombitálhasson rajta. Minden lyukhoz más-más maszek tartozott, szörnyű álom volt, viszont amikor felébredt, már nem is sajgott a szíve a tollaslabda után, és pénzét egyéb, kész butaságokra költötte el boldogan.

K. A.

Abszolút kényelem

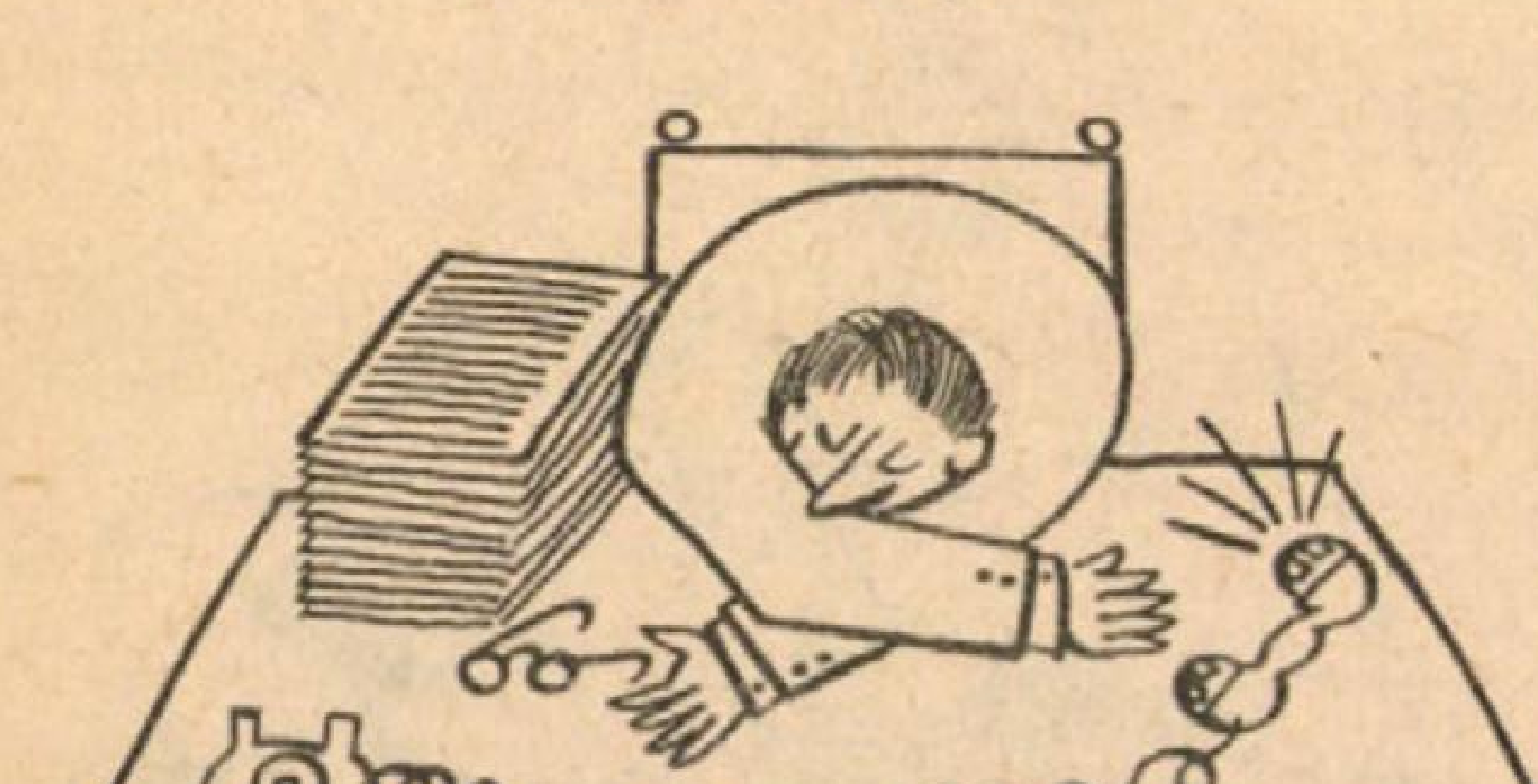

– Halló! Itt az ébresztőszolgálat! Lejárt a munkaidő!

222—222

Schwott Lajos rajza

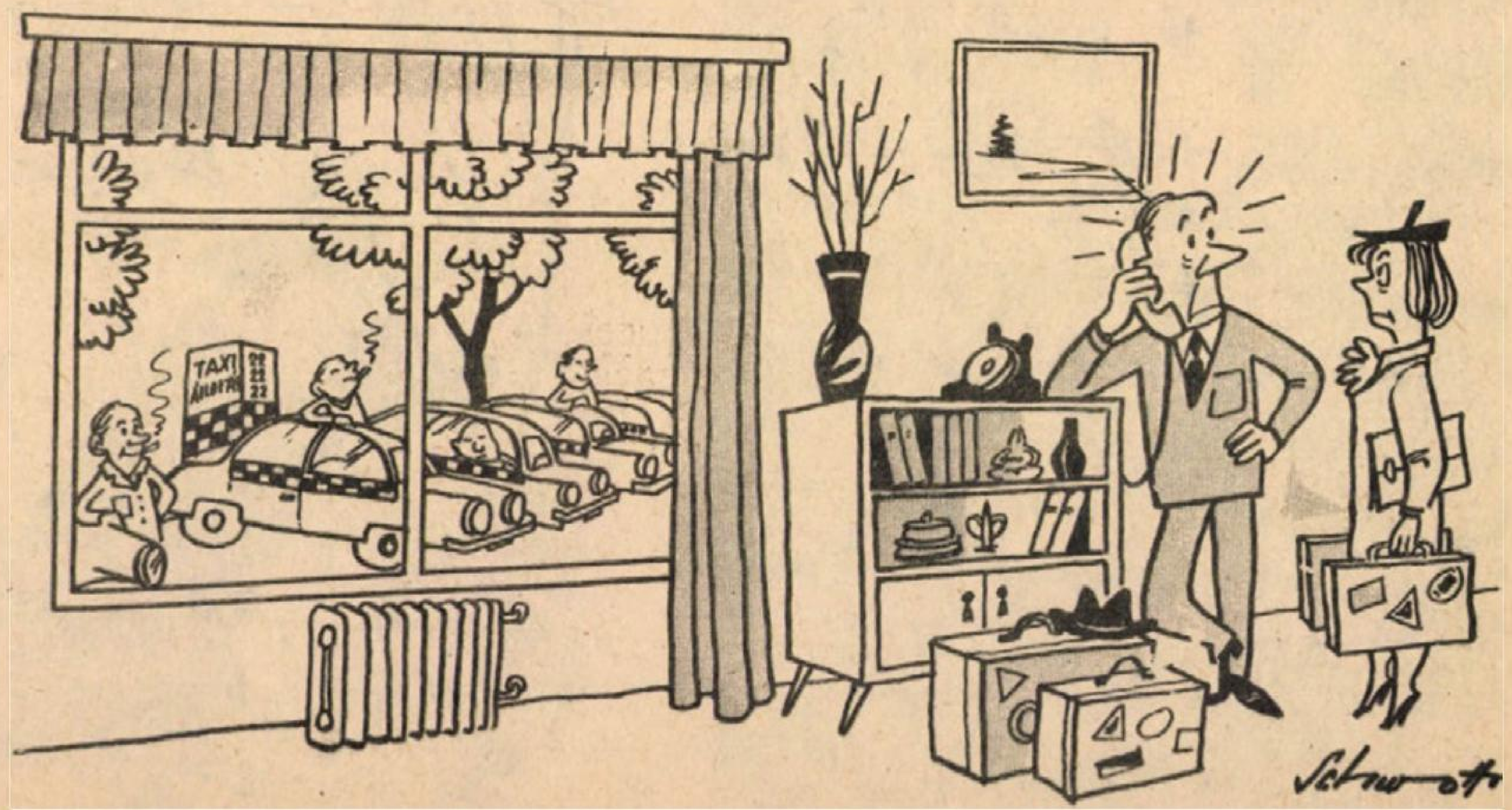

– Megint nem veszi fel senki! Úgy látszik, nincs szabad kocsi a taxiállomásokon!

egy kis technika

KINT JÁRTUNK A „SZOVJET TUDOMÁNY ÉS TECHNIKA 50 ÉVE" KIÁLLÍTÁSON

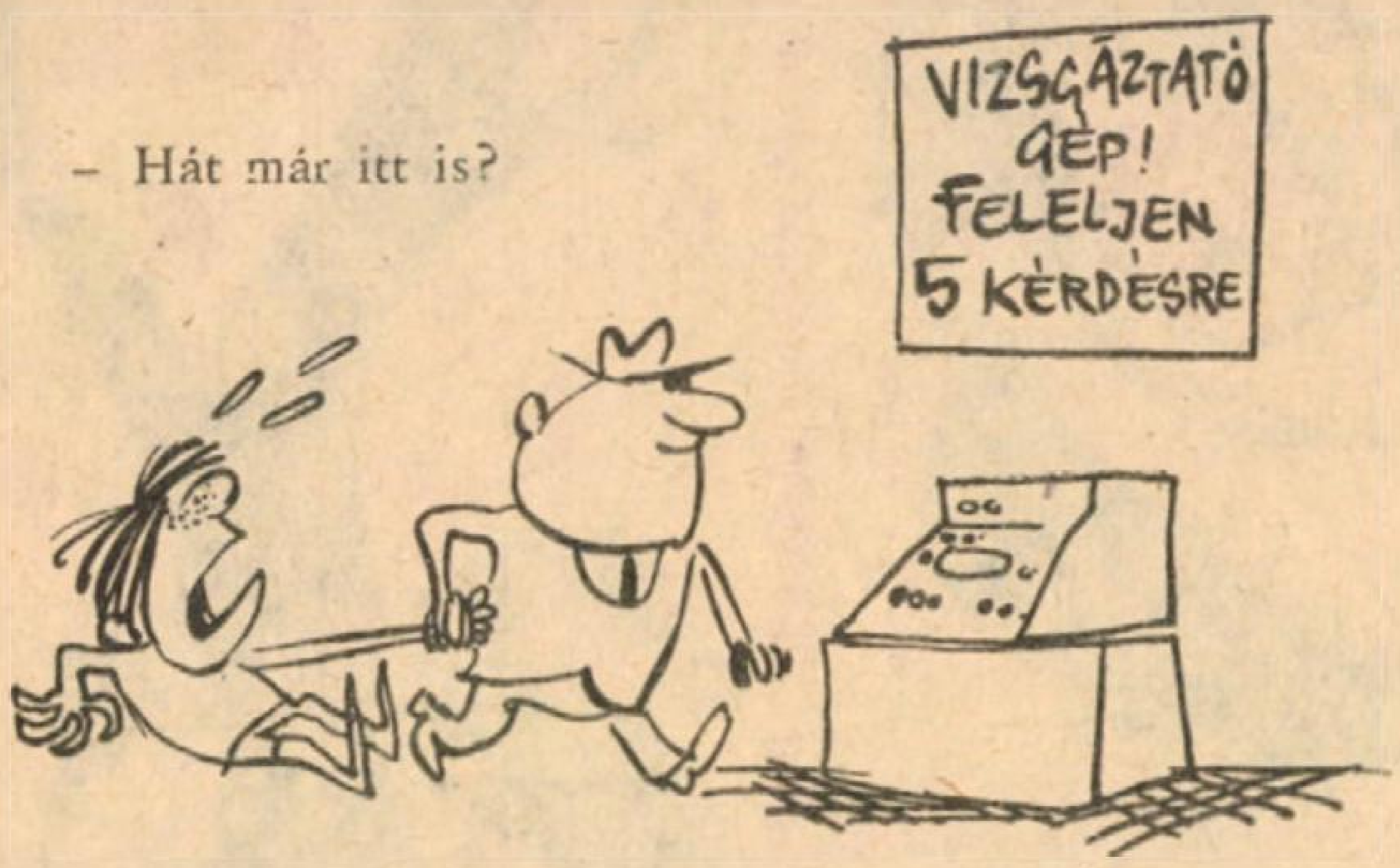
VIZSGÁZTATÓ GÉP! FELELJEN 5 KÉRDÉSRE

– Hát már itt is?

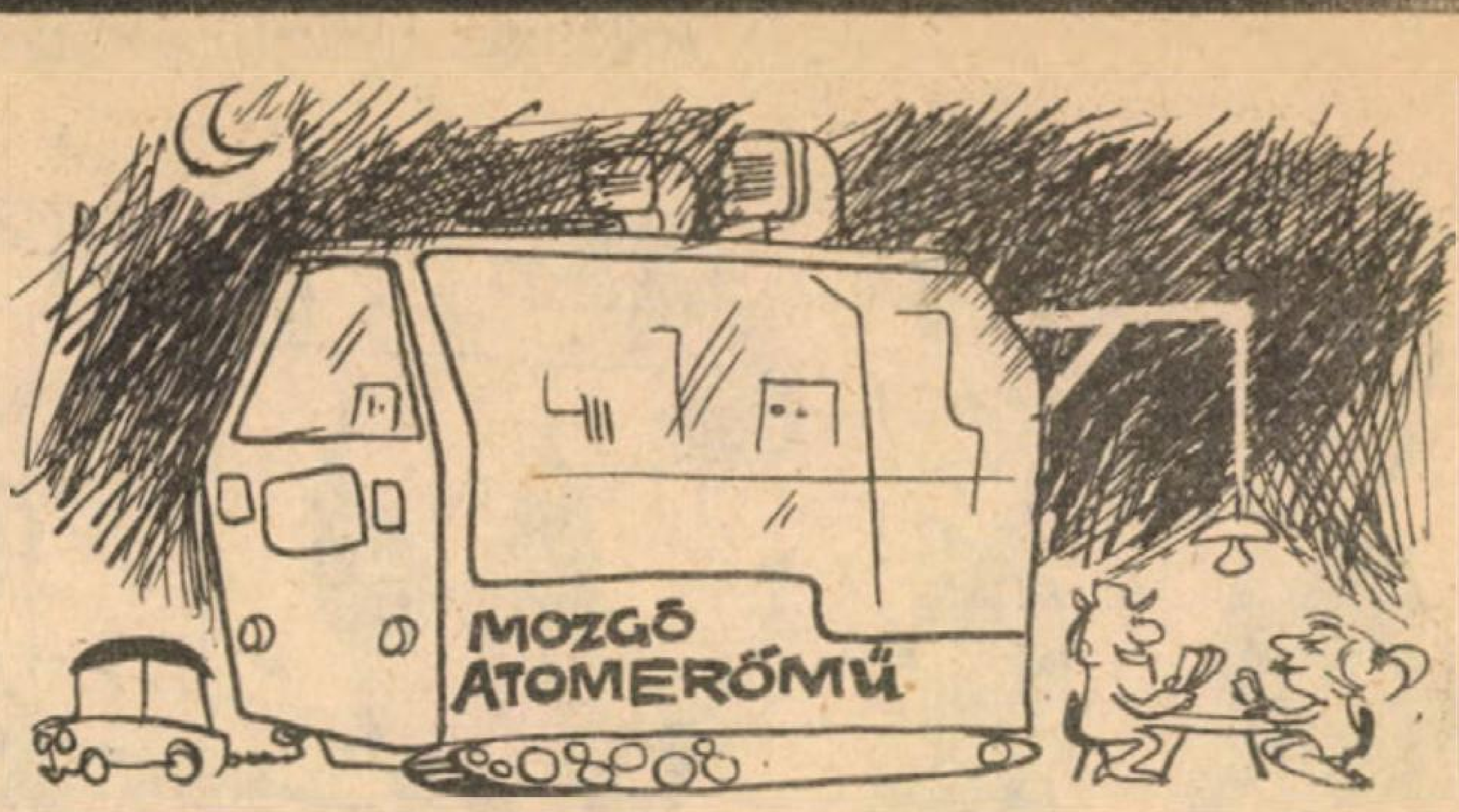
MOZGÓ ATOMERŐMŰ

Campinghez nélkülözhetetlen lesz . . .

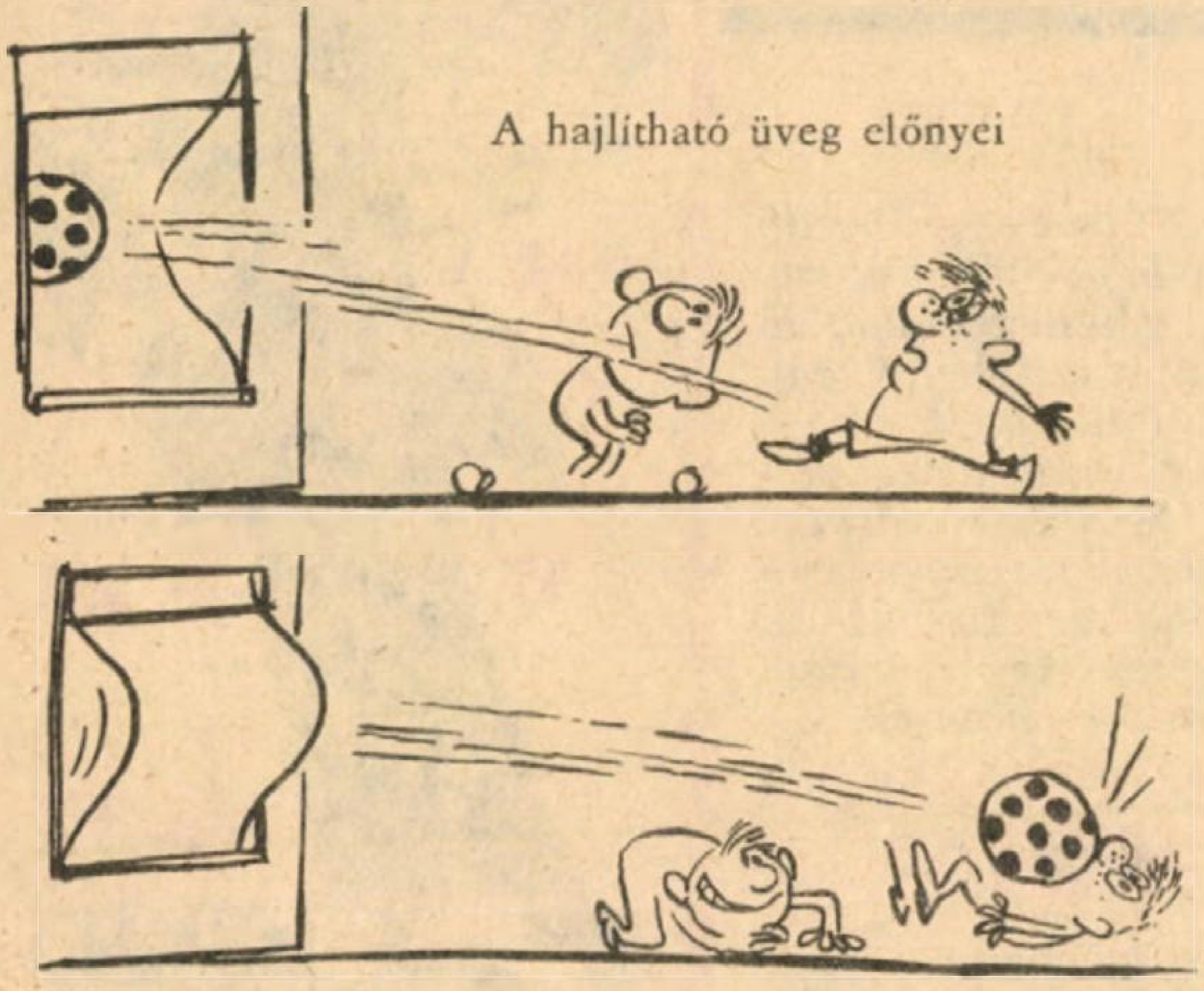

A hajlítható üveg előnyei

FELIRAT
EGY OSZLOPON:

Fe^{3} és Fe^{2} ionokat tartalmazó zeoliton történő hexán adszorbciót követően a spektrumban az Fe^{3} ionok vonalával egyidejűleg megjelenik az Fe^{2} ionok vonala, amit a zeolitok nagy üregeiben történő lokalizációjuk tesz lehetővé.

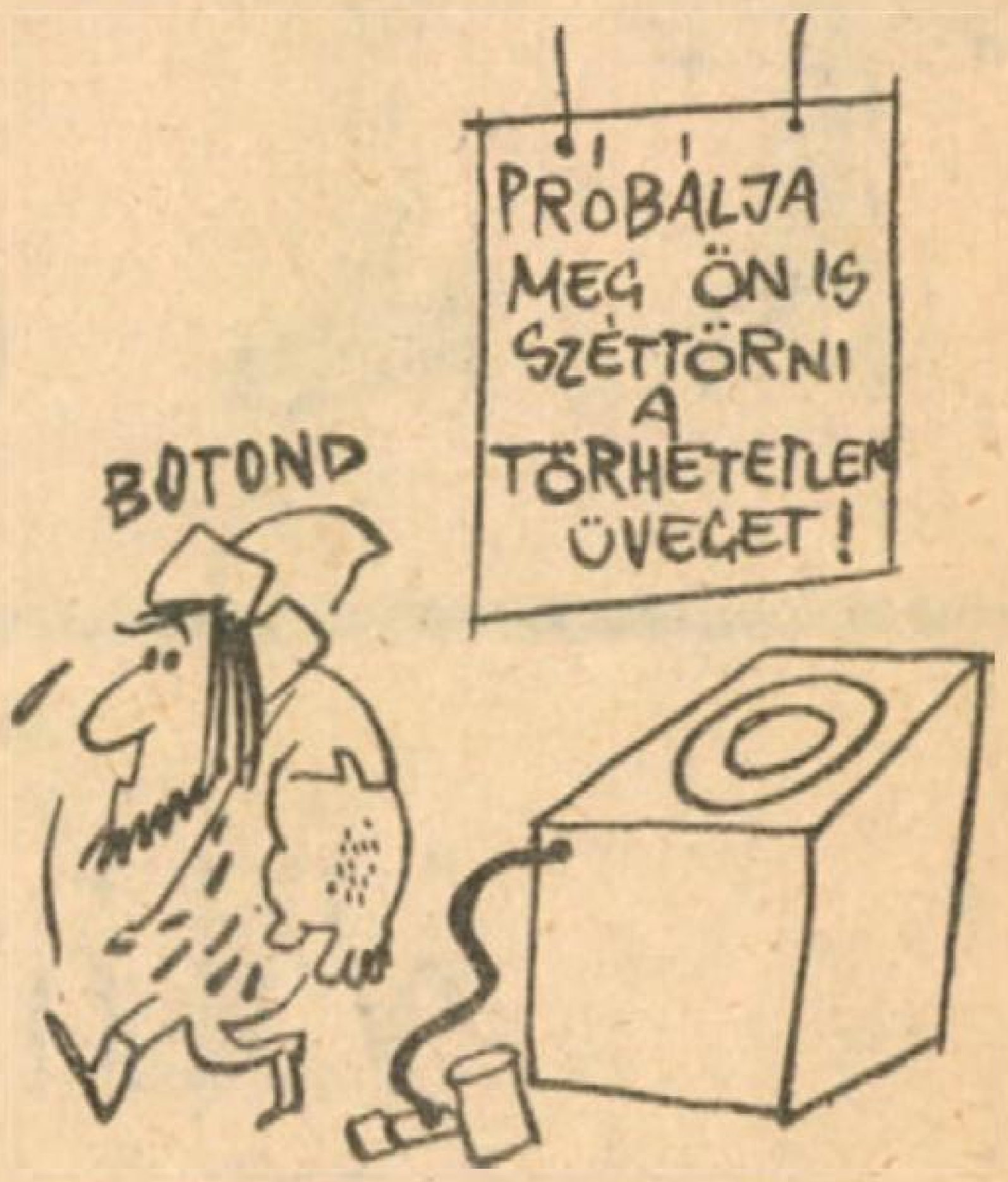
BOTOND
PRÓBÁLJA MEG ÖN IS SZÉTTÖRNI A TÖRHETETLEN ÜVEGET!

EZT VALAHOGY ÍGY KÉPZELJÜK:

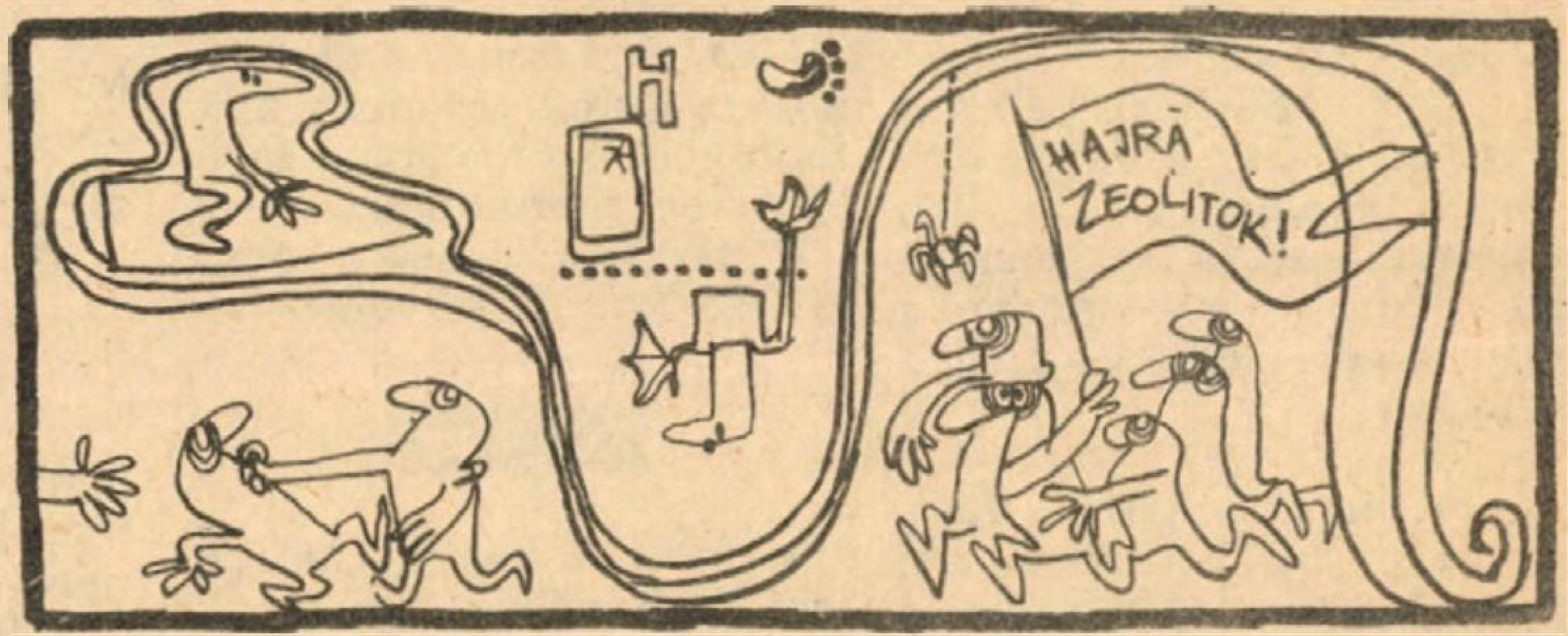
HAJRÁ ZEOLITOK!

(Kürti—Sajdik riportja)

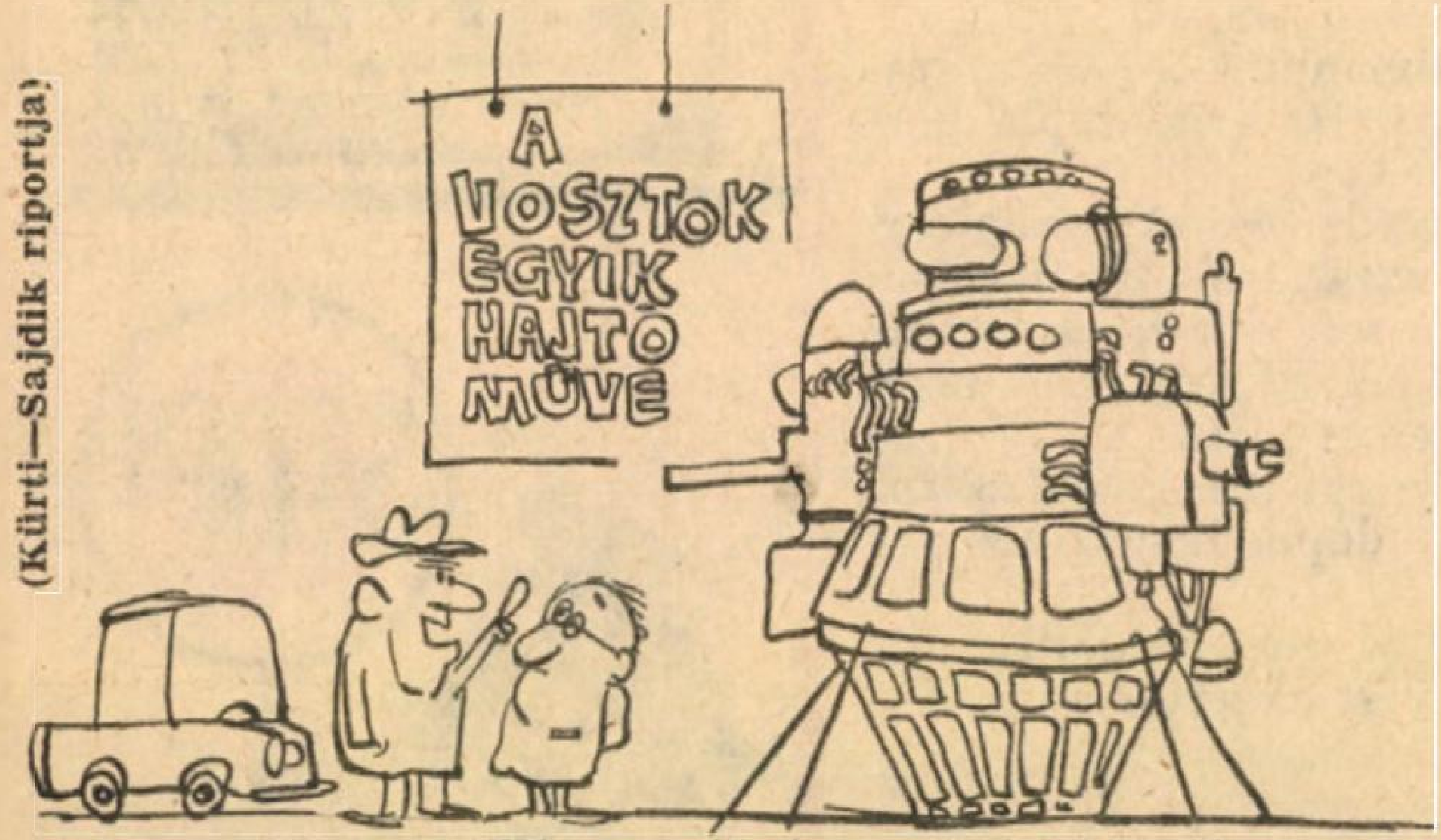
A VOSZTOK EGYIK HAJTÓMŰVE

– Mennyiért lehetne a Trabantomba beépíteni?

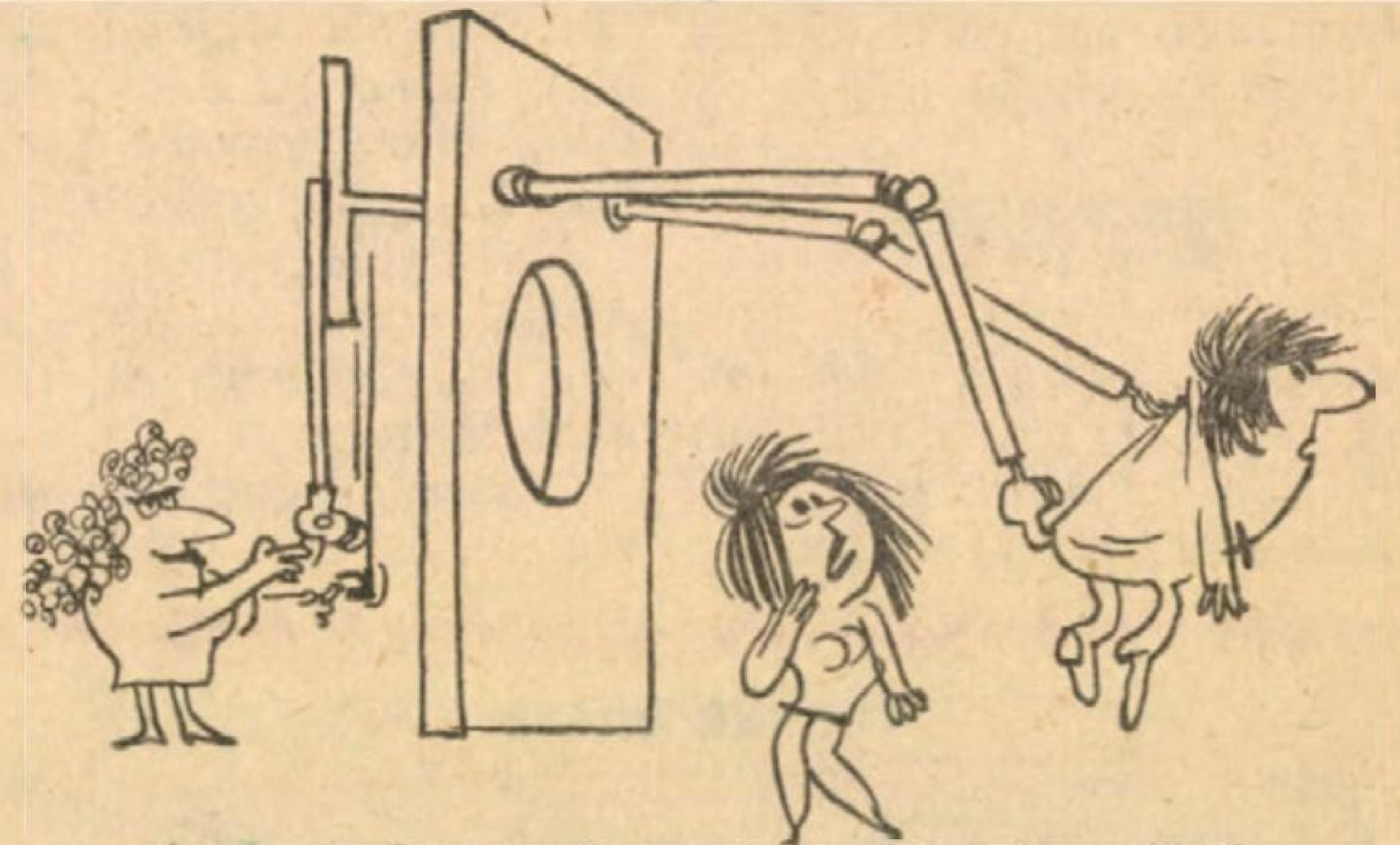

A manipulátort sok mindenre lehet használni!

IGAZI JÓ BARÁTOM

Ehetek répát kétszersülttel
így szól barátom: szóval eszel.

Szódámban lehet csak deci bor
így szól barátom: szóval iszol.

Munkám ha új munkába lendít
így szól barátom: nem kell ennyit . . .

Tervet ha szívogatok párszor:
így szól barátom: mért dohányzol?

És ehhez még hozzáteszi ezeket:
Jó étvágyat! Igyunk! a mindenedet!
Aki dolgozik, megküzd minden bajjal!
Van nálad cigaretta? Mért nem Pall-Mall?
Addig örülj, míg van miből és van mit!
S adjon neked az isten kétszerannyit!

HOGY KÉNE MEGHALNI!

(De csak ha sor kerül rá.)

I.

Hát szóval egyszer . . . csak úgy . . . hirtelen?
De nem volna jó elaludni sem!
Haldoklás! Szinésznek ez lenne jó!
Költészet. Valóság. Attrakció.

II.

Egy egészen kis közönség előtt
szeretném kapkodni a levegőt,
hogy legyen egyszer egész a siker,
hogy ezt ma így csak én játszhattam el.

Szendrő József

Tökéletes nyomozó kutya

Mészáros András rajza

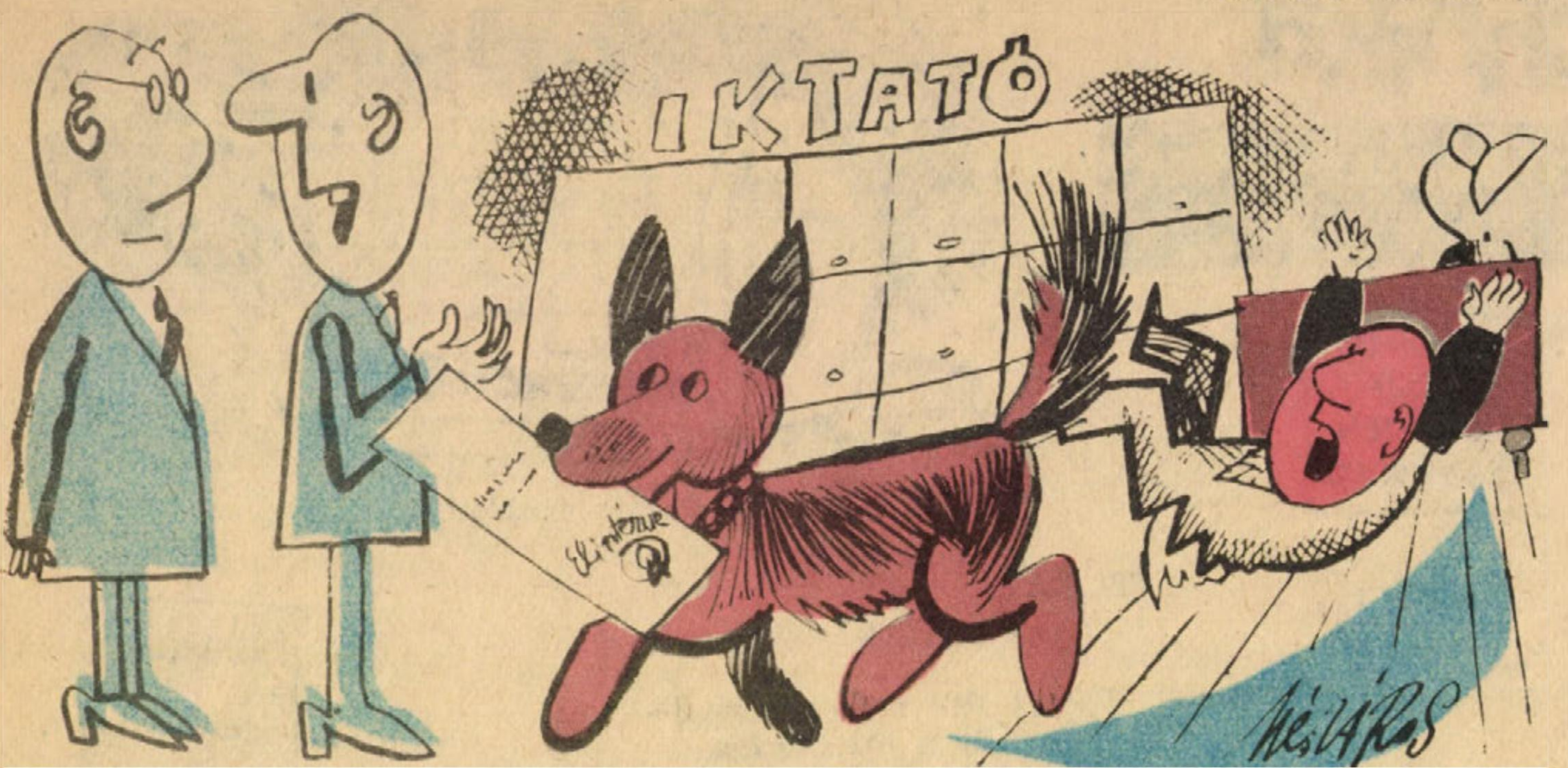

– Mindig kihozza a kérvényemet!

SZILÁNKOK

NÉVTELEN LEVÉL

Brahovácz meséli:

– Egy hónappal ezelőtt névtelen levelet írtam az osztályvezetőmnek, és alaposan megmondtam a véleményemet. De szórakozottságból a levél végére aláírtam a saját nevemet.

– És?

– Azóta előléptettek. Valószínűleg arra gondoltak, aki ilyen bátran megmondja a véleményét, azt egész biztos egy fejes támogatja.

PLÁGIUM

Izgalmas krimit láttam. Csak hetek múlva derült ki, hogy nem az a szerzője, akire mindenki gyanakodott.

SZOMORÚ

Még sohasem hallottam, hogy a férfiak az utcán megfordulnak egy nő után, és elismerően mormolják:

– Barátom, ennek a nőnek milyen szép lelke lehet!

TALÁLKA

A múlt héten meglátogattam otthonában Zámori Z. Oszkárt. Szobájában diszkrét hangulatlámpa égett. Az asztalon ólomkristály poharakban ital gyöngyözött.

– Hölgylátogatót vársz! Akkor nem zavarlak – mondtam megértően, és távozni készültem.

Oszkár erélyesen tiltakozott:

– Maradj csak! A Javító Szerelő Vállalat embereit várom. Már háromszor maradtam itthon a munkahelyemről, mert értesítettek, hogy jönnek és elvégzik a szerelési munkát. De hiába vártam. Most telefonáltam, hogy hangulatvilágítással, itallal, új magnófelvételekkel várom őket. Talán ma eljönnek.

TAXI

Az eset valóban megtörtént. Egy férfi izgatottan odaugrik a taxihoz:

– Rohanjunk a Déli pályaudvarra! Ha siet, dupla borravalót kap!

A sofőr veszett iramban hajt, majd, mikor fizetésre kerül a sor, a férfi egy forintot ad borravalóként. A taxis dühösen felkiált:

– Ön azt ígérte, ha rákapcsolok, dupla borravalót kapok!

– Úgy van. Eredetileg ötven fillért akartam adni.

HAGYATÉK

X. összes vagyonát arra az étteremvezetőre hagyta, aki nem jelenti be hosszú percekkel a hivatalos idő előtt, hogy „Mars haza, záróra van!” A jelentős összegű hagyaték eddig nem talált gazdára.

AUTOMATA

Néha fura anyagi helyzetbe kerül az ember. Ideje lenne feltalálni egy olyan automatát, amibe bedobunk egy csomag Fecskét és kapunk érte 4 forint negyvenet.

(galambos)

Balszerencse

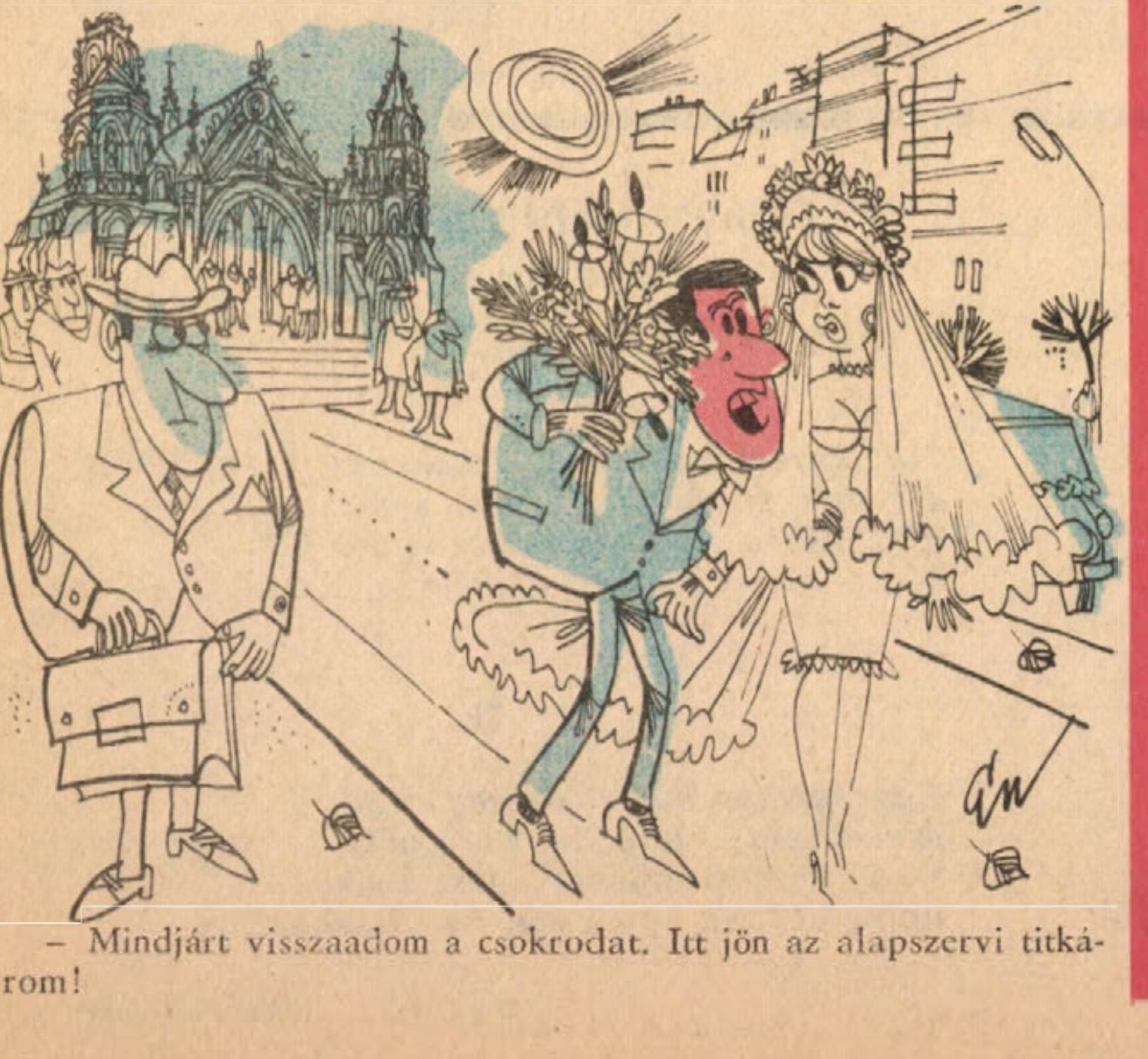

– Mindjárt visszaadom a csokrodat. Itt jön az alapszervi titkárom!

E HETI
Ősszel is legjobban a CORVINBÓL öltözik!
CORVIN
CORVIN
LEGNAGYOBB ÁRUHÁZ
LEGNAGYOBB VÁLASZTÉK

KERÉKPÁRT,
MOTORKERÉKPÁRT,
VARRÓGÉPET
MOTORKERÉKPÁR-UTÁNFUTÓT
VÁSÁROLJON
MINTA UTÁN
»CSEPEL«
BEMUTATÓ
TEREMBŐL
VI. BAJCSY ZSILINSZKY 59.

HIRDETÉSEINK

15 NAPOS
BULGÁRIAI UTAZÁST
és más értékes díjat
NYERHET
a MAI BULGÁRIA
pályázatán

A döntőt a
televízió is
közvetíti!

MAI BULGÁRIA
mb

MAI BULGÁRIA szerkesztősége
BUDAPEST
VI., Népköztársaság-útja 115.
telefon: 229-212

Kedves Ludas!

„Nincsenek rossz találmányok, csak ügyetlen emberek vannak" — ez a magam gyártotta mottó jutott eszembe, amikor a Ludasban arról olvastam, hogy az ecetesüveg új típusú dugóját nem lehet kihúzni. Állítom: igenis, ki lehet húzni, mindössze egy kis szerszámkészlet és némi ügyesség kell hozzá. A szükséges eszközök: 1 db sámli (lehetőleg stabil, hogy a nagyobb erőkifejtés közben se boruljon fel), 1 db kombinált fogó, 1 db lapos fogó (mindkettő újszerű állapotban). Technológiai leírás: Leülünk a sámlira, az üveget térdeink közé veszszük, majd térdeinket maximális erőkifejtéssel összeszorítjuk. Ezután a kalapka peremét a két fogóval megfogjuk, majd megpróbáljuk mindkét karunkat függőlegesen felfelé emelni. Ha ügyesen és óvatosan csináljuk, a dugaszt sikerül kihúzni. (Valószínűsége: 45 százalék.) Ha mégsem sikerülne, akkor utazzunk gyorsan Nyíregyházára. Ott még csavaros üvegben árusítják az ecetet.

Jakabb György
Budapest

Két érdekes tapasztalattal tértem meg idei balatoni nyaralásomból:

1. Nagyon kevés az első osztályú kocsi a balatoni vonatokon. (Sok szerelvényen csak egy van belőle!) A MÁV viszont korlátlanul ad ki első osztályú jegyet, amellyel a kedves utas — a nagy zsúfoltság miatt! — igen gyakran kényszerül másodosztályon utazni.

2. Nagyon sok a nyelvi hiba a siófoki Európa szálló három nyelvű prospektusában. Egy-egy sorban 2—3 hiba is akad, a német szövegben is, az angolban is. S ha már itt tartunk: jó lenne Siófokon, Tihanyban és a forgalmasabb balatoni helyeken felülvizsgálni az idegen nyelvű feliratokat! Hemzseg bennük a fordítási és a helyesírási hiba!

Dr. L. P.-né
Budapest

Társaságunk jót derült a minap az alábbi kedves adomán:

A jeles művésznőnek könyve jelenik meg. Kolleginája ebből az alkalomból így gratulál neki:

— Nagyon cuki a könyved, drágám. Pusztán kíváncsiságból, engedd megkérdeznem: ki írta meg neked?

— Meg fogsz lepődni, drágám — hangzik a válasz —, én magam írtam! De mondd, neked ki olvasta fel?

B. I.
Tarnaméra

Szoborjavaslat téeszeknek

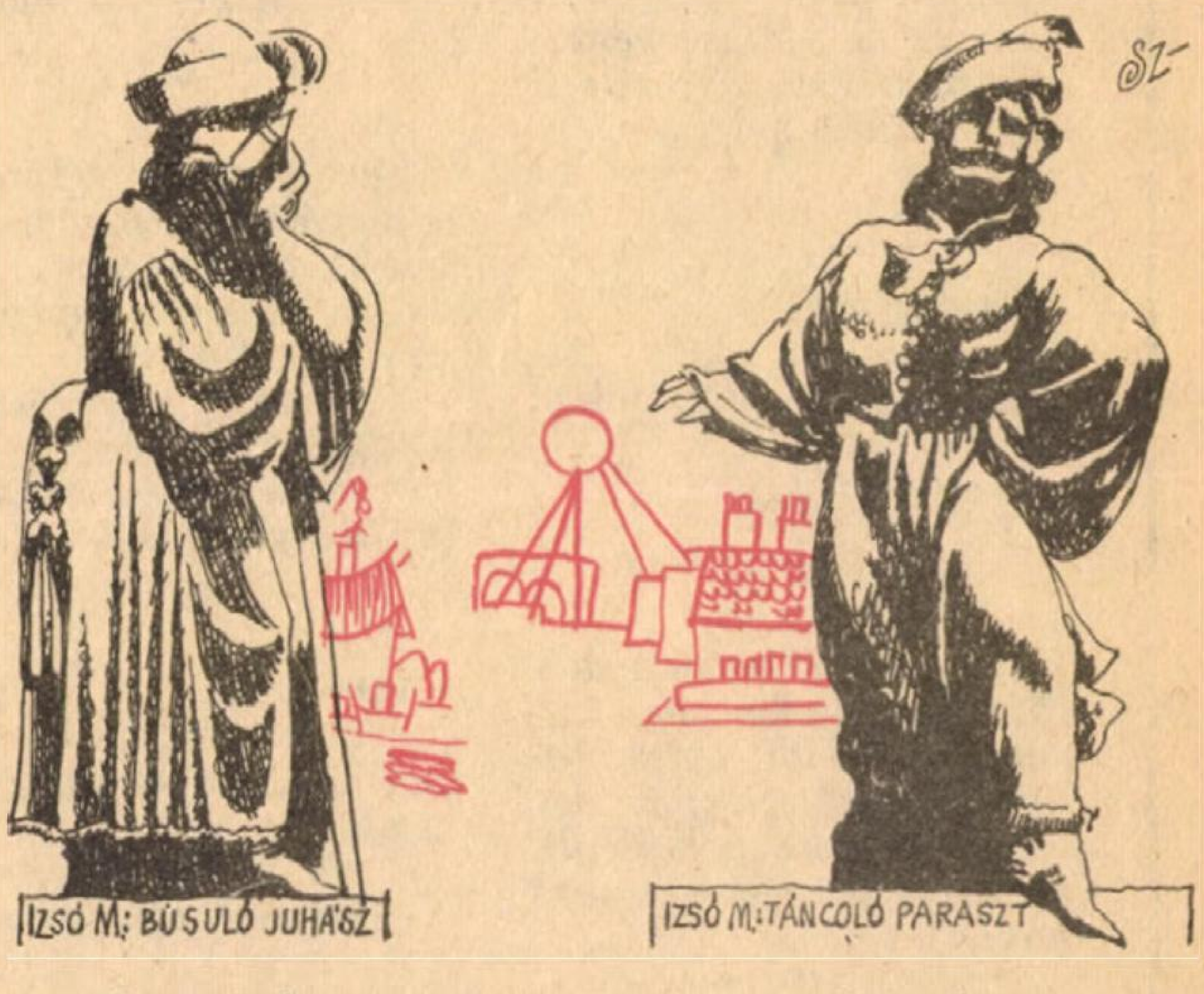

Gyengének Erősnek

Gondos anya

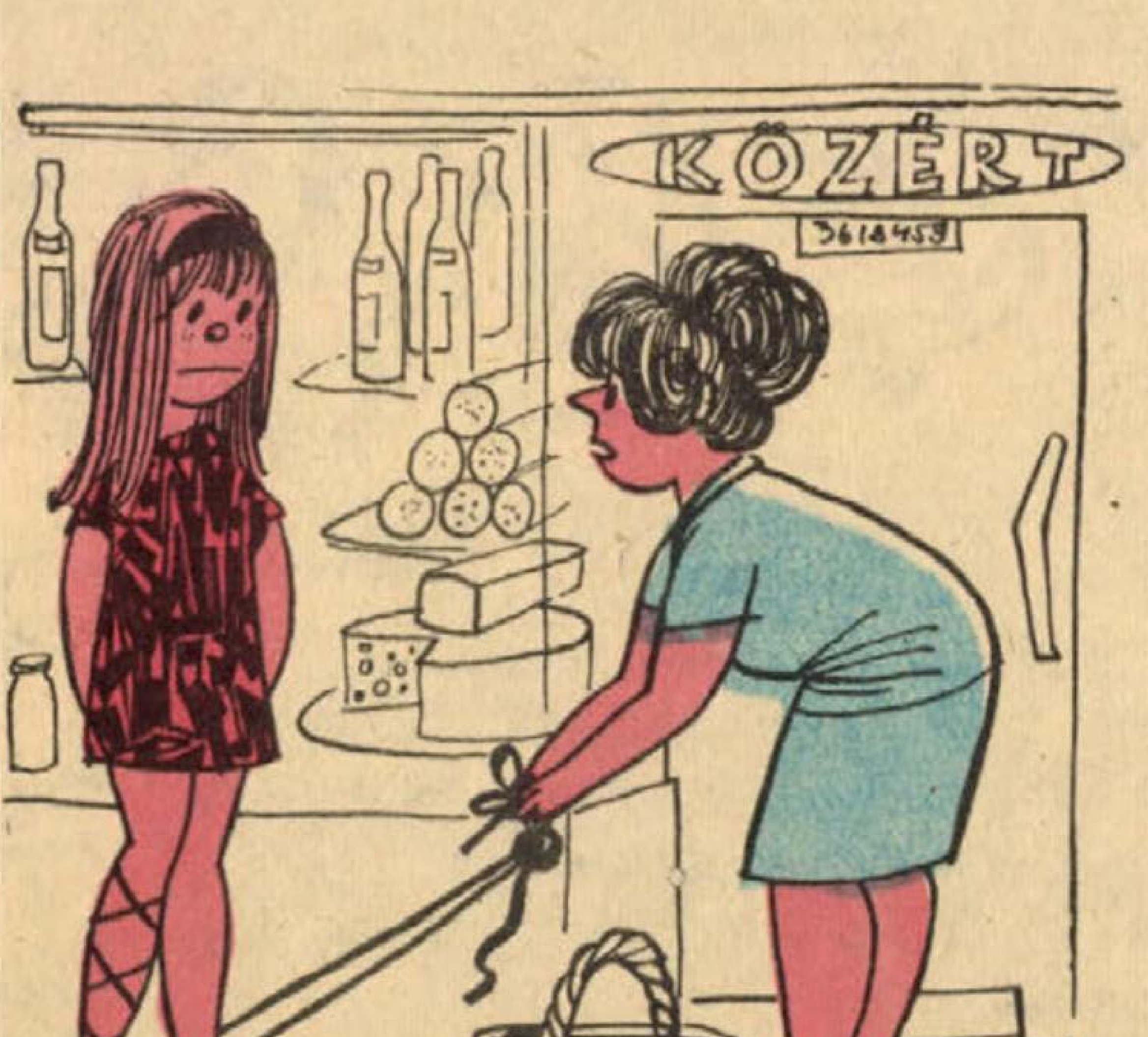

– Itt maradsz szépen!

Edzett lovag

Várnai György rajza

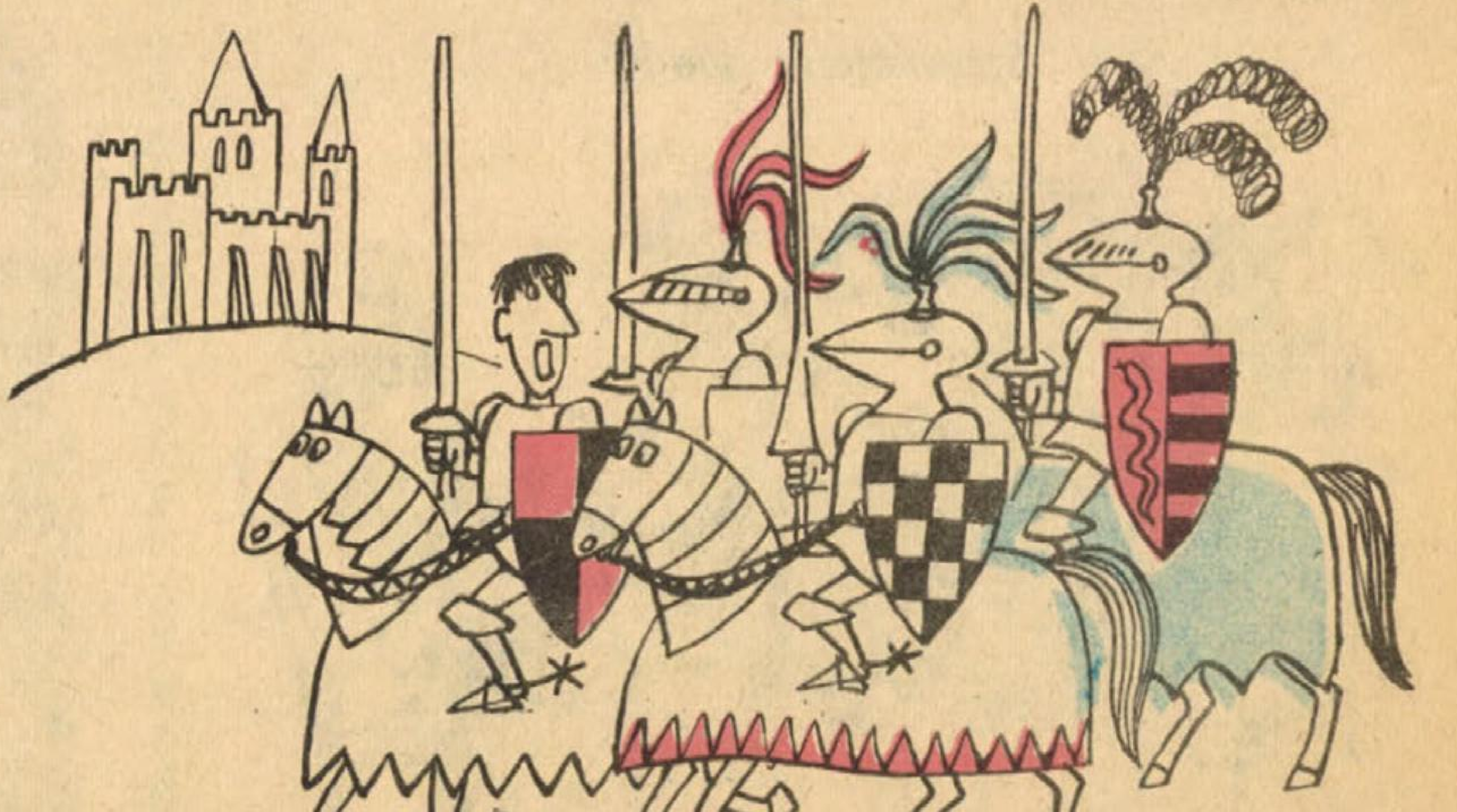

– Megszoktam, hogy télen-nyáron kalap nélkül járok...

Vándormadarak

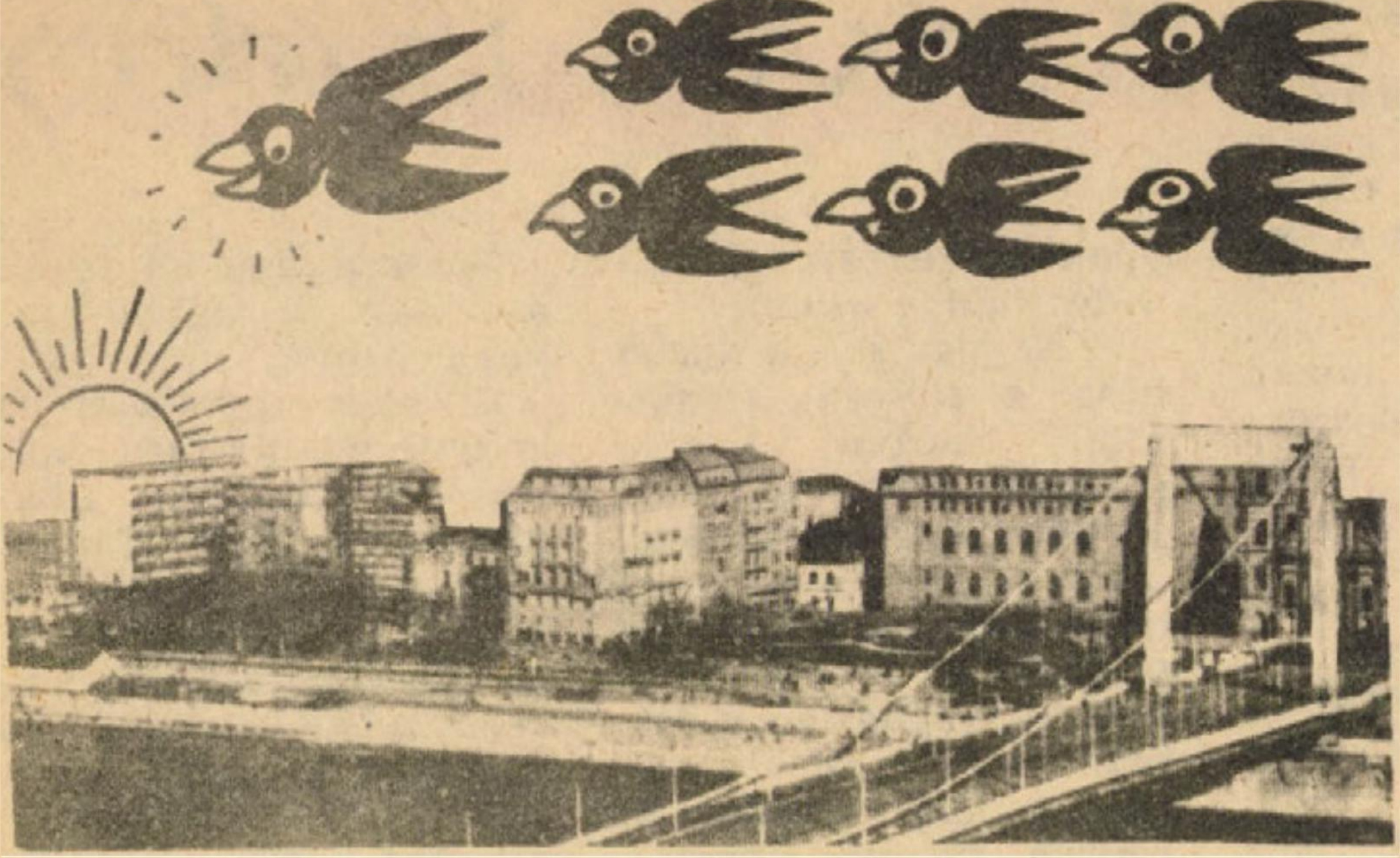

– Istenkém, mire visszajövünk, már javában tart a mechanizmus!

Irka-firka

Csak azóta szeretem igazán a konzerveket, amióta nekem is segíteni kell a befőzésnél ...

*

Párbeszéd:

– Hallottad, hogy K.-nak botrányos magánélete van?

– Nem is egy!!

*

Babona és babona között nagy különbség van. Például zsúfolt villamoson jobban szeretek egy fekete macska mellett állni, mint egy kéményseprő mellett.

*

B. bátor ember. Sohasem fél megijedni.

*

Nevetni emberi dolog!

*

Egy riporter megkérdezte a gyárban a hatodik ikszét is frissen taposó Pemete bácsit: szeretne-e száz évig élni?

Az öreg megpödörte a bajuszát:

– Attól függ, mennyi lesz a nyugdíjam ...

*

Párbeszéd:

– Ugyanazt az öt számot játszom meg minden héten.

– Na, és kijöttek már?

– Igen. A könyökömön.

*

Könnyebb házasságot kötni, mint nyakkendőt!

D. F.

Szemléltető előadás

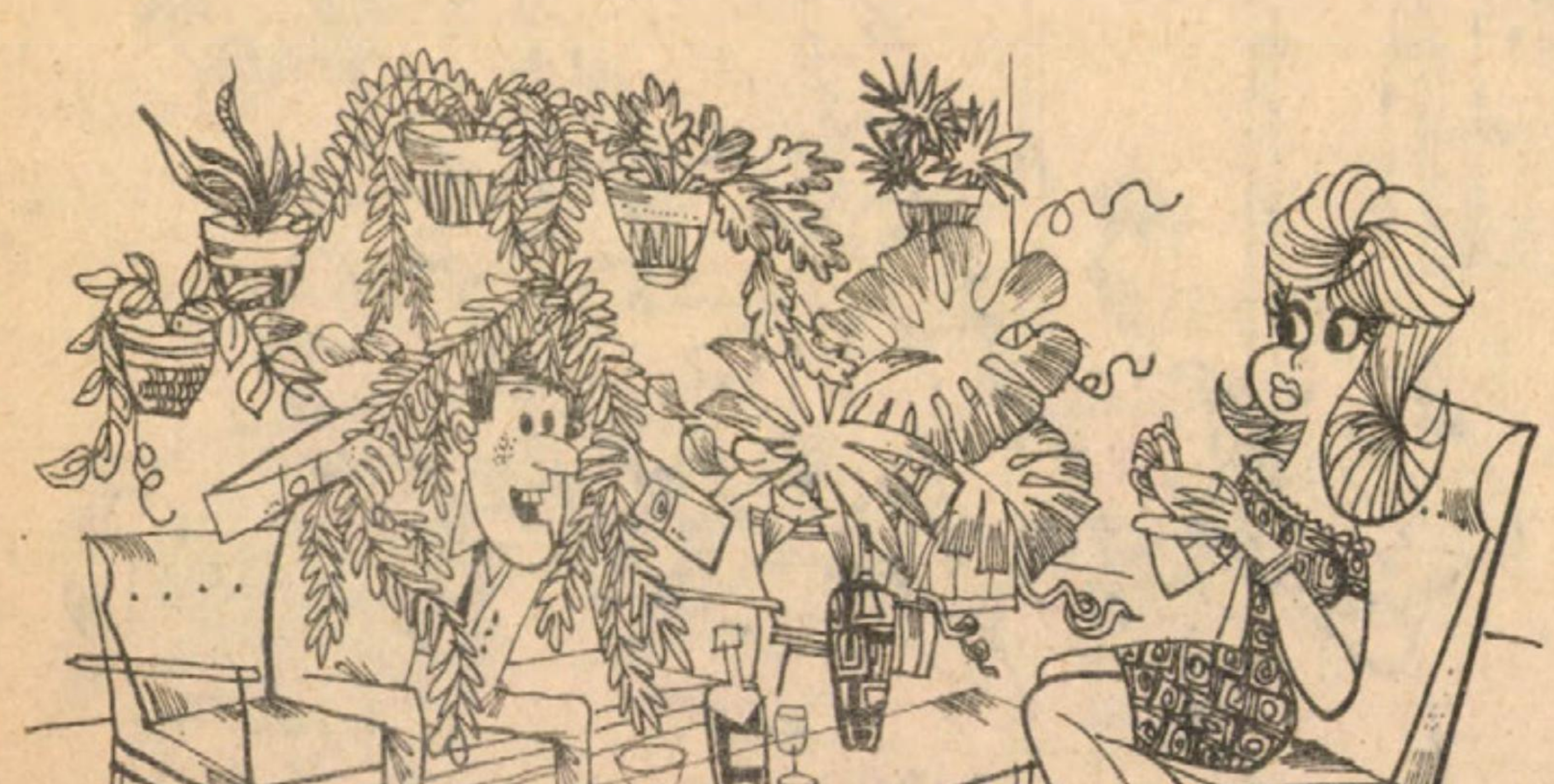

– ... és akkor a dzsungelből váratlanul előbukkantak a partizánok ...

ERRŐL JUT ESZEMBE...

Az elmúlt hét egyik estéjén társaságban voltam. Beszélgetés közben valahogy szóba került az emberi önzés, a szívtelenség, az a szomorú tény, hogy egyik ember nem törődik a másikkal, csak a saját érdekeit nézi.

Még otthon, lefekvés után is ez a téma járt a fejemben, és erről egy nemrég hallott eset jutott az eszembe. Elmondom.

* * *

Valamelyik kerületi Tanács Szociális Osztályára egy középkorú férfi kopogtatott be. Az íróasztalnál ülő előadó azon kérdésére, hogy mit óhajt, elkezdte mesélni, hogy egy idős, nagyon szerencsétlen, nyomorgó házaspár érdekében jött.

– Tessék elképzelni – mondta könnyes szemekkel –, a 70 éves bácsi már évek óta járni nem tudó, ágyhoz kötött beteg, aki 68 éves feleségével, 500 forintos nyugdíjából egy ablaktalan, sivár kis kamrában él albérletben. Senki sincs, aki segítse, támogassa őket, aki egy kicsit törődne velük. Az utóbbi időben még rosszabbodott a helyzetük, mert két hónap óta nem tudják a lakbért fizetni, és ezért a főbérlőjük nem engedi a sötét, ablaktalan kamrában a villanyt meggyújtani, és a gázt sem engedi használni.

Az előadó előtt álló férfi nem tudta tovább sírását visszafojtani, zokogva folytatta.

– A nénike nem kotyvaszthat maguknak semmit, nem főzhet nyomorék férjének egy kis köménymagos levest, egy teát, mert a főbérlő hajthatatlan, amíg nem kapja meg a házbért, a néni nem teheti lábát a konyhába ... Könyörgök, ha lehet, segítsenek rajtuk ... Az ember szíve megszakad, ha látja azt a két kis öreget szenvedni ... Ha a főbérlő megkapná az elmaradt lakbért, sokat javulna a helyzetük.

– Nyugodjon meg, kérem – nyugtatta a férfit az előadó. – Azért van a Szociális Osztály, hogy segítsen azokon, akik rászorulnak. Mennyivel tartoznak a főbérlőnek?

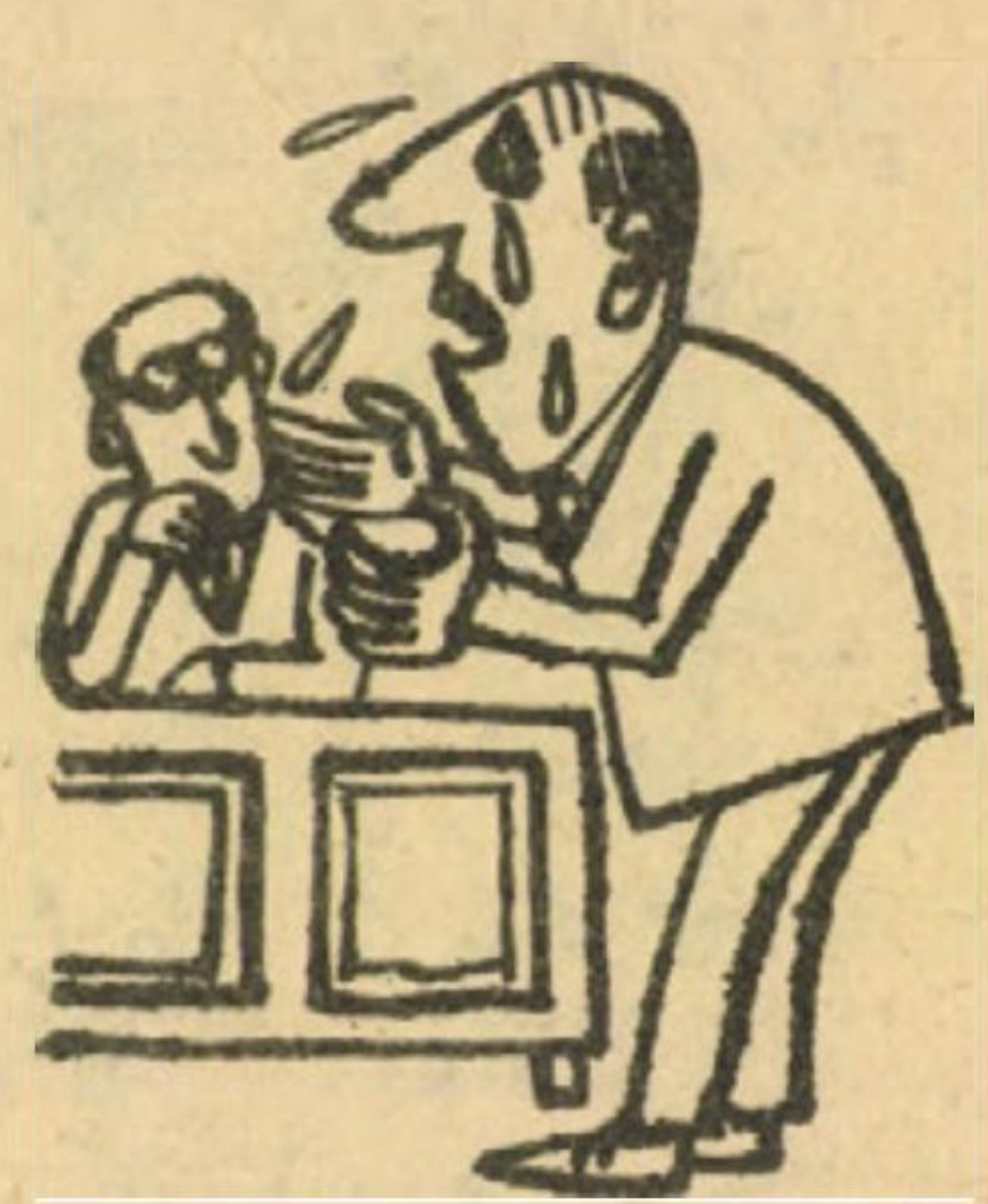

– Potom 300 forinttal.

– Hát, kérem, utána nézünk ... Ha a környezettanulmány igazolja, amit ön mondott, postán elküldjük a 300 forintot.

– Ne postán tessék küldeni – mondta a férfi. – Én egy hét múlva eljövök, és nekem tessék majd átadni a pénzt.

– Magának? – csodálkozott az előadó. – Hát tulajdonképpen, kicsoda maga?

– Én vagyok a főbérlő.

Nádasi László

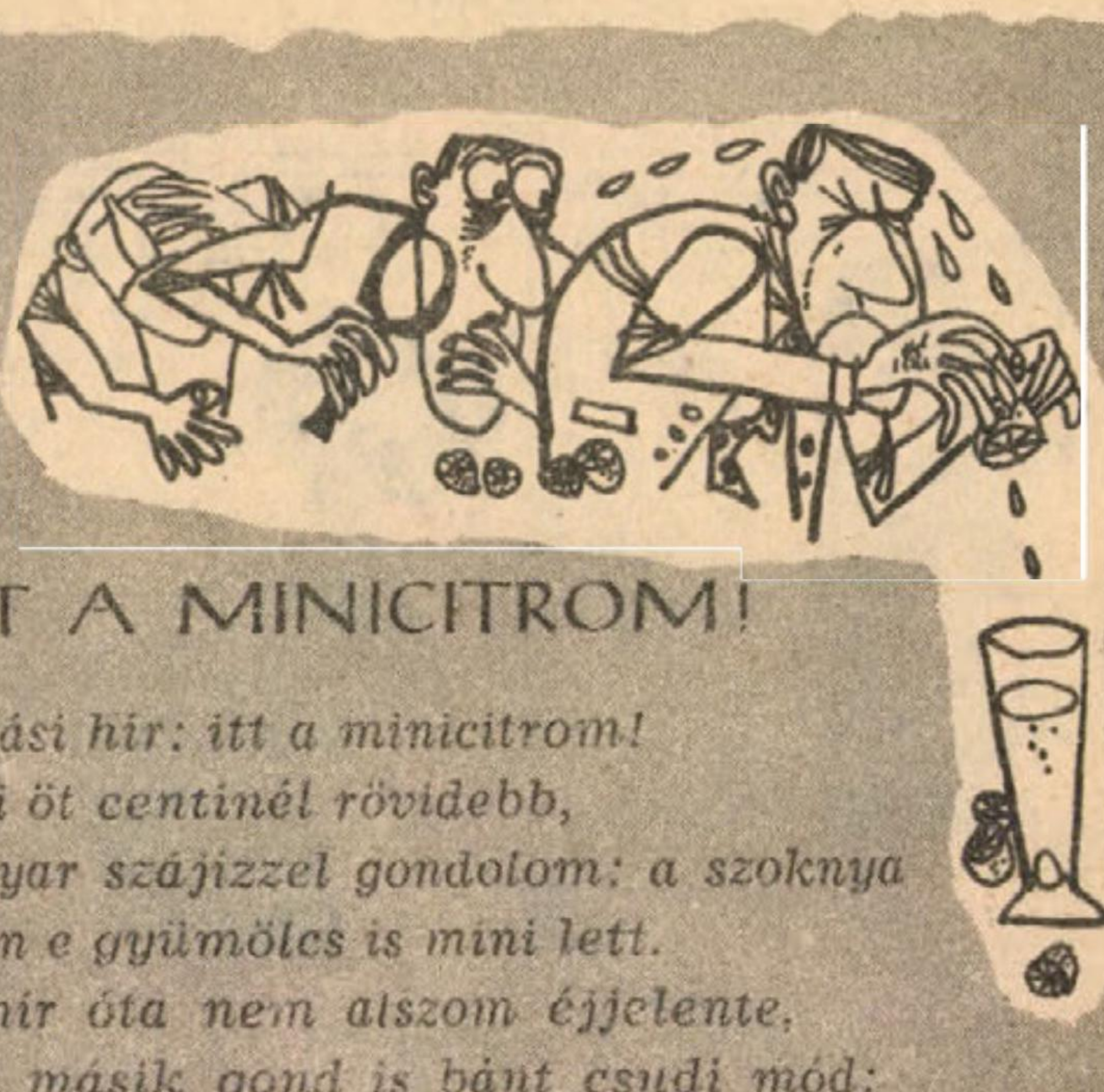

ITT A MINICITROM!

Óriási hír: itt a minicitrom!
ami öt centinél rövidebb,
fanyar szájízzel gondolom: a szoknya
után e gyümölcs is mini lett.
A hír óta nem alszom éjjelente,
egy másik gond is bánt csudi mód:
mit facsarhatok belőle, hisz a lé
biz' a maxiban is mini vót ...

Donkó László

Öntsünk tiszta vizet a krimibe!

Itt az ideje! Mind a színház, mind a televízió, mind a rádió tudva tudja, hogy a krimi a divat, az üzlet, a bombasiker, a művelt és a kevésbé művelt Nyugaton, és cirka ugyanilyen mértékben nálunk is.

És hosszú esztendőkig mit bélyegeztünk meg dicséretre méltó szívóssággal?

Ugyancsak a krimit.

Bizonyos kényes helyzet állt elő: összeegyeztetni az üzletet és a megvetést.

Így született meg a krimi-paródia.

Vagyis színházaink, a televízió, a rádió, a filmgyárak — játsszák, gyártják, forgatják, előadják, ismétlik a krimit, de közben a kedves nézővel érzékeltetni kívánják, hogy ezt iróniától vonagló ajakkal, megvetéstől szikrázó pillantással művelik és leköpdösik, összerugdossák a krimit. Az egész öldöklés, a vértől iszamos parkett, a halálhörgés — cakkumpakk egyetlen harsány, gúnyos kacaj.

Namármost, az, hogy előadjuk, és ugyanakkor, ugyanazon a helyen, ugyanabban az időpontban lenéző hahotával is illetjük a krimit, a néző lelkében hasadást idéz elő. Nem tudja szegény, hogy amikor a főhőst miszlikbe vágják, és kofferekbe gyömöszölik, vajon az egy igazi, hamisítatlan gyilkosság-e? Lehet-e boldogan izgulni fölötte, vagy a kis öldöklés csupán gunyoros fricska a legsekélyesebb igényeket kiszolgáló műfajra, és a hős mindjárt föltápászkodik darabjaiból, és eldalol egy szatirikus hangvételű songot.

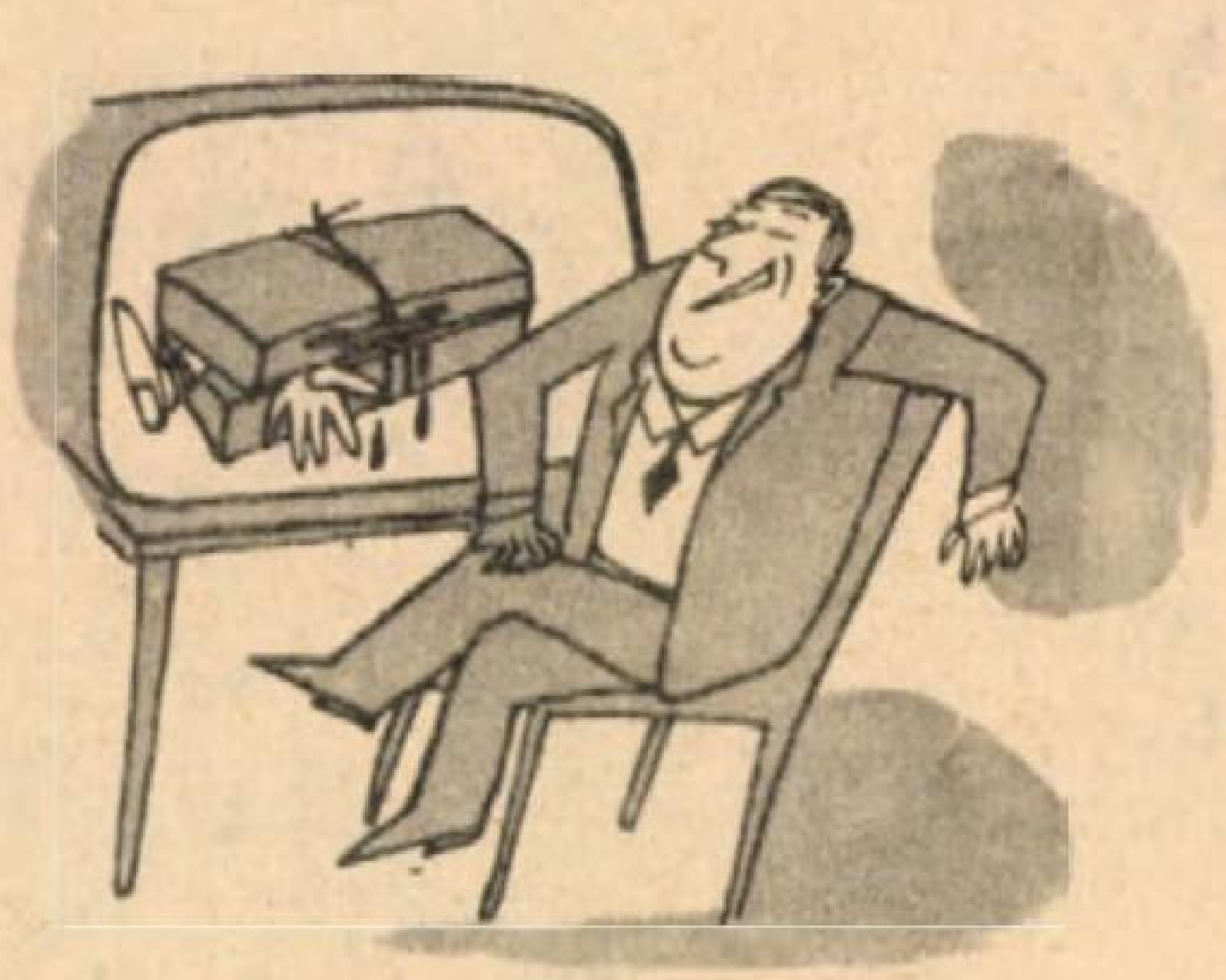

Mielőtt a kedves nézők a teljes lélek és tudathasadás állapotába kerülnének, újólag indítványozni szeretném: tiszta vizet a krimibe! Válasszuk ketté a borzalmat és a megvetést.

Több elgondolásom is lenne: esetleg az előadás kezdete előtt a színházigazgató megjelenik a színpadon és néhány tömör, mértéktartó mondatban közli, hogy a színház társulata, saját magától kezdve egészen a portásig, egy emberként fércműnek tartja a darabot. A színészek undortól és utálattól vonagló ajakkal fognak játszani, továbbá valamennyiüknek megvan a véleménye a nézőkről, akik ilyen szennyet igényelnek. Ezek után udvariasan meghajlik, kellemes szórakozást kívánva a kedves közönségnek, és kezdetét veszi a borzalom.

A kettéválasztás esetleg úgy is megoldható, hogy a kriminek csak mintegy felét játszanák le. Akkor a függöny lehullna, és egy tudományos előadó mintegy húsz-huszonöt perces előadást tartana a krimi lélekromboló hatásáról, a legalantosabb ösztönökre apelláló fertelmes eszközeiről.

Azt hiszem, fölösleges hangsúlyoznom: a másfél felvonás elmaradása komoly gázsi-, világítás-, tüzelőmegtakarítást is jelentene.

Javaslataimmal, sajnos, nem tarthatok igényt újítási díjra. Ugyanis az ötlet nem teljesen eredeti. A könyvkiadásból kölcsönöztem, ahol már sikeresen megoldották megvetés és üzlet kettéválasztását. A borzalmat, vért, halálsikolyt a detektívregény lapjain nyújtják. Az erkölcsi felháborodást ugyane könyv borítólapjának fülén, ahol is őszintén, szépítgetés, kertelés nélkül alaposan megmondják véleményüket az általuk kiadott krimiről.

Kertész Magda

VÁM
IMPORT HUMOR

IDEGES EMBER

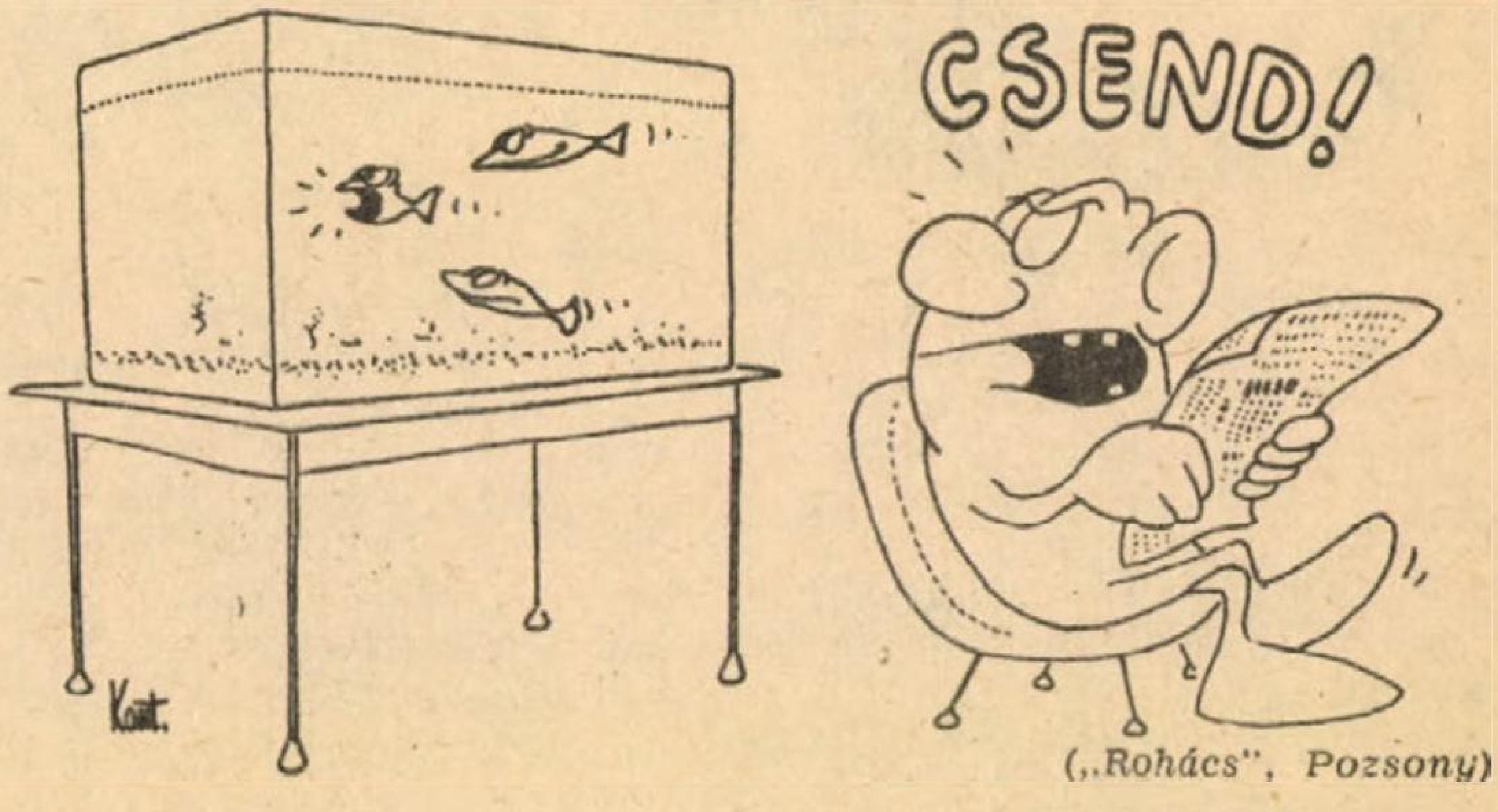

(„Rohács", Pozsony)

BÁTOR EMBEREK

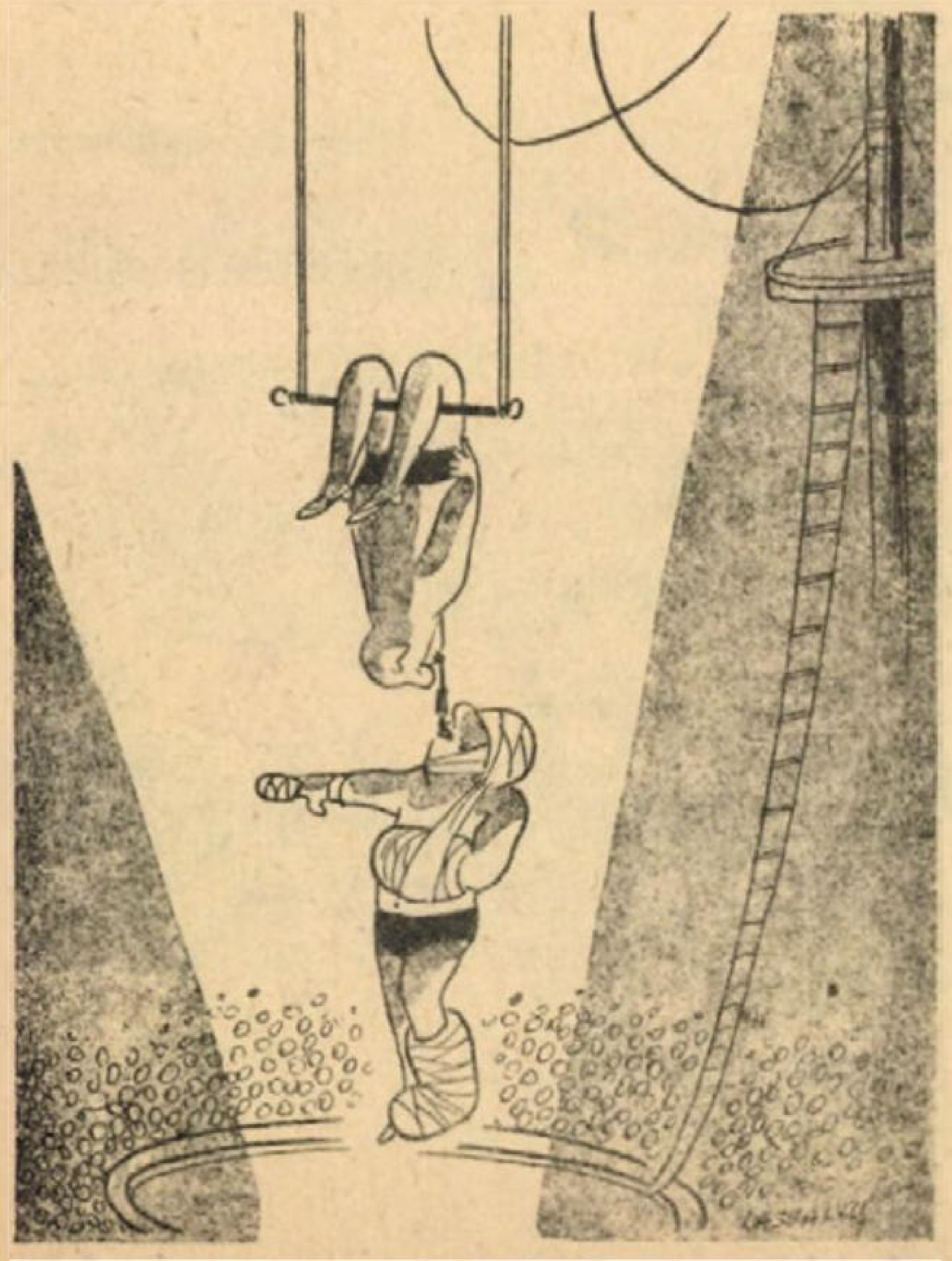

(„Ici Paris")

BÍRÁLAT

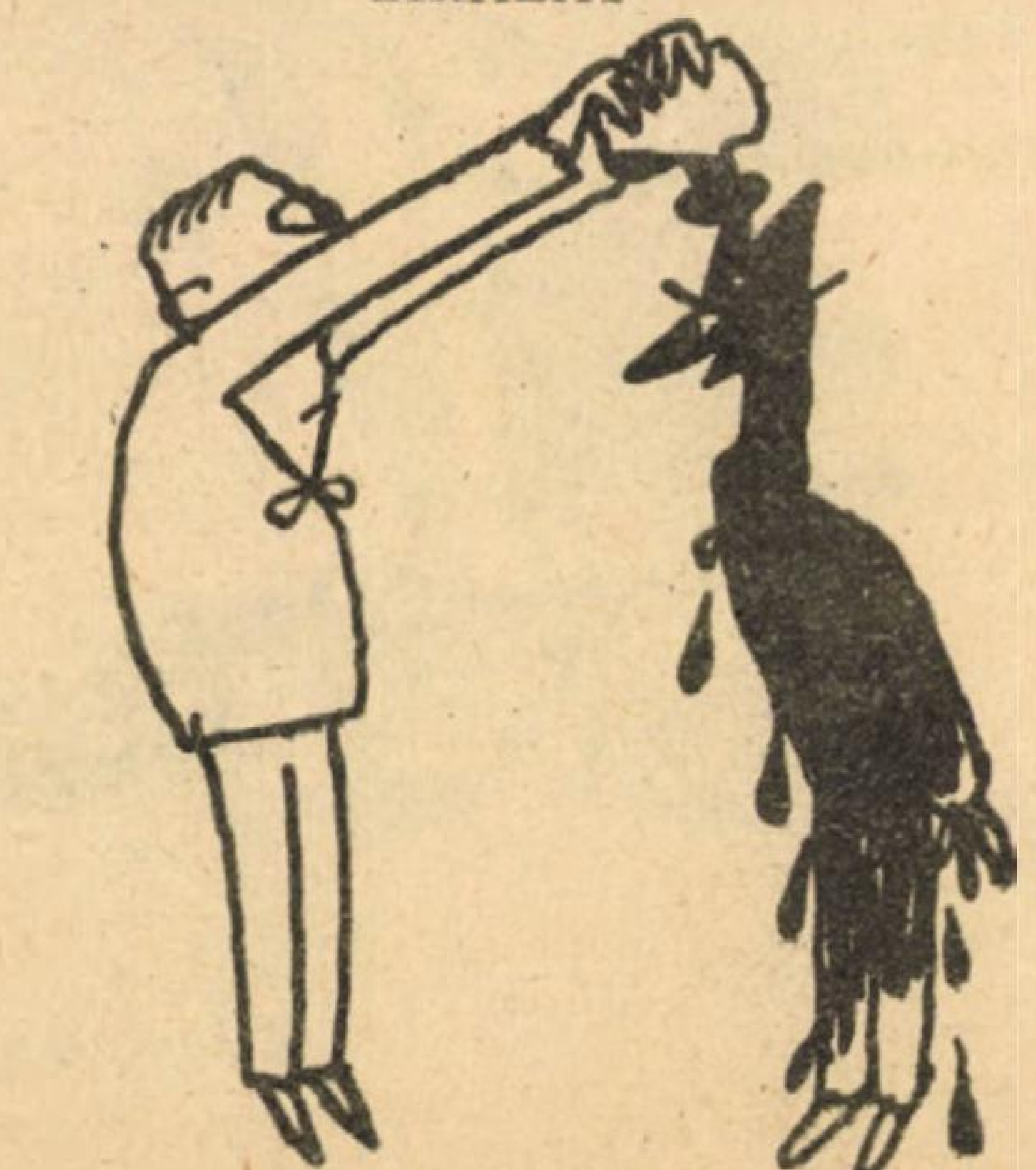

(„Sztrsel", Szófia)

MENEDÉK

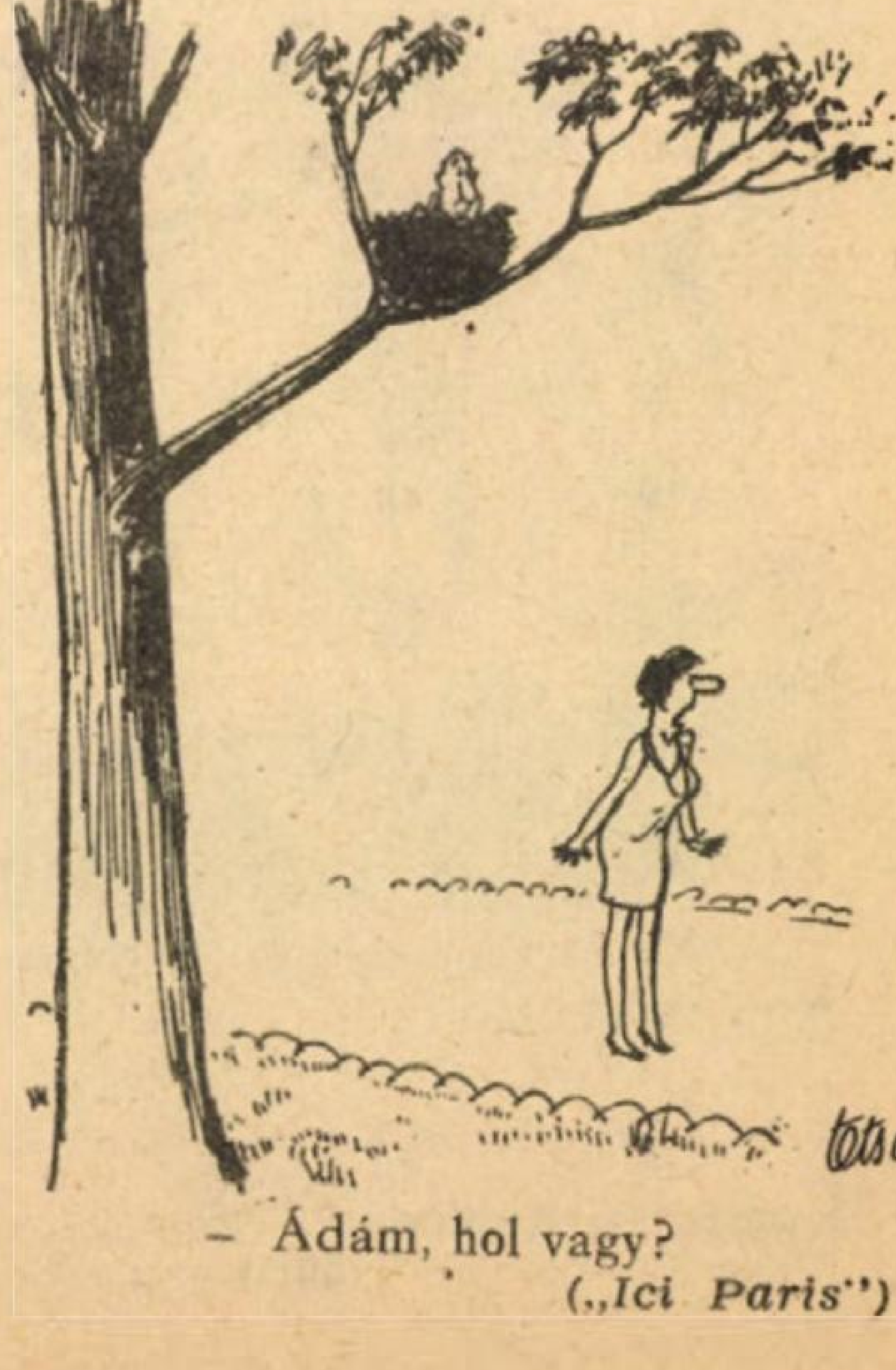

– Ádám, hol vagy?

(„Ici Paris")

Utolsó vacsora

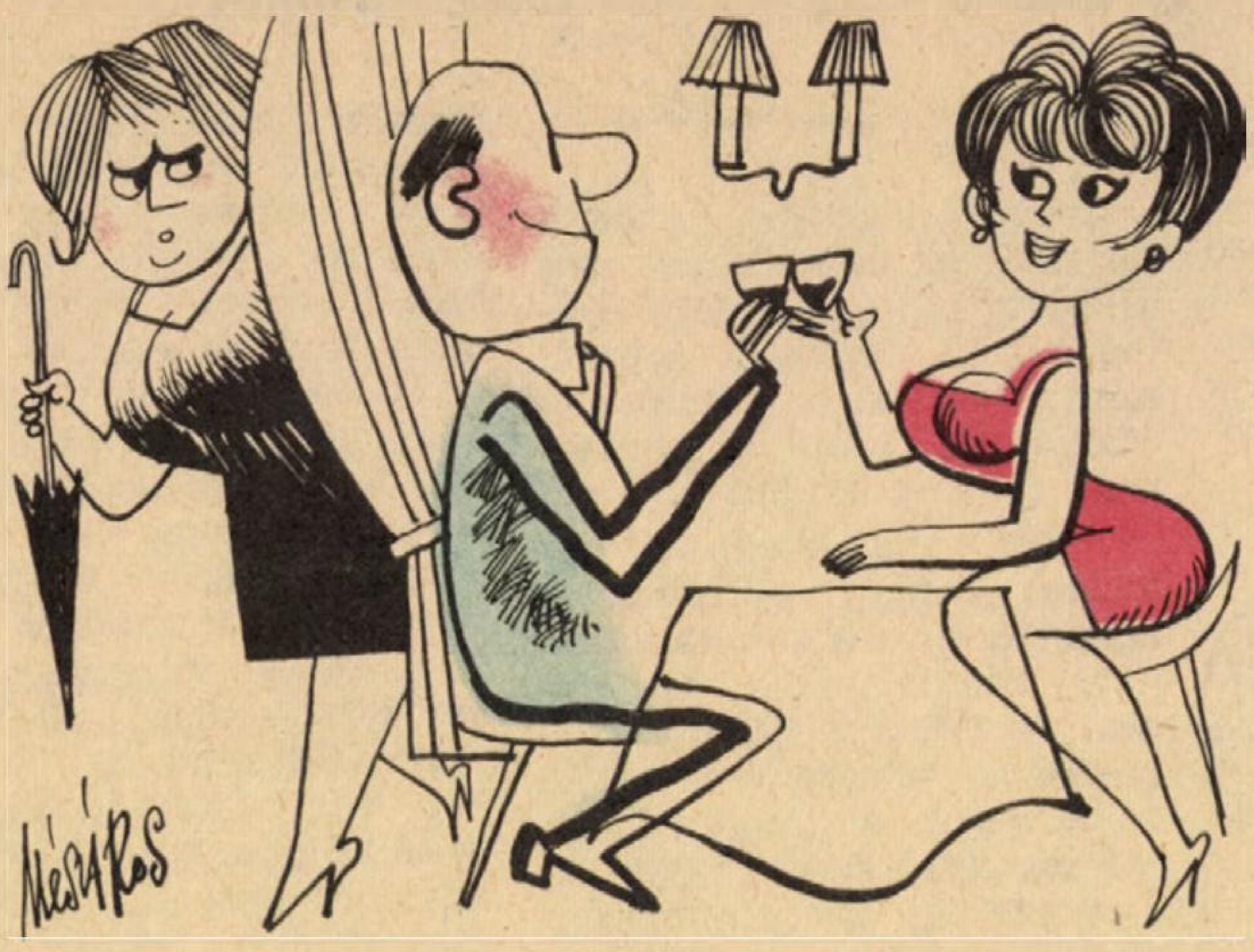

Szüreti súlytalanság

Hegedüs István rajza

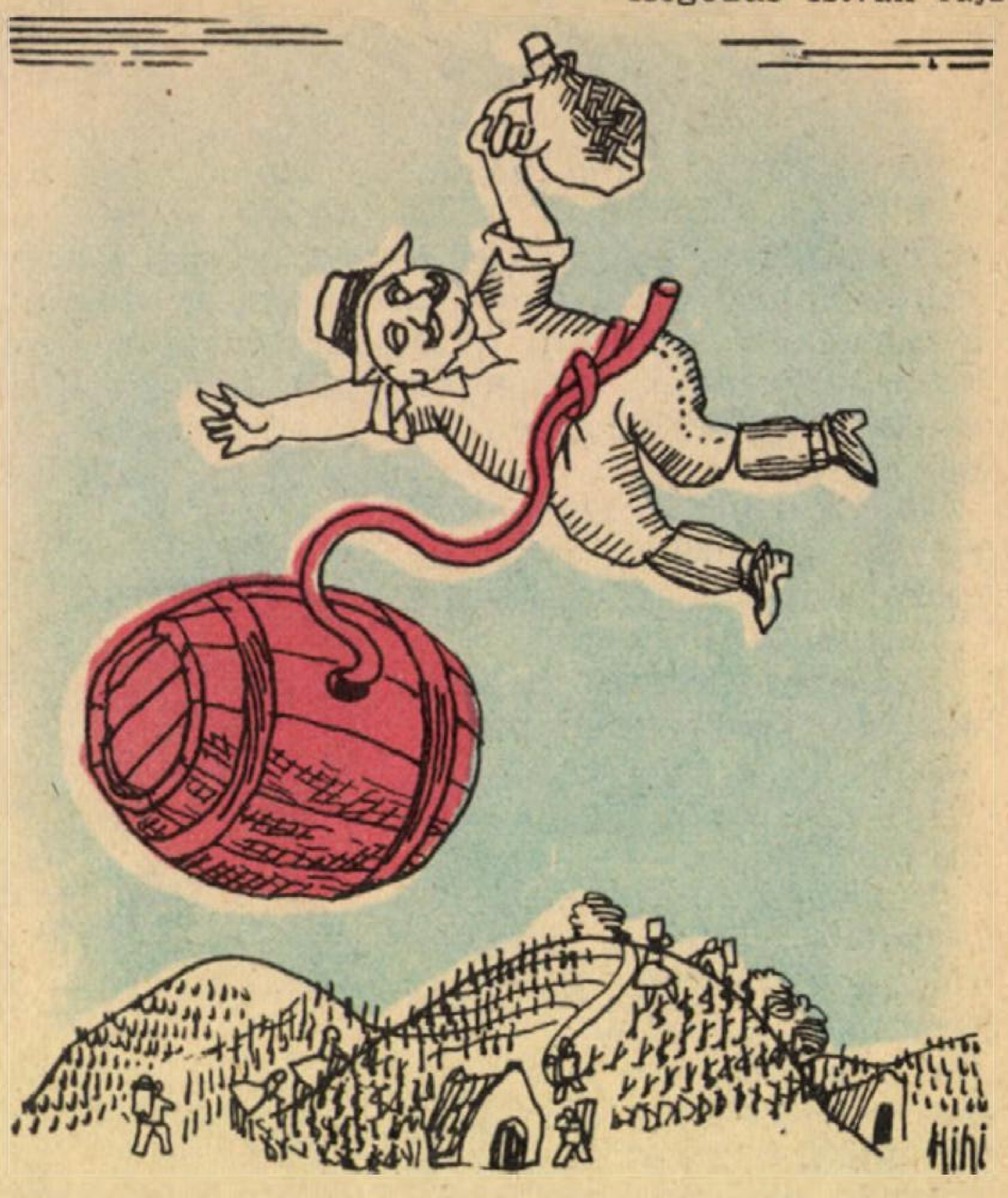

TV-vásár ATHÉNBEN

A párizsi Canard Enchainé szerint Athénban most ez a történet jár szájról-szájra:

– Nagy képernyős készüléket keresek – állít be egy férfi Athén egyik tv- és rádió-üzletébe.

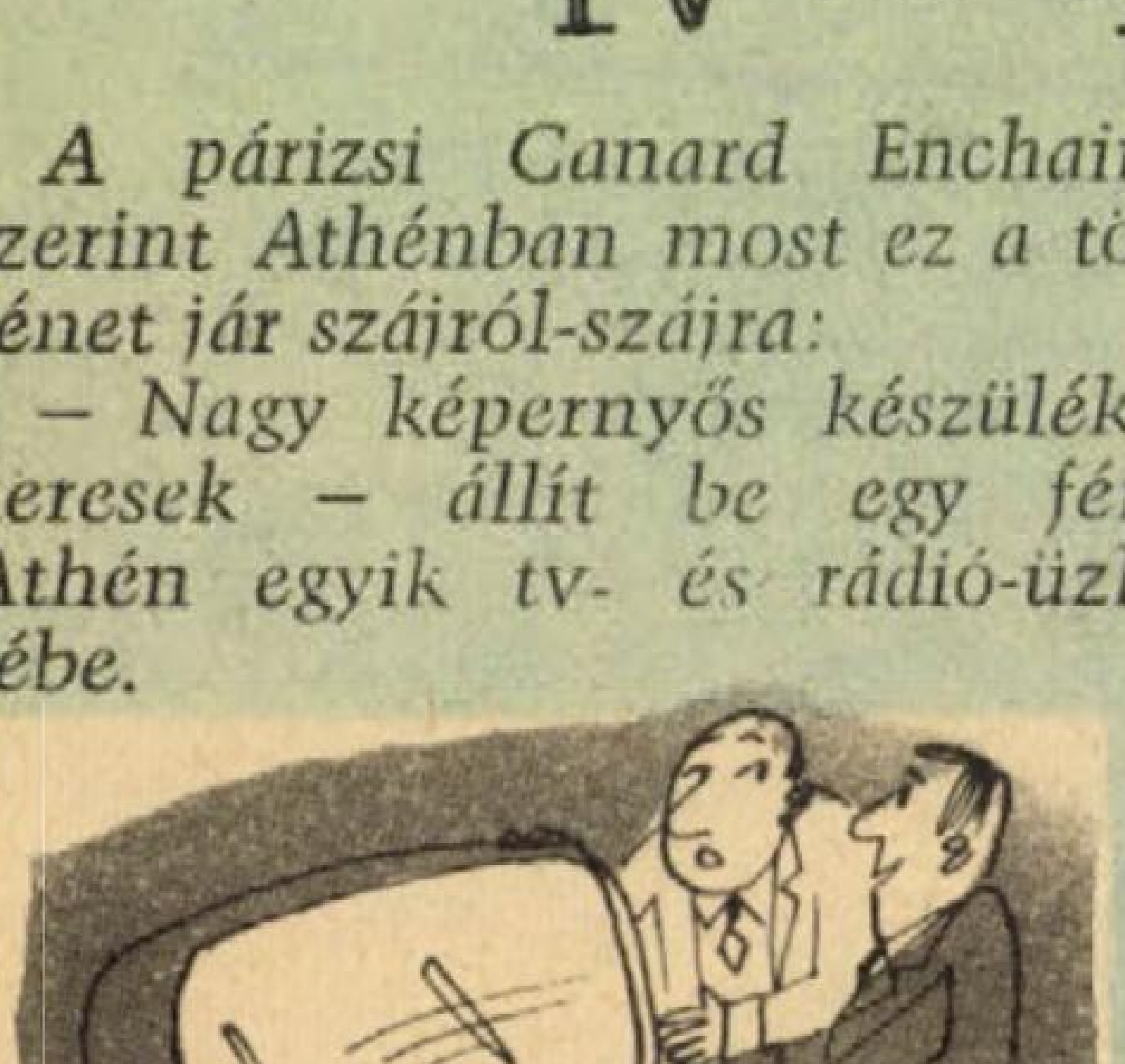

– Parancsoljon, uram – mondja a kereskedő –, íme a legnagyobb méretű készülékünk. Ez megfelel?

– Igen. De van egy kívánságom.

– Tessék!

– Szereljenek rá olyan ablaktörlő-félét, mint amilyen a gépkocsik szélvédőjén van.

– Ablaktörlőt???

– Igen.

– Kérem, a vevő kívánsága parancs, tessék holnap befáradni, megcsináljuk.

Másnap megjelenik a férfi. Megelégedéssel szemléli az igénye szerint a képernyőre szerelt ablaktörlőt. Szó nélkül kifizeti a készülék és a tartozékának az árát. Csomagolás közben a kereskedő nem tudja megállni, hogy meg ne kérdezze:

– Mondja, uram, tulajdonképpen mi szüksége van erre a hm, bizarr dologra?

– Tudja, nagy a családom. Nem ketten, négyen, hanem éppen tizennégyen nézzük a televíziót. No már most, ez a Patakosz majd minden este megjelenik a képernyőn és beszél, beszél, beszél. Nem tudjuk magunkat visszatartani és – utána le kell törölni a képernyőt...

Olvasott gyerek

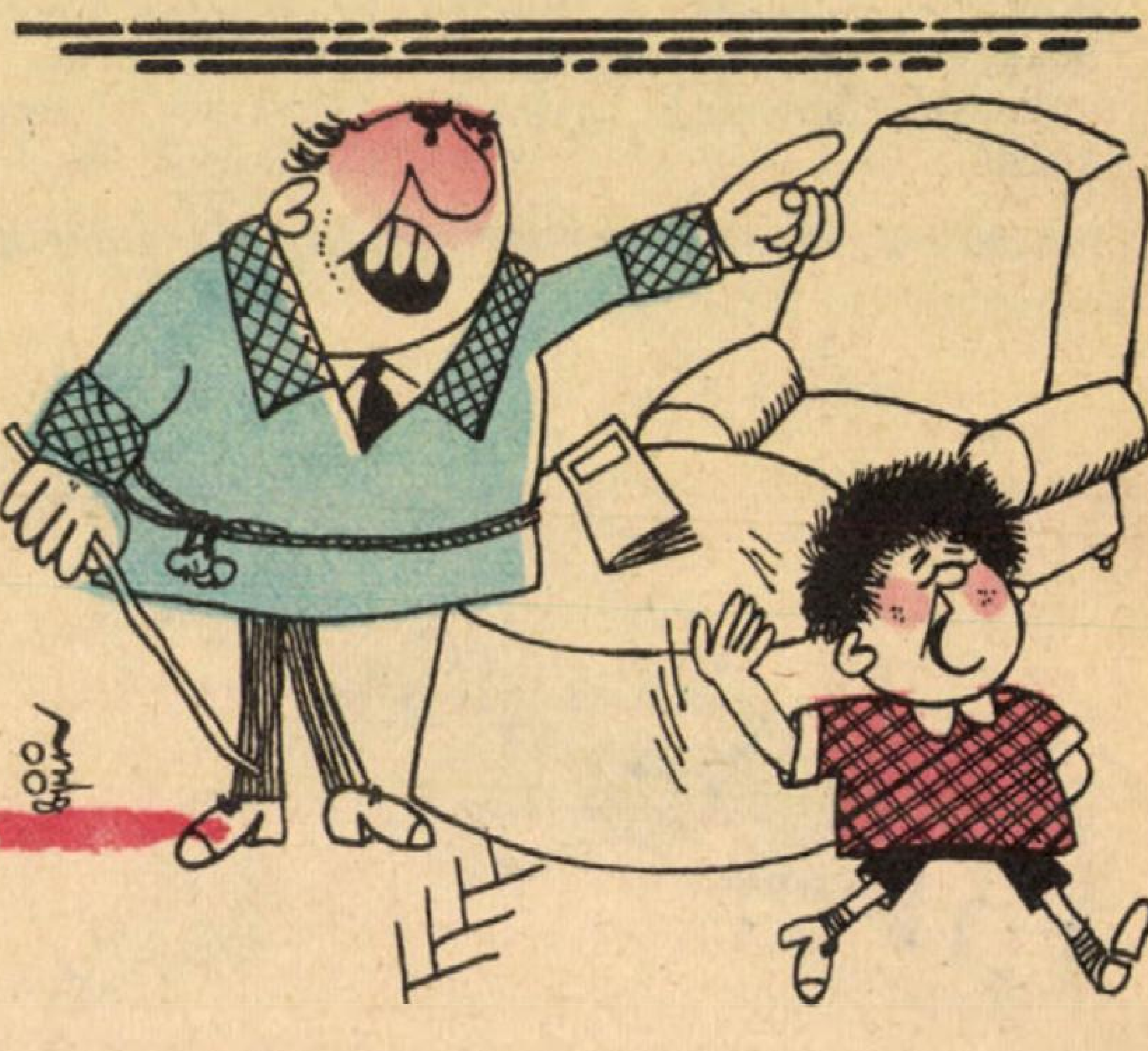

– Ez a rabszolgatartók hangja az évszázadok sötétjéből! . . .

Kutyakiállításon

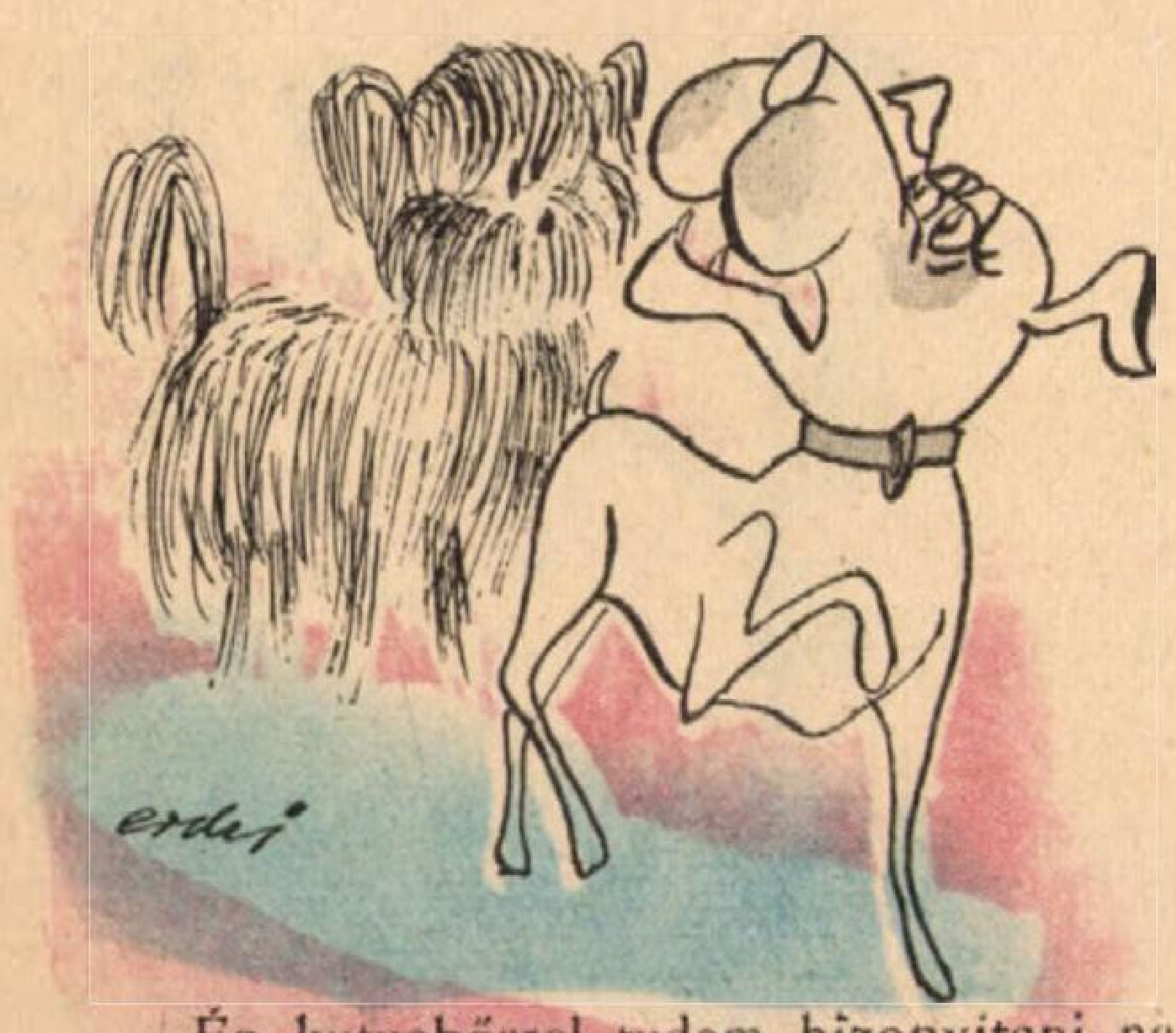

– Én kutyabőrrel tudom bizonyítani nemesi voltomat . . .

Iskolahajó

Vasvári Anna rajza

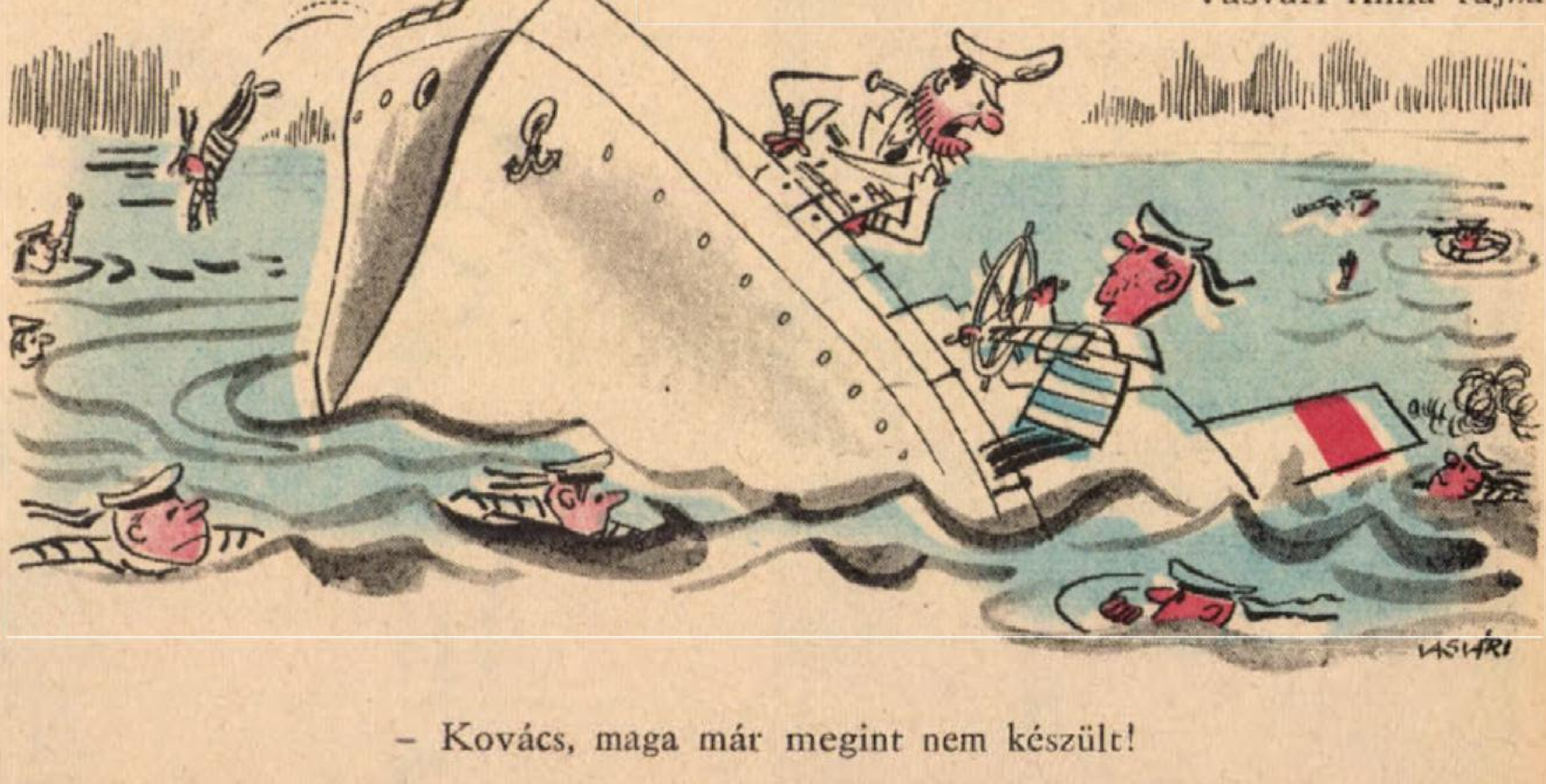

– Kovács, maga már megint nem készült!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1180 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504